

EDITORIAL
ALBAMARC

L'ORIGEN DE TOT PLEGAT

ALBAMARC

L'ORIGEN DE TOT PLEGAT

CAPÍTOL 1

El primer contacte amb el món literari

L'Artur sempre havia sigut un home de pensaments rígids. La literatura era el món en què volia viure. Escriure, llegir. L'apassionava. Havia nascut per això. Per aquest motiu, tot i les dificultats de la professió, mai va donar el braç a tòrcer.

En l'aniversari que provocava un salt de dècada, el 30è, va rellegir uns fragments que havien quedat soterrats dins d'una carpeta de polsim i records. Uns relats breus que el van dur a fer un repàs mental dels seus darrers 10 anys de vida.

Recordava com si fos ahir, la seva primera entrevista per una editorial, als 20 anys.

-L'Origen dels secrets... Una història que enganxa. Des que vaig llegir els primers fragments, que ja no vaig poder parar. – li va comentar aquell editor.

-De veritat?

-I tant! Fins i tot me l'endua al lavabo.

L'Artur va acompanyar les rialles descontrolades i exagerades de l'editor amb un riure menys forçat. Un pessigolleig a l'estómac que el relaxà.

-Només hauríem de corregir algunes errades de sintaxi i de gramàtica.

-N'hi ha moltes?

L'editor l'observà d'esquitllentes mentre agafà l'original. Va refregar-se el front com si volgués treure'n els plecs de la pell i obrí l'exemplar com si el conegués de pe a pa.

-Mira... aquí. Aquest què va accentuat perquè és un pronom interrogatiu... Aquí sota... aquest com, hauria d'ésser com a, en qualitat de..., m'entens? I aquí... això sí que és graciós... no pots dir que va veure els cadàvers morts, ja que se suposa que un cadàver correspon a una persona difunta.

-Coi! És cert!

L'Artur s'averگوی una mica. La manca d'estudis de secundària el feien feble i desproveït de base per escriure correctament la llengua.

-Bé. Per això no pateixis. Nosaltres tenim correctors professionals que el deixaran impecable. Això sí, tu has de decidir si vols els seus serveis.

-Com? No ho acabo d'entendre...

-Nosaltres et volem publicar la novel·la, i fer-ne una primera edició de tres-cents exemplars. Els distribuïrem per les llibreries concertades, i programariem dues presentacions. Una al Triangle, i l'altra, la pots escollir tu. Normalment, els escriptors trien la zona on resideixen. Pel que fa a la correcció del text, ho podries fer tu pel teu compte, o encarregar-ho a una persona amb els coneixements suficients per dur la tasca a terme, però si segueixes el nostre consell, ho poden fer els nostres correctors per un preu molt menor al que hi ha al mercat.

-I quant pujaria?

-En principi, i segons els marges en els quals venia el treball, el llibre tenia unes cent vint pàgines. Després de treure-li la palla, la novel·la pot quedar retallada a cent pàgines, cosa que farà minvar el pressupost. El primer pressupost, pujava a tres mil euros. Ara, escurçada i aplicant un descompte, la cosa pot quedar en dos mil. Què et sembla?

-Home... No pensava que hagués de pagar per publicar...

-No! No! Tu no pagues per publicar. Són diners opcionals, i que recuperaràs en unes setmanes. Només amb la presentació del Triangle, hauràs compensat la inversió.

-De debò?

-Fes comptes. Dos-cents exemplars venuts, que és una xifra normal, a vint euros, dels quals, deu seran per a tu...

-I vosaltres no us quedeu un tant per cent de les vendes més elevat?

-Després sí. A la segona edició. Però els tres-cents de la primera, ens ho repartirem al cinquanta per cent. Sobretot, perquè recuperis els dos mil euros el més aviat possible. Què et sembla?

L'Artur restà mut, amb una expressió de babau impertorbable, com si fos un vailet assegut a primera fila d'un espectacle d'il·lusionisme. El mag, segur de l'èxit del número estel·lar, donà el cop de gràcia en el moment oportú.

-Lògicament, t'ho pots pensar, però no et retardis gaire en la resposta, ja que rebem un miler d'obres al mes per valorar i sempre tirem pel dret, per l'autor que no dubta i que aposta per la seva obra com nosaltres.

Es decidí per un "sí" precipitat que analitzà afligidament durant tot el viatge de tornada. Com aconseguiria els diners? L'editorial era realment seria? Aquell tracte no era una enganyifa?

CAPÍTOL 2

Sentiments ocults

Quan arribà a casa, va respondre les preguntes sense embuts, totes menys el fet d'avançar uns diners a canvi d'unes correccions.

El seu pare, en Miquel, li donà uns copets a l'espatlla i fugí cap al bar. Era el punt de trobada amb els seus amics. Tardes de conversa retòrica al voltant d'unes taules rodones on s'hi barrejaven cerveses, cigalons i copetes de licor. La mare, l'Antònia, es mostrà un pèl més emocionada. De fet, quan el pare fou fora, entrà a la seva habitació per felicitar-lo i li desitjà molta sort.

No havia mentit, però tampoc havia dit la veritat.

Cap a la vesprada, l'Artur i la Mar, la seva cosina, la persona que sempre el recolzava i de la que sempre n'havia estat enamorat, van fer una passejada pels contorns del poble. Un costum que conservaven des de feia anys i que el repetien un cop cada quinze dies pel cap baix. De fet, era una oportunitat més que es donaven cada mig mes per confessar-se el seu amor obertament, però que sempre, les pors, el què diran i la inseguretat de tots dos, els acabava apagant les intencions.

-He de pagar-me la correcció... – deixà anar.

-Com?

-L'editorial em va donar l'opció de corregir-lo jo pel meu cantó, però finalment em van convèncer que era més econòmic i segur fer-ho a través d'ells. Què te'n sembla?

-Molt?

-Dos mil euros.

-Cony! Déu n'hi do. És normal?

-No ho sé. Jo creia que no, que les despeses corrien sempre a càrrec de l'empresa editora, però pel que em va dir l'editor, era la forma de treballar més habitual. També em va dir que, amb la presentació al Triangle de Barcelona, la inversió ja estaria recuperada.

-Presentaràs al Triangle?

-Sí. Interessant, oi?

-Com els grans autors... Fantàstic!

-Així doncs, ho veus bé?

-Home... Si això és cert, val la pena no? Publicar és molt difícil, i aquesta oportunitat pot obrir-te portes en un futur. Tot és començar...

-Tens raó. Per cert, gràcies altra vegada per...

-Res, home, res. – li digué amb un somriure de complicitat mentre li pessigà el paner –
A veure qui arriba primer al pont!

Entre empentes, mirades i somriures, arribaren fins al mig d'aquell viaducte romà i s'assegueren amb les cames voleiant en l'aire.

-I tu?

-Jo? Què vols dir?

-Com va la feina?

-Molt bé. M'han proposat un lloc com a directora de màrqueting en una de les oficines més importants.

-Aquí a la comarca?

-No... A València.

-València?... i... quan m'ho pensaves dir?

-Encara no he pres cap decisió. Fa dies que m'ho estic rumiant.

En aquell punt de la conversa es feu un parèntesi tens que va romandre entre sospirs i mirades al buit.

-I quan et decidiràs?

-Esperava un moment com aquest per saber què n'opines i què faries tu en el meu lloc?

-No ho sé... home... és una bona oportunitat professional, però el sacrifici personal que hauràs de fer també és molt gran... Separar-te de la teva família i viure sola... No deu ser una situació fàcil de portar... No pots esperar que et surti una vacant com aquesta més propera a casa?

-Sí, però qui sap el temps que pot trigar! Aquesta oferta és per substituir a un director que es jubila i en aquest precís moment confien en mi. Més endavant, qui sap...

Aquella contesta li va semblar a l'Artur que era una insinuació perquè li fes costat en la determinació d'acceptar la proposta, però per la ment de la Mar només corria la idea que ell es negués en rotund i que per fi se li declarés.

-Tens raó. És una ocasió única i qui sap si irrepetible. Si aquest és el teu desig, fes el cor fort, explica-ho als teus pares, i accepta-la. De part meva, sempre tindràs el meu suport, tal com sempre has fet tu amb mi. Quina casualitat oi? Tots dos estem davant uns reptes que poden canviar les nostres, veritat?

-Sí, és curiós... – digué ella amb veu entretallada i el cap cot.

La tarda es va anar diluint com llurs pensaments.

El camí de retorn va ser incòmode i silenciós. Una manca de conversa que es perllongà minuts, hores, dies i setmanes.

CAPÍTOL 3

La persistència

L'editor li havia assegurat que el llibre quedaria impecable. Aquelles ganes de veure el seu nom imprès en la portada d'una novel·la, l'havien ajudat a superar el mal tràngol que havia suposat la marxa de la seva estimada cosina a València.

-Les galerades les tindràs apunt d'aquí a un mes.

-Les galerades?

-Sí, la maqueta en digital de la novel·la. No saps què és?

-No...

-El treball finalitzat i a punt de passar per la impremta. Només necessitarà el teu vistiplau.

-I llavors?

-En una setmana ja tindrem la novel·la enllestida i preparada per ésser exposada a la venda al públic.

Aquelles paraules el feren somiar, però ben aviat, aquells deliris es van esvaïr.

L'editorial mai passaria d'ésser una empresa petita que es dedicava a ensarronar escriptors novells amb el somni de publicar la seva primera novel·la dins el difícil món literari. La distribució no existia, la presentació era una funció pagada i els tres-cents exemplars inicials eren els únics que acabarien impresos i repartits en els cercles més íntims de l'autor.

Durant moltes setmanes va romandre depressiu. No sabia què havia de fer, quin era el següent pas ni quina era la direcció correcte.

La Mar, de nou, fou la impulsora del seu futur dins del món de les lletres catalanes. Amb una trucada, després de molts dies de silenci, en tingué prou.

-Mar! Què fas? Com va? Et cuiden bé a València?

-No em puc queixar. La feina m'agrada molt i els companys m'han ajudat des del principi. Tot i així, us enyoro molt, sobretot a tu, i les nostres converses i passejades.

L'Artur sospirà. Tenia ganes de veure-la, olorar-la, tocar-la, però no podia. Això li creà impotència i molta necessitat de pregar-li que tornés, de dir-li que ja no podia estar més temps separat d'ella. Era un cúmul de sentiments que li bullien i li pujaven des de l'estómac fins la gola del coll i que no podien sortir a causa de la por, la inseguretats i la responsabilitat. Qui era ell per exigir quelcom similar? Quin dret tenia a reclamar?

-Jo també et trobo molt a faltar...

-I la novel·la? Com va?

No sabia que respondre, però el silenci el delatà. La Mar sempre sabia llegir entre línies i desxifrar els seus mutismes.

-Artur, no et desanimis, em sents? És la primera experiència en el món literari, i sempre és bo començar per baix. Escriu-ne una altra i presenta-la a segells editorials més forts. Si aquest és el teu somni, lluita per ell. Per aconseguir coses extraordinàries, s'han de fer coses extraordinàries, m'entens oi?

La seva cosina sempre el sorprenia. Sense que l'Artur li hagués explicat res, ella havia endevinat el fracàs i l'engany de l'editorial i l'encoratjava a cercar una nova oportunitat més fiable i prometedora.

Després de penjar l'aparell, es posà davant de l'ordinador i començà a escriure. No en sabia l'inici, tampoc el nus, i menys el desenllaç, però les paraules li sortien soles, com per art de màgia. De fet, escrivia com un diari, però endarrerit, de la seva infància, de les seves dificultats, de les seves experiències. Una versió de la seva vida en tercera

persona que decorà ostensiblement i recobrí d'un mantell de ficció que l'ajudà a viure durant una bona temporada amb més alegria i il·lusió.

Un cop enllestida, en feu deu còpies i les repartí a les editorials més distingides del país. L'espera dels informes dels lectors professionals es feu eterna. Les primeres cartes foren rebudes amb molta expectativa, com si dins del sobre hi hagués un bitllet de loteria amb premi assegurat. Però després de cinc negatives consecutives, començà a desconfiar de les respostes escrites. Segurament, si no hi havia cap trucada telefònica, tot el que arribés per bústia seria un resultat àvol.

La sisena, la setena, la vuitena... Totes deien el mateix:

Estimat Artur Villamajor,

Ens dirigim a vostè per fer-li saber que hem rebut l'original que ens va remetre i, en aquest sentit, li agraiem la seva gentilesa. Tot i la qualitat de l'obra, en aquests moments, la seva publicació dins les col·leccions del catàleg de la nostra editorial, ateses les característiques del manuscrit, resultaria difícil.

Durant l'any, publiquem una certa quantitat de treballs. Malauradament, és una xifra molt minsa en comparació al nombre de propostes que ens arriba.

Restem a la seva disposició alhora que li fem arribar una salutació ben cordial.

Atentament,

La inquietud i el temor d'èsser rebutjat contínuament pels grans segells el conduïren a pensar que allò era una quimera fora del seu abast. Se sentia molt insegur de les seves capacitats. Cada carta que rebia de rebuig, l'enfonsava més. Les editorials grans semblaven un objectiu impossible. Per aquest motiu, i després de rebre la darrera carta de negació educada, buscà a través de la xarxa les possibilitats reals de publicar una segona novel·la en una editorial més de la seva mida.

Els resultats que oferia el *Google* semblaven no tenir fi. Un munt d'ofertes temptadores que apuntaven cap a un mercat nou, un empori de mitjans infinits en què qualsevol obra literària de qualitat podia obtenir milers de lectors d'arreu del planeta.

Quasi totes, després d'un text ben treballat en què els somnis d'aconseguir l'èxit i el reconeixement com a escriptor cèlebre eren descrits com una realitat palpant, detallaven un contracte estrany, una coedició en què l'autor i l'editorial compartien despeses i beneficis.

Després de descartar varis segells pel cost elevat dels seus serveis, es fixà en una editorial gironina en què la quantitat era certament viable. Cinc-cents euros per la correcció, la maquetació, la distribució de l'obra i dues presentacions oficials de la novel·la, així com la comercialització de la mateixa en la pàgina web.

L'Artur, empès per un rampell encoratjador, envià l'original, però després, li entraven els dubtes. Altre cop, pagaria per publicar. Allò veritablement tenia mèrit? No ho podia fer qualsevol?

Els fets posteriors li van confirmar de nou l'errada. Una nova il·lusió que amb el pas de les setmanes es va confirmar com una nova estafa. Durant aquell temps d'espera, havia començat una nova novel·la, però ara, des de les males notícies de l'editorial, on tot eren excuses comercials, ja no es veia en cor d'escriure cap més plana.

No sabia què havia de fer. Potser el millor era deixar el somni d'èsser escriptor. No calia seguir publicant sense sentit ni gastar els diners per veure un llibre editat que no sortiria de les prestatgeries del seu entorn. Potser ja n'hi havia prou de crear-se falses esperances en uns projectes inexistents.

Sota aquest prisma dramàtic, deixà la creació. El seu destí era passar inadvertit, ésser un treballador més d'un cul de fàbrica on la vida es desgranava entre renecs i frustracions esmorteïdes pel soroll d'unes màquines monòtones, grises i tristes. Res més.

A la fàbrica les coses s'havien complicat. Les hores extres que es pagaven en negre havien passat a la història i el sou era ben pelat. El poble també estava vivint uns dies de rebombori. L'entrada al nou mil·lenni no havia estat prou reeixida. Els partits polítics es tiraven els plats per sobre i la gent estava força revolucionada. L'alcalde era titllat de corrupte i les acusacions traspassaven el límit de la moralitat. A ell mai li havien interessat gaire els temes polítics, però en aquells dies de convulsió, no es parlava de res més i quasi era impossible no saber-ne tots els detalls. Tot i que aquelles pràctiques irregulars sota sospita van ser el motiu principal de conversa en tots els àmbits de Sant Pere, sempre hi havia algú que li preguntava sobre els seus llibres. Allò el molestava i utilitzava aquell enuig per carregar amb força contra el món editorial. Deia que la literatura només estava a l'abast dels grans privilegiats, que era un univers tancat on no hi deixaven passar les noves formes ni els nous talents. Un món on tot estava comprat i que només s'hi podia accedir per mitjans de padrins i que ell estava condemnat a l'anonimat perpetu, per la qual cosa, ja no estava disposat a escarrassar-s'hi més.

Però tot canvià un bon dia, quan obrí la bústia per regirar el correu i destriar les cartes segons la importància i la procedència. En trià una que duia el segell del Departament de Cultura del Govern de la Generalitat. Era una propaganda d'actes i informació sobre cursos de llengua catalana en els que sense nivell previ s'hi podia accedir. Hi havia

l'oportunitat de realitzar una prova de nivell, i segons els resultats, després col·locaven l'alumne en el mòdul adient.

L'Artur li feu gràcia saber la dificultat de la prova i no dubtà en realitzar-la.

Aquesta però, li resultà més complicada del que s'havia imaginat. Gairebé no encertà cap pronom, pocs verbs, menys ortografia i una trista expressió escrita molt dèbil que el situà per cursar el nivell B.

El dia que tingué l'entrevista personal amb la Mireia, la que seria la seva professora, aquesta fou molt franca i directa.

-Mira Artur... Si et vols dedicar a escriure en català, com a mínim, hauries d'estudiar tots els nivells, fins al D.

-Tant?

-I doncs? I llegir molt. I escriure molt.

-I els horaris?

-Les classes serien nocturnes, cada dilluns i cada dimecres de set a deu de la vesprada i treballant molt els exercicis a casa.

L'Artur acceptà. La Mireia li va prometre que faria un esforç extra per ajudar-lo a desenvolupar-se com a escriptor, i només per aquest fet, ja valia la pena provar-ho.

CAPÍTOL 4

Els consells de la mestra i les noves experiències

La Mireia resultà ésser una guia educadora personal. Era l'alumne preferit, el que s'esmerava, el que presentava els treballs puntualment i que parava l'orella a cada explicació que sortia de la seva boca. Sovint, li passava còpies d'exercicis basats en la millora de l'escriptura i la tècnica de narrar. A més a més, li aconsellà unes lectures setmanals enriquidores que l'esperonaren des de l'inici: Josep Pla, amb el seu *dietari*, l'Emili Teixidor, amb *Pa Negre*... La literatura excel·lent.

El cert es que era una dona molt apassionada de la literatura catalana, i ho deixava tot pels alumnes que mostraven molt d'interès. Amb el temps, la Mireia va acceptar de corregir-li la seva nova novel·la capítol a capítol. Va ser una correctora fantàstica. L'aconsellava, li feia veure les errades amb comprensió, li explicava com donar profunditat a l'obra i els personatges i a treure rellevància a les coses que no en tenien.

Cada tarda, s'apropava a la biblioteca, s'apoderava d'un racó discret i tranquil, del diccionari de la llengua i el de sinònims i antònims, connectava l'ordinador portàtil que havia adquirit recentment a la xarxa, treia les correccions de la Mireia i després de fer els canvis proposats per la seva professora escrivia amb cura i destresa un o dos folis més.

Una història de misteri i intriga que de mica en mica anava agafant cos i que, per primera vegada, cuidava una qualitat literària necessària per poder optar a un esgló, per baix que fos, dins del món dels escriptors de nivell.

Sota aquest paradigma i els consells i les correccions de la Mireia, va transcórrer el temps.

L'euro començava a donar fruits, el poble havia canviat d'alcalde, les manifestacions en defensa de la llengua s'anaven apaivagant, i els ànims dels treballadors havien quedat totalment esmoreïts.

La Mar no donava senyals de vida, però ell, tampoc es preocupava de trobar-les. El seu ego havia crescut i volia tirar pel dret, sense entretenir-se en allò que semblava passat, o que podia ser un present o un futur que no depenia directament de la seva decisió.

Per això, quan acabà la novel·la i la Mireia donà per acabat el treball de correcció, no dubtà un instant en presentar-la de seguida al concurs literari més important del país. No hi tenia res a perdre.

Aquella nit de Sant Joan, on els mals esperits voleiaven per damunt de les brases i els petards es confonien amb les estrelles, va acceptar una sortida espontània a la platja per celebrar la revetlla remullat de bombolles daurades i combinats estrofolaris. Era la primera vegada que decidia celebrar la festa fora de la comarca i va anar a la platja del Vendrell. El sopar va ser molt divertit. Les colles de joves es barrejaven i l'alcohol corria amb lleugeresa. El nou Artur estava disposat a viure noves experiències. Volia conèixer i volia experimentar, i aquell punt de borratxera, no gaire exagerat però sí de cert alliberament mental, fou l'idoni per atacar i llançar-se damunt d'una noia a la qual no havia vist mai. Rut, una dona quatre o cinc anys més jove que ell.

Encara avui dia no sap com ni per què, però acabaren nus dins l'aigua i fornicant com si l'escuma de les ones fos un llit apartat de les mirades d'altres persones. Una relació esporàdica que es transformà en noves cites, noves relacions sexuals, una comunicació estable i diària per telèfon i un festeig improvisat que s'anà estenent i complicant a mesura que passaven les setmanes.

L'Artur va definir la Rut als pares en diverses ocasions com la nova companya. No els hi va presentar, no en tenia intenció. Era la manera més senzilla de tirar pel dret davant de les preguntes esporàdiques a fi de no donar més explicacions.

Un dilluns, de bon matí, l'Artur va rebre la trucada telefònica que sempre havia esperat.

-El senyor Artur Villamajor?

-Sí, jo mateix.

-El truquem de l'editorial Promeses. Sóc Imma Jové, responsable de màrqueting i encarregada del concurs literari Plomes Daurades. La seva obra ha estat escollida entre les sis finalistes que opten al guardó. L'entrega de premis serà el proper 26 de Febrer a Andorra. L'editorial pagarà les despeses de desplaçament i allotjament per una nit, però necessitaríem que ens confirmés al més aviat possible la seva assistència.

La sang li feia xup-xup i el cervell no reaccionava prou bé. Aquell "ja hi pot comptar" gairebé es va confondre amb un "no hi puc anar" que deixà atònita a la tal Imma.

-És causa de força major? No hi podem fer res? És que per l'editorial, seria molt important poder comptar amb vostè.

Aquella insistència provocada involuntàriament semblava tenir clares connotacions d'un èxit únic que li podia canviar la vida per sempre. Esbufegà uns instants, va fer veure que girava fulls d'una agenda personal, i va teatralitzar un retoc de calendari.

-D'acord... Li confirmo la meva presència...

Després que li agafés les dades i ell aconseguís un telèfon de contacte, penjà el telèfon i es posà a cabriolar com una cabra boja.

Tot i que el guanyador resultà ésser un escriptor famós, un autor reconegut que garantia al premi i a l'editorial un èxit de vendes, per a ell, aquell resultat era el reconeixement al treball, a l'esforç, al fruit de mesos i mesos d'estudi i a la passió que sentia per l'escriptura.

La premsa de la comarca estigué destacant la notícia durant més d'una setmana, i les ofertes de petites i mitjanes editorials plovién damunt de l'Artur com si de sobte un gran diluvi volgués esborrar aquells anys de rigorosa sequera.

Quan l'editorial Promeses li descartà la publicació de la novel·la per ésser un treball poc comercial, estudià el ventall de proposicions fins escollir un segell que li assegurà una primera edició de dos mil exemplars i una distribució uniforme per tot el país. El somni de poder guanyar-se la vida com a escriptor, semblava possible.

CAPÍTOL 5

Poques vendes

Tot i que la presentació de la novel·la i el màrqueting fou prou acceptable, la quantitat d'exemplars editats cada setmana convertien els aparadors de les llibreries en un escull massa operós pel seu llibre. El mercat literari era com una mar d'onades gegantines en la qual només hi podien navegar amb lleugeresa els grans vaixells de gran tonatge. Cada vegada que trucava per esbrinar els números, s'enduia una decepció. Excuses i justificacions que es repetien com un disc ratllat fins que la cançoneta li irritava l'oïda.

La novel·la, poc a poc, va quedar esmorteïda.

La relació amb la Rut havia perdut la gràcia i l'encant de l'inici i s'havia convertit en rutina, però el pitjor de tot, es que no sabia com tallar-ho, continuava per inèrcia. Un avorriment continu que malauradament no sabia com canviar. I el pitjor es que estava molest amb tot, però també amb sí mateix.

Mai hauria pensat que sota aquell infern estigmatitzat, de sobte, s'hi hagués fet pas una esclatxa celestial que il·luminà la seva ànima fins al punt de canviar-li l'existència. Una estranya trucada que li regirà l'estómac des de l'inici.

-El senyor Artur Vilamajor?

-Jo mateix. Qui demana?

-Em dic Genís, i represento una empresa d'autors del Baix Llobregat. Arran de les notícies que sorgiren de vostè quan quedà finalista del prestigiós premi Plomes Daurades he seguit la seva trajectòria professional a través de la xarxa. Lògicament, també he llegit l'esmentada novel·la i m'ha semblat un treball excel·lent. L'estil d'escriptura que utilitza s'adapta molt a la nostra forma de producció i m'agradaria

poder concertar una entrevista de feina el més aviat possible. Actualment es dedica només a l'escriptura?

-No, no.

-Ja... entesos. Li agradaria dedicar-se plenament a la professió d'escriptor?

-I tant! És el meu somni!

-Quin seria per vostè un sou just?

-Home... això és molt elàstic. Simplement, un jornal que em permeti viure dignament i cobrir les meves despeses.

-Per exemple?

L'Artur feu quatre números mentals sobre la nòmina que li ingressaven cada mes i li presentà una xifra anual que l'altre acceptà sense gaires dilacions. Tot seguit, quedaren d'acord en una data concreta que li detallà breument.

-L'entrevista es dividirà en dues fases. La primera, serà una prova de reacció mental i velocitat de treball. Nosaltres li donarem una història creada, amb un guió establert i unes pautes literàries a seguir, i vostè haurà de desenvolupar un capítol imaginari en el qual també hi tindrà preestablertes les accions principals de la trama. Cal dir que tindrà un límit de temps fixat en una hora. A continuació, la segona fase, la qual tindrà com a paper rellevant la creació lliure. Durant una hora, haurà de ser capaç d'inventar un relat curt complet sempre basat en la temàtica que nosaltres li marcarem. Només valorarem els candidats que hagin aconseguit acabar els treballs en tota la seva totalitat i dins del període establert. I això és tot. Té algun dubte Artur?

-Hauré de portar el meu ordinador portàtil?

-No cal dur cap tipus de material. Totes les eines necessàries les proporcionarem nosaltres. Alguna pregunta més?

El silenci de l'Artur acabà la conversa. Durant aquelles dues setmanes d'atzucac, la seva atenció només girava entorn aquella proposta tan misteriosa i encisadora.

CAPÍTOL 6

Resultat positiu

Per fi el dia de la prova havia arribat. En Genís obrí la porta amb un somriure d'acordió. Era un home de rostre decidit i desproveït de greix, amb els pòmuls marcats i uns clotets que aguditzaven la gatzara del seu tarannà fresc i xiroi. L'encaixada de mans fou ràpida i decidida, amb empenta, talment com un gest assajat entre vestidors funció rere funció.

-Passa, passa... segueix-me...

L'Artur, arrossegat per una corrent de xafarderia i curiositat, observava arreu. Li semblà distingir una sala gran on una desena d'aspirants a la feina teclejaven sense respir amb el dogal al coll i el cervell escopint fum com si fossin xemeneies d'una foneria a ple rendiment. El passadís era llarg i estret, i el pas accelerat del seu guia no deixava possibilitat de fixar la vista en un punt concret. Finalment, entraren en un despatx on una bellesa femenina els esperava amb els braços creuats i la seva llarga cabellera negra onejant per l'exposició directa a un aparell d'aire condicionat. Elvira. Un nom peculiar per una dona de cine. Anava vestida amb un top ajustat que li aixecava els encants i dibuixava un canal preciós on tot home l'exploraria a fons fins quedar-se sense alè. El melic arrodonia una cintura en forma de gerra que estava adornada amb una faldilla curta que deixava al descobert unes cuixes d'infart que s'allargaven metres enllà i que insinuaven un entrecuix celestial. Els seus ulls orientals, agressius, negres i encisadors, capturaven l'atenció i hipnotitzaven. Quan sentí el tacte d'aquells llavis se li trencà la respiració. Després de les presentacions, ambdós sotmeteren a l'Artur a un interrogatori estrany.

-Llegeixes molt? – preguntà en Genís.

-Sí, un parell de novel·les al mes. És un vici incontrolable.

-Quins autors i títols has fullejat darrerament? – seguí l'Elvira.

-Doncs... des del *Zafón*, en *l'Ombra del Vent*, a *Najat El Hachmi* en *L'últim Patriarca*, o *l'Emili Teixidor* amb la seva fantàstica novel·la *Pa Negre*.

-I quin és el gènere que més t'agrada? – insistí ella.

-Tots i cap. Per mi, una bona novel·la, sigui del gènere negre, del cor, o basada en fets històrics, no té límits. La qualitat de la creació és la que compta.

-Creus que pots arribar a viure de l'escriptura? – apuntà en Genís.

-És difícil, ho sé, però amb constància i treball crec que ho podré arribar a aconseguir.

-I si et digués que escrivint guanyaràs prou per viure però que el teu nom i la teva feina mai es veuria reconegut públicament, com ho encaixaries?

L'Artur vacil·là uns instants abans de respondre. Era una pregunta que feia realitat el seu somni en molts aspectes, però que deixava un buit important que mai s'havia plantejat seriosament.

-Home... jo, realment, el que cerco és poder viure d'allò que m'agrada, i allò que més m'agrada és escriure. Ser un personatge conegut no és allò que més anhelo.

-T'adaptaries a crear una història sota un guió establert, amb unes pautes a seguir i un calendari fixat?

-Sí, suposo vaja.

-I viatjar, estar un temps fora de casa?

-Cap problema, és més, crec que m'agradaria molt.

-Una última qüestió – assegurarà l'Elvira. – A què series capaç de renunciar per ser un escriptor professional?

L'Artur endevinà que aquell era un interrogant de tancament, i com a tal, respongué sense dilació ni dubtes.

-A tot.

La directora del projecte i el propietari de l'empresa somriueren i tot seguit li entregaren un dossier on hi havia una història de ficció esquematitzada des de l'inici fins la fi. Cada personatge estava detallat i cada fase ben descrita i resumida. L'objectiu era escriure un capítol de cinc folis que lligués amb la trama però que no desviés ni retoqués el desenllaç en menys d'una hora. El treball només seria avaluat si el capítol es feia sencer i sense fractures, amb totes les pautes elaborades.

Sortosament, la sala on havia de realitzar la prova havia quedat buida. Aquella soledat era la situació perfecta per poder concentrar-se. Agafà el teclat, se'l posà a mida, observà el dossier i començà a escriure com si les mans fossin un mecanisme automàtic sense fre.

CAPÍTOL FICTICI

LLIBERTAT EFÍMERA

L'Albert, encara mig endormiscat, mirava la llibertat des d'un objectiu nou. Era el seu darrer dia de condemna. Aquella petita finestreta, de mides ridícules i de difícil accés, havia estat la seva companya infatigable durant molts anys. Ara, aquella confiança pragmàtica havia desaparegut. Què li esperava a fora? Qui? Aquell discurs que va sentir tantes vegades retòricament per tot el recinte, era més actual que mai. Aquest cop, li afectava en primera persona. La vida a la presó va ser dura, però feta. Tot programat, fins i tot el, més insignificant dels moviments. Al carrer endevinava un munt de qüestions massa complicades. De la seva família no en podia esperar res. Els seus pares tenien una existència desconcertant. De fet, no sabia si eren vius o morts. Des que va entrar a la garjola, mai els havia vist el pèl. Dels avis ja no en quedava res. Ni el record. Van desaparèixer en una edat tan curta que les imatges eren borroses. Va baixar del petit esglaó i va anar cap a la pica per rentar-se la cara i afaitar-se els quatre pèls que no li dissimulaven el rostre desgastat pel pas del temps. El seu reflex era prou evident. Tot ell formava una estructura fràgil.

Abans de sortir, va reposar una estona i va pensar en l'estratègia que havia de seguir a fora. No podia tornar al poble, això estava descartat. La gent el coneixia. La balança es decantava cap a la ciutat. De fet, li havien assegurat que un empresari estava disposat a contractar-lo gràcies a la seva tasca en el taller de mecànica. En aquell aspecte, no es podia dir que havia perdut el temps.

Amb aquesta petita esclatxa d'esperança, va fer la bossa amb les poques pertinences que tenia i va esperar l'arribada del funcionari.

-Albert! És l'hora, acompanya'm... – va cridar l'Alfons, un dels oficials.

Mentre feien camí entre aquells passadissos tan tètrics, anava rebent ànims i felicitacions per part dels seus companys. Al ser una persona tímida, de poca agressivitat i gran humilitat, era força estimat per la majoria dels residents, tant per part dels presoners com per part del personal que hi treballava i, més d'un, li va desitjar de tot cor un pròsper futur.

L'Alfons no recordava el perquè del seu ingrés en aquell centre penitenciari i, li preguntà directament.

-Per què et van condemnar Albert?

El silenci va precedir l'interrogant. No per motius morals, sinó per la sorpresa de la seva desconexença.

-No cal que m'ho diguis si no ho vols...

-No, no és això. Pensava que ja ho sabies.

-Fa tant de temps..., i el director és tan especial per aquests temes que...

-Per tràfic d'estupefaents. Per desgràcia, la meva infantesa va estar marcada per aquest ambient i no coneixia altre medi per sobreviure.

-Tants anys?

-Bé... Tenia antecedents de furts, de possessió il·lícita d'armes, i un llarg etcètera que ens ocuparia massa temps...

-D'acord. Només et vull dir que per a mi ets una gran persona i mereixes una vida millor. Espero que la trobis. Aquí tens les senyes de l'empresa que et donarà treball i alguns telèfons que et poden servir d'ajuda.

-Gràcies Alfons.

Amb una sincera abraçada es van acomiadar i va sortir del recinte on tant de temps hi havia estat reclòs.

Va respirar a fons i va mirar al cel cercant alguna espurna de llibertat. Havia de ser un instant gloriós que moltes de les novel·les que havia llegit sobre el tema narraven amb gran entusiasme, però no va sentir res. És més, se sentia estrany, incòmode i un pèl irritat.

Durant el trajecte no va parar de mirar una fotografia seva que tenia a la cartera que li havien pres just el moment de la seva detenció. Aquella imatge estava tan allunyada de la realitat que quasi no la reconeixia. Era com un miratge. Entre pensaments i records va quedar adormit, conseqüència d'una nit massa moguda i físicament poc reparadora. Hauria romangut en aquell estat durant unes llargues hores, però l'arribada al seu destí el va desvetllar.

El primer que va fer abans de buscar algun allotjament, va ser dirigir-se a la direcció del taller mecànic. L'amo coneixia la seva història i sabia que arribaria aquell matí, cosa que va facilitar la rebuda i la presentació. Després, va venir la patacada.

-Veurà... És cert que havia arribat a un acord per donar-li feina i m'havien donat molt bones referències, però ahir mateix vaig rebre la comunicació que les ajudes per incentivar aquestes accions socials s'han reduït. Per tant, he consultat amb el meu gestor i m'ha dit que no podia ferme'n càrrec.

No va gosar ni replicar. Quan va sortir va sentir una mena de xiuxiueig que provenia dels treballadors del taller. Feien referència a la seva persona i a la seva relació amb la presó.

Durant una setmana només va rebre negatives. La llei d'ensenyar tan obertament el seu passat era massa dura. Ningú era permissiu. Els rumors es van estendre com la pólvora i tot el barri n'anava ple, era com si veiés els dits jutjadors de tot el personal damunt seu, fins i tot el propietari de l'hostal va utilitzar una pobra excusa amb la intenció de treure-se'l del damunt.

Just aquell dia va prendre la decisió. Va sortir amb la bossa de la seva habitació i va allunyar-se sense dir ni piu. Era una jornada on el temps era inhòspit. Plovisquejava. Vidres molls, asfalt relliscós amb els degoters de les aceres i amb les façanes de pedra traient humitat i formant una resplendor ferruginosa i interna. Els paraigües saltironegaven pel carrer i de tant en tant hi havia alguna que altra topada involuntària. Ell els anava esquivant mentre les gotes s'anaven calant en primer terme a la roba i després consegüentment al cos.

De cop i volta es va aturar. Davant seu tenia una entitat bancària plena de gent. Sense vacil·lar ni un segon va entrar i va ficar la mà dins la bossa simulant que hi portava una arma potencialment perillosa. Acte seguit, va cridar a pulmó i va amenaçar a tothom de matar-los si no seguien les seves ordres. En cap moment es va parar a pensar com sortiria, ni tan sols sabia si algú li faria cas, però els seus dubtes es van esvaïr al veure que en un tres i no res tota la gent, inclòs el guarda de seguretat, s'havien estirat al terra i esperaven mig atemorits als seus immediats moviments.

Un dels empleats de l'oficina va cridar la seva atenció. Era un jove de curta edat, amb el cabell ben empastifat de productes cosmètics i amb una pell morena de color

artificial. Tenia l'aspecte de seguretat impregnat per tot el seu cos, però la veu el va delatar. Tartamudejava una vegada rere l'altra. Tot ho va fer ell.

-Si us plau... No faci mal a ningú. Vingui, li ensenyaré la caixa forta...

-No vull diners.

L'afirmació de l'Albert el va deixar glaçat. Si l'haguessin punxat no hauria tret sang. Segurament, en aquell instant, tots els presents pensaven que no en sortirien vius, que estaven en mans d'un psicòpata llunàtic. Per aquest motiu els va tranquil·litzar, per tal d'evitar qualsevol moviment que desencadenés una desgràcia no programada.

-Només els demanaré una cosa: no em compliquin l'existència. Si em fan cas, quan hagi arribat la policia, tot s'haurà acabat.

Per segona vegada va quedar gratament sorprès. Semblava que tots l'havien cregut i ningú es mogué del seu lloc. Les sirenes no van tardar gaire a sentir-se prop de l'escena i, abans que l'assumpte s'enterbolís més del compte, es va avançar als esdeveniments i va sortir de l'edifici amb les mans al cap en senyal de rendició.

Abans no el capturaren va mirar per darrere vegada al cel i va murmurar per dins seu: "quina llibertat més efímera". Però en el fons sabia que mai havia estat lliure completament. De fet, s'havia sentit més pres que mai.

Havia acabat la tasca amb deu minuts de marge, suficients per repassar la feina un parell de vegades i entregar la prova amb convicció d'haver fet un treball força acurat. A continuació, l'Elvira li detallà la segona fase de l'entrevista, un relat curt fictici que

havia de desenvolupar en una hora. L'Artur estava amb la mà calenta i la imaginació bullint, situació perfecta per no perdre un segon i prosseguir.

RELAT CURT

PLUJA MIRACULOSA

El dia s'havia aixecat fred. Un gran mantell de núvols tapaven les puntes dels edificis amb suavitat. Alguns, retrunyien de manera intermitent. Les pregàries de la gent semblaven haver aconseguit un cert resultat, si més no, l'escenari era esperançador. Feia temps que la sequera estava ofegant la societat. Les restriccions d'aigua de boca ja s'havien fet efectives, i les aixetes només rajaven dos dies a la setmana. Les fonts públiques, per ordre del govern de la Generalitat, estaven apagades. Els pantans, llastimosos. Les solucions que havien citat les forces polítiques quedaven congelades dins de la cambra del Senat. Com de costum, el fet de poder esgarrapar quatre vots a les urnes feia retardar uns projectes que la societat demanava a crits. Transvasament de rius, plantes dessaladores, construccions de nous pantans... Les úniques mesures que s'havien adoptat eren càstigs a la població pel mal ús i un transport regular de vaixells i trens.

Com tots els dimarts, era dia de mercat. Les parades, a trenc d'alba, ja havien col·locat la matèria de cara al públic i els tendals dibuixaven un divertit mosaic de diverses formes i colors que l'Ignasi guaitava embadalit des de dalt del campanar. Justament, era el mateix dia que ell pujava aquells esglaons petits i verticals amb forma de cargol que el feien esbufegar i arrossegar la llengua fins a l'extenuació.

No era el seu ofici, ni era expert en revisar campanes centenàries, però des de sempre havia ajudat al mossèn en les tasques de manteniment de l'església. Deia que era la manera més senzilla i pragmàtica de sentir-se prop de Déu.

Els veïns li tenien una estimació sincera. Era un home familiar. No era casat, de fet, mai va arribar a estar promès. La causa d'aquella manca de companyia femenina era desconeguda. El físic, no en tenia cap responsabilitat. Més aviat, era una incògnita.

L'Ignasi, expert observador del cel, va mirar-se els núvols de trons secs i de seguida va endevinar que aquell dia tampoc cauria ni una gota.

La campana, dues vegades més gran que ell, de ferro forjat, tenia una lleugera esquerdada que mirava de reparar abans no fos massa tard. Amb el temps, s'havia perllongat i no era qüestió de badar.

El ferreter del poble, el senyor Soler, s'hi va negar en rodó. Des de l'última patacada, una caiguda de metre i mig des d'una escala de fusta corcada pel pas del temps, s'havia enemistat amb les alçades de manera definitiva i no pensava fer aquell gest d'heroïcitat per molt que li demanés la santa església. Per tant, l'Ignasi, es va veure obligat a prendre la iniciativa pel seu propi peu.

Després de dues hores llargues, estanyant metall a més de trenta metres d'altitud, subjectat per una corda que mai passaria com a element de seguretat laboral, va baixar amb rostre suat, però satisfet.

El mossèn Lluís, alleugerit, li va agrair el gest.

-Mai més Ignasi, mai més. Imagina't si s'hagués trencat la corda... O haguessis perdut peu en baixar... O...

-Res, mossèn, res. Ja ha passat. Recordi que Déu és amb nosaltres.

El mossèn va arrufar la cella dreta i va sospirar irremeiablement mirant les arcades romanes del sostre del temple.

-Plourà?

-No pas avui.

-No? Però... aquests trons... i els núvols... sembla que...

-Res. Només soroll. Al pis de sobre fan reformes i mouen els mobles.

-Ignasi...

-Ja ho veurà. Ni una gota. Si li sembla, vaig a preparar les estovalles. Ja deuen estar assecades.

-Fes, fes.

El mossèn va arronsar les espatlles i es va dirigir a l'estàtua concreta que hi havia a l'altar. El Jesús del davallament de la creu, la Pietat.

-Per què m'ho fas això? Fins quan haurem de patir aquesta sequera? Fan falta més pregàries? Més patiment? Diques...

Va esbufegar amb força i marxà cadenciós cap a la capella petita per posar en ordre les oracions de la missa de la vesprada. La predicció meteorològica de l'Ignasi sabia que era perfecte, que mai anava errada. Tenia una eficàcia gairebé del cent per cent.

Cap al migdia, la manta de núvols s'havia trencat.

L'Ignasi, com cada dia a aquella hora, sortia a fer un passeig pel camí rural que unia els dos pobles de la contrada a fi d'obrir el forat de l'estómac. Una rutina que compartien molts pagesos que feinejaven les vinyes fins l'hora de dinar. Un d'ells,

anomenat per tothom amb l'epítet de cigró, acostumava a acompanyar-lo per fer-la petar.

-Nasi... Com va?

-Bé Cigró. Com cada dia. Estirant les potes i els budells.

-Ja...

-I les terres?

-Anar fent... Poca cosa...

-La manca de pluja oi?

-Ca... D'aigua n'hi ha prou.

-Cigró! No digui bajanades! Si fa mesos que no cau ni gota! Com rega vostè?

-Cony! Amb l'aigua de sota.

-De sota?

-I doncs? La dels pous. N'hi ha per regalar i per vendre! El problema no és aquest, sinó la misèria que ens paguen pel raïm. Cada any pisquem menys... Vatua l'olla! Són tots una colla de lladres!

Aquell comentari el deixà glaçat. De sobte, li vingué a la memòria el pou que havien tapiat anys enrere els seus avis.

-Així doncs, vostè encara utilitza els pous.

En Cigró se'l mirà estranyat, com si el company de conversa hagués perdut el seny.

-Nosaltres, des de sempre. És l'aigua més bona. Fins i tot, la meva filla que viu a ciutat, en recull garrafes senceres el cap de setmana. El meu sistema de regadiu en depèn totalment. Cony! No digui que al poble no n'hi ha! Jo mateix, anys enrere, n'obria un cada setmana. La gent em cridava avui, i l'endemà ja el tenien mig fet. El que passa és que molta gent l'haurà enrunat, però pràcticament, a cada casa n'hi havia un.

-És cert. Tant mirar al cel, i resulta que la solució la tenim sota terra...

-Vine... Acompanya'm...

Tots dos va furgar la ferralla que tenia acumulada en un dels pellers com si fos un mercat d'encants.

-Eureka!

Eufòric, va aixecar amb les dues mans un pal de fusta que per la part inferior es dividia amb dues banyes de llargada prominent.

-Un detector d'aigua subterrània? – preguntà l'Ignasi insegur de la seva definició.

-Això mateix! Amb aquest giny, no hi havia pou que se'm resistís.

-Encara funciona?

-I tant! Això és com els vehicles vells. Si falla una peça, la canvies i fora. Qualsevol pedaç és vàlid. Els d'avui dia, amb tanta tecnologia i tanta electrònica, no valen res! Quan apareix una tara, ja es pot llençar.

-Amb això té raó.

-I doncs... Vine...

Van sortir al carrer i van caminar uns metres amb pas lent i modulats. En Cigró, duia l'ormeig com si fos una arada arrossegada pels bous que antigament l'acompanyaven en la feina de les terres.

-Guaita! Ho veus? Ja n'hem trobat!

L'aparell de fusta es va aixecar com si fos la verga d'un cavall prop d'una euga en zel i va tremolar com si alguna força màgica l'estigués estirant des d'un punt imaginari de l'espai indefinit. L'operació, es va repetir unes quantes vegades al llarg de la passejada. Si l'experiència i l'eina d'en Cigró no fallaven, d'aigua no en faltava.

Durant l'hora de dinar, va comentar la troballa als seus pares. La mare, va reforçar la teoria d'en Cigró amb un breu repàs a la història del poble.

-És normal que tot el poble sigui un pou gegant. Segons m'explicaven els meus avis, aquest poble no es va començar a construir fins que el llac que el cobria va desaparèixer del tot. Per tant, abans, això era una conca.

-I s'assecà... – va afegir el pare.

L'Ignasi se'l va mirar sorprès. Normalment, ell era un home de poques paraules que mai ficava el nas en converses. Si alguna vegada gosava obrir boca, era per pintar una veritat carregada de pes.

-S'assecà com tot. Us penseu que els pous són inesgotables?

-No, però podria ser una solució momentània.

-És clar. Com les dessaladores, com els transvasaments, com el transport d'aigua, com la construcció de nous pantans. Allargar el patiment.

-És lògic no? Què faries tu? Deixar-ho córrer?

-No. L'ésser humà és incapaç de deixar-ho córrer. És instint de supervivència. Però res aturarà l'extinció de la nostra raça. Nosaltres no ho veurem, ni els nostres fills, ni els nostres néts, però és un fet inevitable. La Terra s'esgota, i nosaltres, hem accelerat el procés.

-Ja...

-I no cal dramatitzar tant...

-Home... pare...

-Creu-me Ignasi. Ens creiem massa importants, i al cap i a la fi, només som un esglaió més en el temps. Pols som, i en pols ens convertirem...

Després de la migdiada, va retornar a l'església per veure com havia quedat el treball de la campana. L'esquerda, semblava guarida.

Fins ben entrada la vesprada, es va quedar observant l'horitzó a la recerca d'unes respostes que mai van arribar. El cel, net de taques fosques, oferia un contrast de llums preciosos.

-Ignasi! Ignasi!

El mossèn, des del peu de l'escala de cargol, cridava el seu nom amb uns esgarips aguts i desesperats.

-Digui mossèn?

-Falten cinc minuts per les vuit! Has de tocar missa.

-Baixo!

Amb una agilitat digna d'una llebre, va baixar les escales en qüestió de segons i va estirar la corda suaument a fi de repicar la campana.

Tot seguit, va preparar l'altar de l'església amb uns moviments automàtics i es va disposar a seguir la missa al costat del mossèn durant la mitja hora que tenia de durada la celebració.

Les quatre feligreses de sempre, fidels al calendari i a les voluntats de Déu, van acompanyar les lectures, els cants i les oracions.

Un cop fora, al peu de la porta, van esperar la sortida del mossèn per fer petar la xerrada i intercanviar les quatre opinions retòriques de cada sessió.

Una de les més antigues, la senyora Cubella, que sovint guarnia la testa amb uns barrets clàssics de plomes exuberants, va ser la primera a encetar la conversa.

-Pel matí, semblava que plouria, i guaitau ara! Un cel clar i net com una patena.

El mossèn va assentir amb tristesa i es va protegir rere l'escut de la paciència.

-Déu ens farà cas. Ja ho veureu...

L'Ignasi, després de guardar i netejar l'església, va sortir amb la intenció d'esmunyir-se. El mossèn, com si hagués vist passar un àngel caigut del cel, va aprofitar la seva presència per compartir el pes de la tertúlia.

-I tu què hi dius Ignasi?

-Com diu mossèn?

-Si home, quan plourà?

-La flaire i la tramuntana que flota aquest vespre en l'ambient augura pluja imminent.

-De debò? – apuntà el mossèn sorprès per l'afirmació tan contundent del seu estimat ajudant.

-Pot pujar-hi de peus.

Les dones van celebrar la bona nova i donaren gràcies a Déu i al mossèn, com si les pregàries que havia encarregat haguessin estat un remei miraculós. Amb aquella notícia entre les mans, van decidir dissipar la reunió més aviat que mai. La temptació d'escampar la informació com a primícia poderosa va fer que la seva retirada s'hagués produït en un temps rècord.

-Ignasi! – va exclamar el mossèn.

-Què?

-Per què ha fet això?

-No es preocupi mossèn. Tingui fe. Ha vist que felices han marxat?

-I si no plou?

-Ja ho veurem mossèn. Però almenys, avui, molts dormiran tranquils i satisfets. Això, ja no els hi traurà ningú.

L'Ignasi va marxar lleuger, campal i xalest, amb una cara de pasqües que va romandre fins l'hora de ficar-se al llit.

El mossèn, desconcertat, va mirar de trobar un punt de coherència pel qual pogués subjectar els dubtes que li estaven corcant el pensament. Fins ben entrada la matinada, no va poder agafar el son. Després, quan el despertador va tocar les set, un ensurat trinc puntejat el desvetllà de cop. Va apropar-se a la finestra, va estirar la cortina, i va observar amb certa incredulitat que estava plovisquejant. Un degotegi d'aigua que li va retornar el somriure i una fe de la qual n'havia sentit certa feblesa.

El pare de l'Ignasi, tenia raó. L'ésser humà és tan ínfim que es conforma amb qualsevol cosa. Dóna importància a fets irrellevants, i sostrau transcendència a esdeveniments primordials.

-FI-

En Genís i l'Elvira li desitjaren sort qualificant gratament la quantitat de pàgines escrites en aquell espai de temps. Al cap de pocs dies rebria la resposta per telèfon, tan si fos positiva com negativa. Havia estat una entrevista de feina diferent, divertida i molt curiosa. Estava content d'haver-hi participat i del resultat aconseguit.

Passats uns dies, en Genís Quadrat li proposà una nova trobada. Aquest cop no era a les seves oficines, ni tan sols a Barcelona. Ell es desplaçaria al seu poble. De fet, coneixia l'entorn més del que mai hauria pogut sospitar i l'indicà amb detall que es trobarien a la Font del Masec, un parc natural que feia temps que no trepitjava. L'Artur acceptà. De fet, penjà el telèfon amb el pols tremolós, totalment endut per una eufòria incontrolable. Era curiós com en qüestió de dècimes de segon el seu ésser s'havia cordat bé les calces i s'havia refet d'una caiguda tan desmesurada. Un miracle.

La Font del Masec desprenia un aire de solitud i abandó considerable. Aquells anys de glòria on tothom hi passava les tardes del Diumenge dinant en família i omplint garrafes pel consum setmanal d'aigua de propietats meravelloses s'havien dissipat. El camí rural, antigament sempre netejat de males herbes, gairebé era impossible d'endevinar entre la múltiple vegetació que havia decidit colonitzar-lo sense l'oposició de la mà humana. Les taules de pedra i els bancs que les rodejaven havien perdut la pell llisa i cendrosa que les caracteritzava. La caiguda de la llum natural, amb una vesprada força ennegrida per un mar de núvols gruixuts, convertien aquell paratge en un lloc sinuós i tètric. La cridòria de les aus nocturnes, que celebraven amb acollença i festivitat la imminent arribada de la nit, acompanyaven l'escena amb una banda sonora amplificada digne de qualsevol pel·lícula de terror en el seu punt culminant. A mesura que l'Artur baixava de nivell, el soroll de l'aigua repicant la pedra tallada i erosionada es feia més evident i aconseguia emmudir la resta de notes acústiques provinents del món animal. A peu de raig, s'assegué damunt del pedrer i esperà pacientment que en Genís fes acte de presència. L'estona de moratòria s'allargà més del previsible. Aquella informalitat no li semblà correcte i després de mirar diverses vegades l'esfera ovalada del seu rellotge decidí aixecar-se i tocar el dos.

-Artur Vilamajor?

Aquella pregunta l'aturà. Una veu greu, que ressonà com si estigués amplificada i reproduïda per un munt d'altaveus col·locats estratègicament a fi de captar la seva atenció, paralitzà la seva marxa.

-Apropi's a la llum.

De sobte, rere la barbeta per on lliscava l'aigua, sorgí un raig lluminós de color vermell que li proporcionava a aquell cau una lleugera semblança a l'infern.

A pocs centímetres de la resplendor artificial, la misteriosa veu l'incità a entrar.

-No tingui por. Passi. En Genís l'està esperant.

L'home, de cintura d'agulla, amb una cama guerxa que li impedia una marxa regular i que el feia fregar amb les parets irregulars d'aquella cova humida i cada cop més alta, el conduí fins un habitacle gran en forma ovoide en el qual hi destacava una enorme fossa comuna plena d'esquelets amuntegats i quincalla diversa rovellada pel pas del temps.

Dins del clot, documentant peces i ossos, una noia desconeguda, seria, de moviments lents i calmats, sense aixecar la vista del seu objectiu, estava passant dades a una altra noia que, amb una taula de fusta i un ordinador portàtil, teclejava sense parar la informació. Rere seu, supervisant la feina amb quatre ulls i apuntant alguns detalls que s'escapaven, s'hi trobava en Genís.

-Coneixes la història del Marquès de Junyent? És l'antic amo i senyor del vostre poble.

– apuntà en Genís.

-Només quatre pinzellades. – digué l'Artur. – Alguna cosa del Palau, del seu llinatge i la procedència del seu títol. La informació pública, vaja... Res més.

-Doncs heus ací la veritable història del Marquès, l'assassí en sèrie més contundent i desconegut de tots els temps.

-Com?

-Aquesta cova subterrània comunica amb el celler del Palau. És un descobriment precedit d'un munt d'estudis i rumors que la Mònica ha anat seguint durant els darrers catorze mesos.

La noia que treia fum a les tecles, aixecà la vista i el saludà amb un gest afirmatiu i un somriure dolç. En aquell moment, l'Artur l'identificà. Una forastera que s'havia instal·lat al poble feia un any i mig i de la qual ningú en sabia gaires coses ni a què es dedicava i que havia llogat una casa centenària del casc antic molt propera al Palau del Marquès de Junyent.

-Aquesta és la seva feina. Descobrir la veritat i, a la vegada, escriure'n una novel·la. Així aconseguim matar dos ocells d'un tret. Fer públic la troballa i treure'n rendiment amb un *best-seller* assegurat.

-El Marquès de Junyent matà a totes aquestes persones? Com? Per què?

-És una llarga i curiosa història que no t'explicaré per raons ètiques i per secret professional. La mateixa raó per la qual mai podràs explicar a ningú, acceptis o no la meva oferta laboral, l'existència i el contingut d'aquesta empresa que dirigeixo. Per aquest motiu, abans de rellevar-te res més, necessito que em firmis aquest document.

L'Artur es llegí cada paraula d'aquelles dues pàgines en què es comprometia a un silenci perpetu sobre tots els temes relacionats que es derivessin del present i futur de la seva relació professional amb en Genís. Després de signar, demanà explicacions sobre alguns dels aspectes menys evidents i que possiblement formarien part del seu contracte com a escriptor.

-La teva feina serà indagar sobre un cas concret, sobre uns apunts concrets, i sota uns termes concrets. Al mateix temps, tindràs que relatar els fets i la història en forma de novel·la i aquesta, després d'ésser repassada i corregida pel meu equip, serà publicada sota pseudònim; per tant, mai seràs reconegut com a escriptor d'aquestes obres i mai en

tindràs els drets. Lògicament, la teva tasca estarà molt ben gratificada, amb un sou important i totes les despeses pagades, i et podràs dedicar íntegrament a allò que t'agrada, l'escriptura. Què me'n dius?

L'Artur restà emmudit. La idea li havia agradat, i el procediment també, però els nervis el tenien copsat. En Genís, insegur i desconixedor de la seva reacció, interpretà una certa negativa que mirà de corregir.

-Has de pensar que has estat escollit entre un centenar de candidats amb molt més currículum. Gent amb carreres de filologia, periodistes, correctors... Avui dia, tothom que escriu alguna cosa vol ser un escriptor professional, però tu i jo sabem que això és un somni permès a quatre privilegiats amb bons contactes i persones populars que triomfen per imatge. D'aquestes cent persones que van venir a les entrevistes, quantes creus que podran dedicar-se a la literatura?... Jo t'ho diré. Una a molt estirar. A més, siguem sincers Artur, el teu nivell d'estudis no encaixa dins del món de la ploma. Com t'haurien de presentar? Quina carrera t'avalua? Ja saps que els estereotips sempre manen. Aquesta és una oportunitat única per sortir de les feines monòtones i ocupar-te plenament a un ofici que estimes i adores. I tres mil euros al mes, nets, tampoc els guanya qualsevol, veritat?

Abans d'aquelles puntualitzacions, l'Artur ja estava convençut, però després d'escoltar el sou, gairebé li queien les llàgrimes d'agraïment. Aquella era la feina anhelada. Diners, diversió, distracció i escriure un treball que acabarien comprant milers de lectors. Una fantasia feta realitat.

-Accepto!

CAPÍTOL 7

El projecte de l'Artur

Durant unes llargues setmanes, la tasca de l'Artur es limità a reescriure capítols de les novel·les en què feia temps que el grup hi treballava. A en Genís i a l'Elvira els apassionava poder tenir diverses versions d'una mateixa història i poder-ne perfilar un estil únic en el qual s'hi barrejaven els trets més marcats de cadascun dels escriptors. De fet, el resultat era sorprenent.

A banda d'escriure, també li encarregaren feina de lector. Aprofitava les hores de trajecte dins del tren de rodalies per empassar-se una pila de “*best-sellers*”. Llibres que darrerament havien triomfat i encapçalaven les llistes de vendes.

-Això és el producte que cerquem Artur... – deia en Genís cada vegada que li entregava un d'aquells exemplars. – Res més que això...

I tenia raó. Tots tenien trets comuns. *L'església del Mar, El Codi Da Vinci, L'Ombra del Vent, Àngels i Dominis, El pijama de Ratlles*; novel·les centrades en fets històrics, en llegendes remarcades per la polèmica, amb un escenari clar en el qual el misteri i la ficció enlluernen una realitat menys interessant i la transporten, amb un llenguatge prou treballat, cap a una dimensió de grans sorpreses i emocions pel lector.

Al cap d'uns mesos, decidí llogar un pis a la ciutat. Era un petit cau. Una antiga porteria on no hi entrava la llum natural per enlloc i en la qual li semblà que l'aire també rebutjava el pas. Fins i tot les primeres hores, pensà de comprar-se una bombona d'oxigen. Un habitacle minúscul en què cada centímetre estava estudiat a fi de poder muntar un pis de joguina. A la paret de la dreta, una cuina amb fogons antics acompanyada de dos armaris masegats, al bell mig, una taula plegable de fusta corcada

amb dues cadires de ferro rovellat, damunt, una làmpada fosca que desprenia una llum groguenca gairebé esmorteïda, al fons, una rentadora desencaixada, una nevera que semblava haver viscut el traspàs a la democràcia i una televisió petita que amb prou feines podia mostrar les principals cadenes de la banda analògica. A la paret de l'esquerra, s'hi estirava un llit d'esquelet fràgil, amb un matalàs de molles queixoses i un coixí que havia perdut totes les propietats esponjoses que al principi de la seva vida servien per proporcionar un descans mitjanament acceptable. Un domicili que mai ensenyaria als pares per evitar patiments innecessaris i que tenia un caràcter provisional urgent. Les úniques avantatges eren el petit desplaçament cap al lloc de treball, el preu mensual i la llibertat horària en què podia organitzar-se la vida sense donar explicacions a ningú.

La novel·la de la Noemí i la Mònica fou publicada sota un pseudònim conegut. Un escriptor d'aquells enigmàtics a qui ningú havia vist públicament en cap acte. Lògic, pensà l'Artur. Seria talment un miracle.

El seu llançament estigué envoltat de polèmica. La veritat sobre el Marquès de Junyent i els seus crims fou notícia i carn de canyó en molts programes d'actualitat i tertúlia. Fins i tot, l'editorial, va rebre grans ofertes econòmiques a fi d'aconseguir la presència d'un autor que en realitat no existia i que, amb la seva absència, feia créixer el misteri que envoltava tota la novel·la.

Al cap de poques setmanes, ja s'havia col·locat entre els deu llibres més venuts de ficció i ja es parlava de diversos productors de cinema interessats en comprar els drets per transportar la història a la gran pantalla.

En Genís i l'Elvira transpiraven orgull i satisfacció per tots els porus de la seva pell. Els encàrrecs dels grans segells editorials del país s'amuntegaven damunt llurs taules com si fossin cementiris de cotxes oblidats. A vegades, segons comentaris, eren assumptes

concrets i específics, fets històrics en els quals només es demanava descripció i investigació real sobre testimonis vius. D'altres, l'entrellat era més complex. Investigació profunda i a l'endeví. Un d'aquests, fou l'encàrrec que li tocava a l'Artur. La novel·la que canviaria la seva vida.

CAPÍTOL 8

El plantejament

En Genís Quadrat el cridà a despatx. L'Artur sospirava. Feia dies que cada vegada que creuava aquella porta esperava un miracle, una anunciació divina que sempre quedava en una il·lusió esmicolada.

-Bé... amic Atur. Ha arribat la teva hora. Tant l'Elvira com jo, estem molt contents del teu rendiment i les teves capacitats. Feia setmanes que desitjàvem donar-te un projecte propi, però mancava l'oportunitat. Finalment, un gran segell, possiblement el més important del país, ens ha fet un encàrrec idoni. Molts diners i llibertat per treballar. Volen una novel·la completa, basada en un fet històric però amb un toc misteriós i de ficció. L'escenari ha d'ésser necessàriament emblemàtic. Són les claus obligatòries en un *best-seller*. Després de remenar el nostre arxiu, i d'estudiar diverses opcions interessants, he topat amb un cas que feia temps que volia explotar. Coneixes la muntanya de Montserrat?

-I tant! L'he visitada un munt de vegades. Fins i tot, des del nostre poble, tenim la costum d'anar-hi un cop a l'any a peu. De fet, a mi, em té enamorat. Les formes i els colors d'aquelles pedres semblen talment un miracle de la natura.

-Això és bo, perquè hi passaràs molt de temps. T'hem llogat una cel·la per temps indefinit.

-I sobre què haig d'escriure?

-Hi ha un parell de vies que semblen molt interessants. Veuràs... – En Genís s'aixecà, obrí l'armari que tenia rere l'esquena, i va extreure una carpeta gruixuda plena de

paperots i documentació vella on s'hi barrejaven articles periodístics, fonts informatives enciclopèdiques i folis plens d'esborranys que només tenien sentit per a ell.

– La muntanya de Montserrat amaga varis secrets. Alguns són llegendes, altres rumors, altres simples invencions i d'altres fets històrics que han estat reclutats dins la presó del temps i l'oblit. Aquesta serà la teva tasca. Esbrinar detalls sobre les rutes que vaig marcar en aquests papers i exhumar tots els racons de la més idònia. Has de treure a la llum quelcom de rellevant, que marqui un abans i un després, i disfressar-ho tot amb elegància i imaginació. Construir una novel·la que aixequi dubtes, preguntes, curiositat i admiració. Ho entens?

L'Artur afirmà. Fer de detectiu sempre havia estat una utopia similar a un prodigi. I la muntanya de Montserrat, sempre li havia transmès una sensació estranya, una percepció de grandesa i majestuositat que l'encisava.

Tenia una setmana per repassar els documents de la carpeta. Els fronts eren clars. El primer, una història bèl·lica, un fet que succeí l'estiu de l'any 1938, concretament, el 18 de juliol, en plena batalla de l'Ebre. Segons els apunts i la documentació d'en Genís, documentació que va extreure de l'Arxiu General de la Guerra Civil, situat a Salamanca, l'acció va ésser amb la fi de trencar la resistència dels darrers defensors de la República. Una brigada de la Guardia Mora, va instal·lar-se amb armament alemany i sota les ordres del Coronel Erik Von Balthasar a la Coma d'en Vila amb l'única missió de volar el Monestir de Montserrat i els pics més significatius de la muntanya. La Generalitat va intentar sense èxit parar l'acció amb 115 homes reclutats de les poblacions més properes, però l'eliminació d'aquell grup va ésser fulminant. Després d'aquest intent desesperat per evitar aquell atac, un grup de 15 joves, comandats per un jove mecànic de només 16 anys i de nom Albert, veí de Terrassa, va pujar a la Coma

d'en Vila ascendint la muntanya de nit. Segons les informacions citades, només anaven armats amb ganivets.

Segons explicaven testimonis de segona mà, i sempre després de dies d'investigació per part d'en Genís, el grup de joves esperà les onze de la nit per degollar amb silenci i a sang freda els soldats que estaven de guàrdia. D'aquesta manera, es feren amb les cinc peces d'artilleria que apuntaven la muntanya de Montserrat i amb l'hostatge del General Von Balthasar.

La narració dels fets posteriors era confusa. Un atac, un abatiment i un assassinat del general salvava la muntanya i alliberava la contrada més propera del domini feixista. Potser era en aquest punt on valia la pena remoure la terra i trobar petroli. Qui sap si aquell Albert era un heroi que el temps i els esdeveniments havien silenciats. L'Artur estava trempat, i fou en aquest punt on inicià els seus escodrinyos.

CAPÍTOL 9

Trobada amb la història

Amb el permís d'en Genís, l'Artur començà la seva perquisició en el municipi de Terrassa. Si el jove mecànic passà bona part de la seva vida en aquella ciutat, era normal trobar-hi indicis en els papers de l'Ajuntament.

Decidí aparcar uns carrers més enllà del consistori a fi d'estirar les cames i respirar aire mitjanament pur.

El registre civil estava a rebotar. S'havia d'agafar número i esperar el torn. L'atenció dels funcionaris, lenta i feixuga, li remogueren l'estómac i l'incitaren a marxar sense miraments. Quan gairebé enfilava el passadís de sortida, una veu coneguda l'aturà.

-Artur! On vas?

Era l'Elvira. Sortia d'un despatx privat i anava vestida com una actriu d'etiqueta fàcil. Provocadora i encisadora.

-En aquesta feina, s'ha d'aprendre a ser pacient i mirar de trobar les dreceres.

-Què hi fas aquí?

-En Genís m'ha posat al corrent i ha vist amb bons ulls que m'unís al teu projecte. Si tu vols, clar. – digué amb un to suau a la vegada que li donà un full on posava l'adreça del jove mecànic.

-Però, com sabies que...

-Era lògic. Jo també he fullejat moltes vegades els documents que et donà en Genís i quan m'ha comentat que avui marxaves cap a Terrassa...

En aquell instant pensà que era l'home més afortunat. Un tros de dona com ella enganxada a la seva ombra durant uns quants mesos. Li picà l'ullet, li oferí el braç com si fos un galant de l'edat mitjana i sortiren plegats en direcció al casc antic.

Aquells carrerons estrets, alts, que semblaven allargar-se fins tocar el cel, amb uns empedrats irregulars on les ombres regnaven a cada centímetre, feien entendre l'origen medieval de la vila.

La casa de l'Albert feia impressió. La paret de la façana, amb panxa i ferides on l'enguixat ja havia desaparegut del tot, demanava un auxili a llàgrima viva. La porta, de fusta corcada, amb un pany rovellat que semblava haver romàs segellat durant molt de temps, cedí a la primera. Un petit rebedor humit i fosc donava pas a l'interior de l'habitatge.

-Hi ha algú? Senyor Albert? La porta era oberta i...

Res. Silenci. Les preguntes de l'Artur quedaren suspeses en l'aire.

-Què fem? – preguntà l'Artur amb cara de circumstàncies.

-Entrar. Per què hem vingut sinó?

-Però...

-Vinga, va! Has de tenir més empenta. No hi ha res que es trobi sense buscar. En ocasions, s'ha d'aprofitar les permissives de l'atzar. Podrem regirar sense que ningú ens destorbi. Moltes vegades, la veritat està escrita per tot arreu menys en la ment de les persones. La paraula, és fràgil. L'escrit, pot perdurar al pas del temps.

Aquell discurs improvisat calà fons i ambdós es posaren a regirar tots els mobles i racons on hi pogués existir una prova desconeguda que aportés nova llum a la investigació. Calaixos desmanegats, estanteries empolegades, armaris corcats, llibres tancats i enganxats a causa de l'oblit, quadres vells desproveïts de vida...

Tot fou grapejat a consciència fins que un cruixit provinent de la porta d'entrada els aturà.

-Has sentit?

-Vine, rere el sofà! – assenyalà l'Elvira.

Separaren uns centímetres de la paret aquell mort de tres places i s'estiraren al terra un damunt l'altre. El frec a frec dels dos cossos esgarrifà la pell de l'Artur. Sentir el contacte d'aquells pits fermes li provocà una erecció incontrolable. L'Elvira notà el creixement del seu membre i no amagà un somriure de plaença. La situació, era ben bé un contrast de sensacions.

Poc a poc, un soroll de passes lentes i pesades s'anaren acostant a la seva posició. Anaven acompanyades d'una respiració profunda i misteriosa. L'Elvira mirava fixament les sabates d'aquell personatge mentre l'Artur no podia treure la vista del damunt d'aquell canal meravellós.

-Sortiu! – ordenà de sobte una veu ronca i aspre.

L'Elvira notà un lleuger moviment de l'Artur i negà amb el cap. Li tapà la boca amb les mans i el subjectà per la cintura amb les cames. Si els pantalons haguessin estat de tela fluixa, l'hauria travessat.

-Au va, que sóc un pobre vell. No us faré res. Només vull saber què busqueu a casa meva. O voleu que truqui a la policia?

Aquell advertiment va fer canviar d'opinió l'Elvira. Afluixà les cames i s'apartà del damunt l'Artur.

-Albert? L'heroi que salvà les muntanyes de Montserrat? És vostè?

Les preguntes de l'Elvira feren canviar l'expressió de neguit d'aquell avi demacrat. L'angoixa d'aquells ulls arrugats desaparegué de cop per donar pas a una indiferència monòtona i lànguida.

-Si us plau, ja li vaig dir a l' historiador que es va emportar el meu diari que no volia saber res més de l'assumpte. M'ho va prometre. Sóc gran per aquests ensurts i estic cansat per donar explicacions.

-Quin historiador?

-No ho sé. Es deia Joan, Joan Antoni, crec. Va dir-me que es va passar molts anys a Salamanca ordenant i classificant els papers que havien de retornar a Catalunya i que va seguir la pista del meu cas per oferir-me un reconeixement a la proesa que vàrem aconseguir. Jo vaig insistir que li relataria tots els fets i li donaria el meu dietari a canvi del seu silenci mentre jo fos en vida, i va prometre'm que així seria. Per tant, ja poden tirar pel dret i marxar.

L'Albert se'ls mirà trist, inquiet i lleugerament nerviós. Semblava tenir por. Por d'un passat fosc. L'Elvira intentà acostar-s'hi amb paraules dolces i gests amables, però l'Albert tenia una visió diferent, un prisma en el qual només s'hi reflectien perills i enganys.

-Marxin! Marxin! No em senten?

Quan tot semblava perdut i l'Elvira ja volia enfilars el camí de sortida, l'Artur descobrí una carta amagada que canvià la sort de la partida.

-Per què mataren al general? Era necessari?

-Això no és veritat! Qui els ha explicat això? Coi d'historiador...

-No ha estat ell. De fet, ni el coneixem. Són opinions d'alguns testimonis...

-Testimonis? Quins testimonis? Saben de què parlen vostès?

-No. Segurament, no, però per això estem aquí, perquè vostè ens pugui explicar la veritat.

L'Albert sospirà profundament, s'acostà a l'Artur, el mirà fixament als ulls durant ben bé un minut, i els invità a seure i escoltar

CAPÍTOL 10

Relat en primera persona

-Aquell dimarts 3 d'agost feia calor, molta calor. Vam arribar a l'alzina d'en Vila a trenc d'alba. Tant jo, com els catorze joves que m'acompanyaven, estàvem esgotats. Si les informacions que teníem no anaven errades, encara ens quedava temps per avortar l'atac dels alemanys sobre la muntanya. Carregar contra ells de dia hagués estat una temeritat i un intent suïcida. Per aquest motiu, vam prendre la decisió d'amagar-nos entre la vegetació fins a la nit i estudiar llurs moviments. La casa de la Coma era com un eixam d'abelles, un anar i venir de nazis esperonats per l'acció bèl·lica que tenien pendent. Les peces d'artilleria es trobaven sobre el rocam apuntant a la muntanya de Montserrat. Si ens fèiem amb el domini d'aquell petit lloc estratègic, podríem evitar la massacre.

Si la Lluna és quart minvant i tapada pels núvols, sortirem vora les deu. Els primers sentinelles, són palla fàcil. Estan a diferent nivell i no ens veurà ningú. El segon pas, seran els protectors dels canons i els vigilants del voltant de la casa. Ens dividirem en dos grups. Els que vinguin amb mi, prendran possessió de l'exterior però no entraran fins al meu avís. Fins llavors, tot en silenci. Mà i ganivet. Res més. No vull ni un tret. L'entrada a la casa serà reservada i fina. L'objectiu, fer hostatge al màxim comandament. Ho heu entès?

Ningú em va replicar. No sabia ben bé el perquè ni com, però la meva paraula era respectada i seguida com si fos la Bíblia.

Durant les hores d'espera, vaig refusar tot pensament i vaig dedicar-me a reposar com un llangardaix, de panxa enlaire i xuclant els raigs del Sol damunt d'una pedra amb els ulls clucs. De tant en tant, els vigilants de torn em posaven al corrent dels moviments de l'enemic i m'esperonaven. Era un recordatori positiu de per què era allà i per quin motiu m'anava a jugar la vida. Cap a la vesprada, el cel es va començar a tapar amb una manta negra i espessa. La predicció es complia i el pla rodava sense cap entrebanc. Tot i no ser un catòlic practicant, en aquell instant em va ressorgir la vena religiosa que feia temps treia pols als racons més secrets de la meva ànima i vaig resar un pare nostre rovellat que encara recordava de la meva etapa obligatòria com a escolà de la capella del barri. Tothom va seguir el meu senyal i vam fer camí entre els arbusts com si fóssim llorigons temorosos dels caçadors de qui sentíem la flaire ben a prop. Cap a les onze, vam sorprendre a la guàrdia de l'artilleria segant llurs colls amb agilitat i sang freda, sense donar temps a cap xiscle, i tot seguit, el grup que jo comandava, ens vam apoderar de la casa de la Coma i vam fer hostatge al Coronel Von Balthasar, un autèntic brètol que escopia verí com si fos una serp ferida de mort.

–Rates! Els moros no s'aturaran pel fet que sigui un hostatge. L'atac serà terrible i destructiu. – vaig entendre que deia amb un castellà poc treballat. Jo li vaig contestar: *- Els teus amics, demà, quan despunti l'albada, seran morts. Els canons que t'hem pres, tant bon punt disparin, detonaran un atac terrestre de les nostres forces escampades estratègicament pel territori que serà imparabile. Aquestes terres no les tindreu mai, em sents malparit, mai!* Quin farol! Vaig pensar per mi. Tant de bo fos veritat.

-I doncs? – preguntà l'Artur. Què va passar?

L'Albert agafà alè, mirà el seu rostre fixament, amb tendresa, i prosseguí el relat.

-Va passar que l'oficial va cantar com una covard! Sí. Tal com ho sent. Demanà que estiguéssim sols, i em va explicar a porta tancada, que la veritable raó per la qual volien

fer-se amb el poder de la muntanya de Montserrat era per trobar el Sant Grial, una obsessió del General.

-I s'ho va creure?

-Bajanades! De seguida vaig notar que la seva vista es desviava mecànicament cap a un maletí negre.

-L'obrí?

-No. De fet, ni el vaig tocar. La meva intenció era entregar-ho tot a la Generalitat i que ells en traguessin el profit adient.

-I llavors...?

-Esperis, home... paciència. El cas és que a les sis del matí següent, quan el sol havia tret les banyes per damunt dels cims més alts, vaig ordenar obrir foc amb els tres canons contra els turons més propers. Els soldats de la Brigada de la Guàrdia Mora van començar a volar a trossets. Alguns d'ells no s'havien ni despertat, d'altres tot just havien iniciat la seva pregària de cara a la Meca, i la major part feien cua per rebre el primer ranxo del dia quan es va repetir en poc menys de dotze minuts quatre atacs més. La sorpresa més gran i satisfactòria va ser que els meus somnis es van complir com per art de màgia, i uns minuts després, es van sentir els primers trets de fusells i escopetes de cacera i els primers crits de guerra dels nostres sometents del Forat del Negre, el bo i millor de Catalunya en aquell moment tant històric i crucial per la nostra terra i el nostre futur! La nostra intuïció era certa i els correus van funcionar a la perfecció!

-Ho sigui, que tot estava preparat...

-Amic meu... Preparat entre parèntesi i agafat amb pinces... La gent que corria la veu era de fiar, i la raça i la valentia encara més, però les assegurances tremolaven en aquelles condicions. El millor era creure i pensar amb el cor, i mai, mai, perdre l'esperança. Al voltant de les nou del matí arribaven a la Coma els primers membres del sometent,

aquells pares, germans i fins i tot avis de les primeres víctimes que havien patit les nostres terres. Quan van veure el Coronel, van tenir la intenció de penjar-lo allà mateix, sense contemplacions. La meva insistència en transportar-lo ràpidament a Barcelona per treure-li el màxim de suc possible va evitar el linxament, però més tard ell me la jugaria. Quan ja feien estona que anàvem de camí al Coll d'Estenalles, l'Oficial va demanar que el deixéssim orinar. Vaig ordenar als homes que li deixessin espai. L'Esbert, un company de confiança, es va treure una cigarreta i va deixar el maletí negre recolzat damunt d'una pedra. Von Balthasar, entrenat per aquells moments crítics i aprofitant la confiança i la manca d'atenció, es va apoderar del maletí i va arrencar a córrer en direcció a la Mura.

-Va escapar?

-En certa manera... Es llençà al buit... Un precipici mortal.

-Es va suïcidar!

-Diguéssim que sí, però de fet, aconseguí que ni ell ni el maletí fossin sotmesos a investigacions. Una mala decisió de la qual sempre me'n lamentaré.

L'Albert restà mut, quiet, com si de sobte li hagués acabat de caure al damunt un sac de ciment ràpid i el seu cos hagués quedat petrificat. Ara l'Artur entenia el seu malestar. Mai s'havia perdonat per aquella pèrdua i segurament se sentia culpable de no haver ajudat prou al bàndol republicà.

-Jo no sóc ningú per opinar perquè no vaig viure en persona res de tot allò, però d'una cosa no en tinc cap dubte, i és que si no hagués estat per la seva intervenció, avui no coneixeríem la muntanya de Montserrat tal i com la coneixem. Cregui'm si li dic que Catalunya li deu molt, a vostè i a tots els que participaren en aquella revolta, i que s'han de tindre molts nassos per ajuntar-se una colla de joves i fer front a tot un batalló professional que tenia la posició sobre el terreny guanyada. El bàndol republicà, a

aquelles alçades, ja havia perdut la guerra, i la prova és que en aquells moments ja es preparava la sortida a les altes esferes. Qui sap què hi duia l'Oficial en aquell maletí, i per què estaven tan obsessionats amb la muntanya, però no crec que el seu contingut hagués permès aturar la derrota dels nostres. D'això, en pot estar ben segur.

-Marxin, si us plau... marxín...

-Però...

-Si us plau...

L'Elvira, que fins llavors havia romàs en silenci i immòbil, estirà l'Artur del braç i li digué suaument que era l'hora de tocar el dos. Aquell heroi, esmorteït i tapat pel pas inexorable del temps i per la pols que ningú havia volgut netejar, restà sol, quiet i pensatiu en aquelles quatre parets que respiraven fatiga, deixadesa i abandó.

CAPÍTOL 11

El segon camí

Després de dinar, l'Elvira insistí en el seguiment del misteriós contingut del maletí negre. De fet, aquella suposada i preuada informació podria lligar amb la segona ruta que havia marcat en Genís, la visita de Himmler a Montserrat aquell 23 d'Octubre de 1940. Segons els apunts de la carpeta, l'expedició comandada pel sanguinari cap de les SS, cercava l'existència del Grial a la muntanya, però hi havia un rerefons que no era tan legendari i que quadrava amb la història que els havia explicat l'Albert. Per tant, calia fer una visita al monestir i parlar amb els testimonis que van viure aquell moment en primera persona.

En Genís li marcà les directrius a seguir.

-T'hauries d'entrevistar amb l'historiador Raguer, amb el pare Ripoll, que feu de guia a Himmler, amb en Joan Massats... Tots els que puguis trobar i que van estar presents en aquella data i en aquella visita. Fuig del Grial. És un tema massa explotat i que ja no ven. Ja s'han fet masses pel·lícules i novel·les i el públic ja n'està una mica fart. Hauries d'esbrinar per què i quin era el motiu real d'aquella incursió alemanya. De fet, ja no són gaires el que es creuen la llegenda. Segur que trobaràs alguna cosa interessant que anirà amb la línia del maletí desaparegut. Sortireu demà mateix. Teniu una cel·la llogada per una setmana, així que no aneu amb presses.

Altre cop en plural. Ell i l'Elvira en una mateixa cel·la i durant set dies i set nits. Quin luxe!

La cel·la que els tocà era prou acollidora, un habitacle allunyat de la idea que havia imaginat l'Artur. Des de la finestra, es podia veure l'anar i venir de visitants. Desferen l'equipatge, baixaren a la cafeteria, i prengueren un bon esmorzar. La primera entrevista era amb en Joan Massats, al voltant de les cinc de la tarda, cosa que propicià una visita a la capella i a la Mare de Déu. Com era habitual, la cua era enorme i avançava lentament. Els turistes observaven els detalls dels quadres i les estàtues i comentaven les inscripcions amb un xiuxiueig suau. Una remor que s'alimentava en tots els racons i que convertia aquell mormoleig en una música permanent i pròpia del lloc. Un escolà de no més de catorze anys, amb una cara espigada i un gest gallòfol, escombrava la plaça interior amb certa ronseria i desvagament. De tant en tant, entre baleig i baleig, guaitava alguna visitant de la seva edat i es quedava palplantat observant-la amb el cap ajagut sobre la punta del pal. L'Artur li dedicà un somriure, i aquest, com si hagués acabat de menjar pebrot picant, fixà la vista al terra i girà l'escombra en direcció contrària.

-Mita'l, igual que tu. – digué l'Elvira.

-Què dius?

-Se't menja la vergonya...

-Que no dona. Només sóc un pèl reservat.

-Ja, ja...

-I tu?

-Jo, reservada? Ni pensar-ho. La vida és massa curta per reservar-se.

-I què fas quan un home t'agrada?

-Això...

El petó fou de cine. L'Artur tingué la sensació que el seu cos s'elevava uns metres i que flotava a l'aire com un globus ple de querosè. Aquells llavis tendres i aquella llengua

divina semblava que li haguessin remogut tot l'organisme. Empesos per una força ancestral, decidiren ajornar la visita a la verge i estrenar la cel·la. L'Artur li esquinçà la roba com si estigués posseït pel diable i li menjà la vulva com si fos unes postres de dolçor infinita. L'Elvira s'estremí tota i es refregà els mugrons a fi d'incrementar el plaer. Ell resseguí totes les parts del cos amb la llengua fins arribar a la boca d'ella. Mentre la penetrà amb la seva verga, assaborí cada centímetre de la seva pell i canviaren de posició una i altra vegada fins quedà exhausts. Ell no fumava, de fet, només ho havia provat en comptades ocasions, però decidí compartir aquella cigarreta amb la dona que l'havia fet gaudir més que mai. Al cap d'uns minuts de compartir mirades, floretes i carícies, tornaren a fornicar. Un mecanisme imparabile que durà fins la tarda, ben bé tocades les cinc, cosa que propicià un nerviosisme i un neguit per no fer tard a la cita amb en Joan Massats.

La biblioteca on es reuniren estava immaculada. Centenars de llibres perfectament classificats i desproveïts de pols que feien realment goig. El senyor Massats els esperava assegut en una espècie de trona reial, amb un tapís vermell i un contorn de fusta ovalat que li sobrepassava mig metre per damunt del cap. Els saludà amb un posat seriós, els invità a asseure's en les dues cadires que tenia davant seu i començà el diàleg sense més dilació.

-Vostès diran... En què els puc fer servei?

L'Artur es mirà l'Elvira. Aquesta, sense dubtar, l'incità amb un gest de cap perquè fos ell qui comencés l'interrogatori.

-Tenim entès que vostè sap molts detalls de la visita de Himmler a la muntanya l'any 1940.

-I qui no? Han de tenir en compte, que en aquella època, la llegenda del Grial corria per tot Europa amb força, i que aquell tirà, per dir-ho d'alguna manera, estava obsessionat

en qualsevol indret en què s'hi pogués trobar quelcom relacionat. La televisió alemanya va realitzar diversos reportatges sobre el secret de la muntanya i els suposats indicis que el Grial podia estar-hi amagat; per tant, la visita d'aquell element era un efecte esperat i conegut per tothom.

-Ens pot fer cinc cèntims de com va anar la visita?

-Els podria explicar el que públicament se sap, però realment, els monjos que hi van participar en primera fila van ser el pare Ripoll, el pare Reinal, i l'Alexandro Oliver. Tanmateix, els haig de dir que la cita es va preparar amb tots els prolegòmens necessaris. No podíem menysprear aquella visita, i menys, en els temps que vivíem, tot i que la majoria repudiàvem la seva figura. Gairebé, es pot dir que el règim franquista ens obligà a rebre'l. Les figures més importants de Montserrat es van negar a acompanyar-lo, i finalment, es va escollir als citats pares per la seva facilitat en entendre l'alemany i poder fer d'intèrprets en els moments clau de la visita.

-Però, veritablement, va aconseguir trobar allò que buscava en la seva visita?

-Jo crec que no. De fet, les versions que hi ha sobre el tema van ser diverses i no gaire aclaridores, però sí que és cert que la seva excursió a la muntanya amagava alguna cosa que jo desconec. Si em fan el favor d'esperar, citaré a l'historiador Hilari Ragner. Ell ens sabrà explicar més detalls. Un moment si us plau.

En Massats sortí per la porta i la deixà ajustada. Durant uns instants, aquelles parets semblaven remorejar que els intrusos s'havien quedat sols. S'hi respirava un aire de desconfiança, un ambient tètric que els deixà petrificats en les seves cadires. L'Artur se sentí massa incòmode i s'aixecà. Donà un parell de tombs per les estanteries i llegí les contraportades d'alguns dels llibres que semblaven tenir un aspecte més significatiu. Absort per algunes descripcions de caire desconegut, no s'adonà de l'entrada de l'historiador.

-Fa bé senyor Vilamajor. Els llibres expliquen tot allò que l'home no sap dir. Són la font d'informació més fidedigne i complerta. – esmentà mentre li encaixà la mà. – Hilari Ragner, per servir-lo.

L'Artur li presentà l'Elvira i l'historiador prengué possessió d'aquell escriptori com si aquest li hagués estat concedit per dret hereditari. Rere aquella taula, la seva imatge guanyà un cert grau de saviesa i seguretat, cosa que provocà un primer assetjament a fi d'esbrinar el perquè d'aquella visita.

-Hi ha una cosa que em té intrigat. Per què tantes preguntes sobre la visita de Himmler a la muntanya?

-Som escriptors. Volem relatar els fets en una novel·la i creiem que aquest és el lloc més idoni per esbrinar.

-Esbrinar? Esbrinar què?

-Doncs tot allò que pugui estar relacionat amb els alemanys i la intenció real de la seva visita al monestir.

-Una novel·la de ficció, o de no ficció?

-És rellevant?

-Vostè dirà! – afirmà amb contundència l'historiador.

-No s'han escrit ja molts llibres sobre aquest fet? – preguntà l'Artur.

-Per aquest motiu precisament. Crec que a la religió cristiana no l'ha ajudat gaire aquests fenòmens literaris tipus "El Codi Da Vinci". Ara tothom creu saber què és el Sant Grial i on s'amaga, i les especulacions no són gaire favorables. Estem una mica cansats de tantes bajanades.

-Entenc... – apuntà l'Artur - La nostra intenció no és jutjar cap religió ni escriure cap hipòtesi sobre l'origen de Jesús, com tampoc voler descobrir on es troba aquest famós Grial ni mostrar al món que és realment. Només volem saber quin era el motiu que portà

a Himmler a Montserrat i sota quins paràmetres es va regir la visita. Si no anem errats, creiem que el fonament d'aquella inspecció encoberta era un altre.

-Doncs deixi que els digui que en aquest aspecte no van desencaminats. – digué de forma més relaxada l' historiador. – Himmler no mostrà cap interès per la basílica, per l'escolania, ni per la Verge. De fet, ho criticà tot i ho menyspreà tot. Himmler li comentà al general Wolf que acabarien amb les supersticions de besar la verge, que aquell acte era impropri d'un país aliat. El seu fanatisme anticristià i antisemita va perdurar durant tota la jornada, i van discutir sobre l'església amb el pare Ripoll fins a punts exagerats. La comitiva nazi, mentre visitava el museu de Montserrat, es queixà als monjos que perdien el temps, que no se centraven en allò que interessava. Himmler expressà la seva rebutja davant d'una maqueta d'un temple jueu. Ell deia que Jesús era ari. Després, mentre escoltava els cants dels escolans, es va sincerar. Volia documents de l'arxiu i després estudiar la muntanya.

-Quins documents?

-Hi ha qui parla de documents que demostressin la historia dels alemanys i de la raça ària, però també hi ha qui parla de documents secrets on s'hi traçaven conductes i rutes amagades de la muntanya. De fet, Himmler, a Sant Jeroni, va confessar que no venia pel Grial. Fins i tot va enviar un estoc de llibres que mai ningú no ha trobat.

-Ja...

-Himmler no estava aquí pel Grial. Què cercava? No ho sap ningú del cert. El cas és que la seva visita va ésser un trasbals molt desagradable. Quan va veure les dues vitrines del museu on hi havien els dos cadàvers que van trobar a Collbató, Himmler s'esplaià sobre l'esquelet Iber. Un discurs extens sobre la supremacia de la raça ària. Per a ell, els pobles conquerits els considerava d'una baixa qualitat humana. Textualment va dir: "Mira que és alt l'iber, és ari, els catalans, són aris". Tots els dirigents nazis volien

distingir una franja i unes qualitats: la raça ària, els alemanys, superiors en tot, i els pobles conquerits, insignificants, inferiors en tot. De fet, testimonis propers a Hitler asseguraven que ell no els odiava, sinó que els menyspreava; senzillament, li era igual matar-los o destruir-los. Abans de marxar, estampà la seva signatura al llibre de visites i va escopir al terra maleint l'església catòlica i la poca col·laboració que havia rebut dels monjos.

-I després?

-Doncs el que tothom sap. Retornà a Barcelona, organitzaren una festa a l'hotel Ritz, i durant el ball, una mà desconeguda, robà el maletí negre on Himmler hi duia aquells famosos documents dels quals molta gent en parla però que mai ningú ha vist.

-Documents que es devien complimentar amb els que cercava aquí i que devien ésser un punt clau en les estratègies del General alemany.

-Segur...

-Moltes gràcies senyor Raguer, ens ha estat de gran ajuda.

-No es mereixen.

-Ens deixaria fullejar la biblioteca?

-Per mi cap inconvenient, sempre i quan tinguin cura de tot i ho deixin tal i com ho han trobat.

-De nou, moltes gràcies.

Després de l'encaixada de mans, marxaren del despatx i retornaren a la cel·la. Hi havia material per recopilar i destriar. Calia marcar un camí i tirar pel dret.

Tots els senderols semblaven acabar en una mateixa plaça. Un indret clau. El maletí negre i els famosos documents secrets. Podia tenir relació amb el cas de l'heroi de Terrassa? I si cercaven la maleta del General que es llençà al buit des d'aquell precipici?

Per què podien tenir tanta importància aquells papers? Què amagaven? On es podien trobar?

Aquella darrera qüestió fou la peça que li accionà el mecanisme de lluita. Durant moltes hores, el seu pensament remogué l'olla en el mateix sentit. L'endemà pel matí, li declarà les seves intencions a l'Elvira.

-Abans de retornar, faré una excursió profunda a la muntanya.

-Què vols dir?

-Doncs que a la biblioteca no hi trobarem res. No sé per què, però Montserrat amaga alguna cosa. Molta gent parla de passadissos secrets i de coves inexplorades. Ja és hora que algú hi fiqui el nas.

-T'acompanyaré.

-De cap manera. No vull aixecar polseguera. El més assenyat és que continuï el nostre pla. Visites la biblioteca, esbrines tot el que puguis, et deixes veure i al cap del dia passem comptes.

-Però...

-Però res. Fes-me cas. Deixa-m'ho fer a la meua manera.

CAPÍTOL 12

Forta caiguda

A trenc d'alba, sota un cel clar, amb les puntes de les pedres banyades pel sol i acompanyat per un aire fresc, l'Artur sortí del Monestir convençut que en algun racó de la muntanya hi podria trobar quelcom d'interessant. Després de seguir uns minuts pels caminets marcats, decidí trencar les regles i avançar terreny per allà on ningú abans hi havia passat.

A mesura que guanyava alçada, la vegetació anava decreixent i l'aire lliscava amb més contundència. De mica en mica, el silenci anava agafant protagonisme i deixava la seva respiració com a única rèplica humana en aquells indrets. Les vistes, metres més amunt, eren cada vegada més precioses. Els arbres semblaven granets que s'estenien al llarg d'aquella pell grisa i immensa i les fondalades del sotabosc eren una al·legoria a un forat negre.

Poc a poc la temperatura va anar guanyant graus i la suor començava a lliscar pel rostre de l'Artur. Tot i que ja feia bona estona que grapejava terreny, encara no havia vist cap indici d'allò que buscava.

A mig matí, s'aturà a reposar i va fer un petit mos. Aquell entrepà sucacat amb tomàquet i guarnit amb pernil salat del país era comparable a un bocí del paradís. La muntanya feia goig de veure. Les ombres blaves de les roques dibuixaven un mosaic preciós on hom s'hi podia perdre intentant imaginar centenars de figures diverses de la procedència més remota i creativa. Eren uns moments de pau i serenor que ell va gaudir amb tota la seva intensitat.

Tocant el migdia, havia avançat tant que ja no recordava el traçat que havia escollit. De totes maneres, allò era el que menys l'amoïnava. Sempre havia sentit que la muntanya de Montserrat era senzilla de recórrer, i que els camins de tornada eren tan fàcils com baixar tot allò que s'havia pujat. Una teoria que semblava molt lògica i de sentit comú. El que més el feia barrinar era la manca de coves profundes. Fins aquell moment, només havia tret el nas a quatre escletxes mal contades que no tenien més misteri que una foscor transitòria. La jornada, de mica en mica, s'anà fent més feixuga. La llum natural s'anà apaivagant de la mateixa manera que ho feia l'ànim de l'Artur. Abans que la foscor abrasés tota la contrada, decidí tornar. Estava convençut d'encertar la direcció correcta i accelerà el pas. Els càntics de les aus evidenciaren el relleu del dia a la nit. La claror solar disminuí fins a proporcions efímeres i les ombres van desaparèixer. Quan les forces li començaren a defallir, va ser conscient que feia estona que donava voltes sobre un mateix eix. Ja havia passat per un punt concret més de tres vegades: un pi decapitat que escopia resina. S'equivocava i no sabia què fer. Baixar. Baixar pel dret. Sense més contemplacions.

Aquell pensament era l'únic suport fix que el mantenia en peu. Les cames exigien descans i els peus demanaven compassió. El fred humit s'infiltrava entre la roba i els músculs se li començaven a engarrotar. La respiració cada vegada era més immòdica i profunda. Un patiment agònic que se li començava a representar entre gemecs i plors secs.

La nit va caure a plom. Una obscuritat que va incrementar la sensació de pèrdua. El descens era perillós. Cada passa era un joc d'atzar en què l'escull de més importància era guardar l'equilibri. De sobte, el peu dret va perdre adherència i lliscà al buit. Intentà subjectar-se en una branca però resultà ésser massa prima. El seu cos començà a rodolar metres avall. Les topades eren violentes i els cops s'amuntegaven. Un d'ells, impactà al

seu cap de manera agressiva i provocà una pèrdua de coneixement immediata. Finalment, com si fos un sac de patates, va quedar immòbil al fons d'un precipici i restà paralitzat talment com un cadàver.

CAPÍTOL 13

La cova

La consciència no li retornà fins ben bé el migdia del dia següent. S'aixecà amb un fort mal de cap i amb dolor per tots els costats. La fondalada d'aquell barranc era un bosc atapeït de vegetació on la llum natural gairebé no hi podia passar. L'objectiu de la missió s'havia anul·lat. Ara, el seu pensament només se centrava en tornar sa i estalvi al Monestir.

Un peu aquí, un braç allà, mirada enlaire i crits de socors. Una seqüència poc agradable que perdurà hores i hores. Mai hauria pensat que aquella muntanya fos tan immensa, i que existissin paratges tan desconeguts i solitaris. Les provisions de fruits secs, aigua i embotits s'anaven esgotant. De nou, la vesprada es feia notar. La claror s'apaivagà amb més celeritat i aquell cau va semblar convertir-se en una dimensió inhòspita en què el fred i la humitat hi tenien plaça reservada. Cansat i força atordit, s'estirà sota la protecció d'una roca foradada i es quedà arraulit com un llorigó. Tot i aclucar els ulls i romandre immòbil, no agafava el son. La gèlida temperatura li esquinçava la pell i el feia tremolar. Al cap d'una hora, decidí reprendre la marxa i lluitar contra la fredorada. Una pugna antagònica per la supervivència que acabà en sec quan va caure de nou al buit. Una darrera estocada que el deixà fora de combat.

La negror era absoluta. El silenci, també. Va deixar la ment en blanc, va relaxar la musculatura i quedà adormit. S'abandonà a la sort. No tenia altra alternativa.

CAPÍTOL 14

Una presó inesperada

Un petit raig de llum que va impactar directament sobre els seus ulls el despertà. Era un fil de claror prim i dèbil que facilitava les respostes: havia caigut en una cova per un forat ben estret. Una cavitat subterrània força profunda i de forma ovalada que incitava a avançar i escorcollar. Palpant la paret i amb molta cura, va anar progressant centímetre a centímetre fins arribar en un encreuament. En aquell punt, el camí es dividia en tres direccions. La decisió no li va suposar un gran maldecap. Tirà pel mig. Després de girar un parell de vegades a la dreta, va recórrer una gran distància en línia recta. El desnivell, a vegades força pronunciat, i el fred, clarament en ascens, eren signes prou evidents que la cova el conduïa a profunditats cada vegada més rellevants. El rellent calava. Els ossos li grinyolaven i el sòl era cada cop més llefiscós. Ocasionalment, sentia sota la sola de la sabata com cruixia el cos d'algun insecte o llambric, o almenys, això volia pensar. La qüestió era no remoure gaire l'intel·lecte a fi de deixar l'estómac reposat.

En una d'aquelles esquitllades va perdre el peu. Sobtadament, el terra s'havia inclinat talment com si fos un tobogan i no va poder aturar l'embranchida. Durant un llarg trajecte va patir topades i sobresalts. Una muntanya russa que no s'aturà fins topar amb el terra fred i dur d'una gran sala. Curiosament, damunt del seu cap, s'albirava un fals sostre d'estalactites per les quals hi passava una mica de llum natural. Suficient per poder observar on estava. Semblava com si l'antiga existència de l'aigua, en forma de llac, havia deformat aquell espai en diverses capes de diferent nivell, fins tallar la forma de mitja closca d'ametlla. Les parets, rugoses, gruixudes, permanentment humides, semblaven cràters volcànics amb llàgrimes seques que imploraven un relleu agònic.

-Hi ha algú?

Aquell interrogant exhibit amb veu alta i sense un objectiu gaire definit rebotà per tots els indrets possibles fins que retornà a la seva oïda esmorteït i ignorat. De fet, havia estat un intent banal per poder vèncer la pusil·lanimitat que envaïa tot el seu ésser.

Amb un aire feixuc, s'esmunyí lentament per un petit passadís que trobà al fons i al cap de pocs metres topà amb un mur de pedra que no el deixà avançar. Inquiet, tornà a la sala i cercà una altra sortida. Sortosament, uns metres més a la dreta, descobrí una nova galeria, però l'alegria va desaparèixer en topar de nou contra un altre mur. Desesperat, arrencà a córrer i escorcollà aquella espècie de plaça taurina subterrània a fi de poder detectar una sortida. Va trobar fins a vuit cavitats de les mateixes proporcions, però totes tenien una paret de pedra que impedia el pas de qualsevol ésser o objecte que fos més gran que un dit. Estava atrapat. L'orifici pel qual havia entrat en aquella presó quedava massa alt, fora del seu abast. No sabia què fer, per on podia sortir ni qui el podria trobar si no podia eixir d'aquell cau.

Durant uns quants minuts intentà grimpar per aquella paret llisa i desproveïda de foradets on poder recolzar qualsevol mà o peu. Va insistir-hi fins que les forces li van dir prou. Després, esbufegant i regalimant suor per tot arreu, va jaure arraulit com un catxap. Amb el pas de les hores i la intensitat creixent del fred, la sensació de malestar s'agreujà de manera considerable. Els dits semblaven que li anessin a petar, com si fos una ampolla de cava abandonada al congelador. Els peus, gairebé havien perdut llur qualitat, com si no fossin els seus. La cara, visiblement afectada, semblava rebre constantment un atac de ganivets afilats. I el cos, cada vegada més plegat, semblava talment una barra de gel desproveïda de moviment ni sentits. En aquell estat i amb el pas del temps, la mort semblava segura. Va aclucar els ulls, va deixar el pap en blanc, i

tot seguit s'adormí. Un son que perdurà fins a la pèrdua del coneixement. Una llum blanca omnipotent, pau i silenci.

CAPÍTOL 15

Quina descoberta!

Una gota d'aigua freda impactà damunt del seu front. L'espai semblava haver guanyat algun grau positiu i les estalactites deixaven anar el líquid cristal·litzat en comptagotes. En retornà al món dels vius, va notar que el tacte se li havia restituit i que sota la mà dreta percebia un relleu poc natural, com si fos la maneta d'un vehicle. Encuriosit, es posà de quatre grapes i començà a gratar el terra com si fos un gos de presa. Aquella espècie de metall, misteriosament, s'allargava per tot arreu. Era un gran base ovalada que guanyava alçada en el centre i profunditat pels costats. Cada certs metres, de forma simètrica, topava amb vidres gruixuts i rodons que reflectien la seva imatge com si es tractessin d'uns espills. A mesura que anava traient la terra, l'evidència d'aquell objecte tan estrany es feia més patent. Si més no, era cognoscible la semblança d'aquella troballa a les imatges d'ovnis que recordava haver vist en diverses pel·lícules i revistes de ciència.

Entretingut amb la descoberta, va passar unes hores en les quals la desesperació se situà en un segon terme. Es preguntava com havia arribat aquella espècie d'ovni dins d'aquella cova, si ho sabia algú més, si hi podria entrar, si podria topar-se amb alguna sorpresa més o si realment era una quincalla buida i oblidada pel pas del temps o un dipòsit de ves a saber què.

Les qüestions li continuaren rondant pel pensament fins que va prémer un botó que quedava sota el relleu gruixut d'una de les parts posteriors. De sobte, un raig de llum sobresortí de la pell grisa i es dibuixà un forat d'entrada pel qual ell hi passava sobradament. Va passar uns minuts dempeus, observant l'escaleta amb certa incredulitat

i espaordiment. Els dubtes frenaren la curiositat fins que aquesta va ésser massa poderosa per poder retenir-la més.

D'un salt, s'esmunyí entre la claror artificial i aterrà en una sala plana, de poca alçada, i de decoració senzilla. Al centre, hi havia una càpsula de cristall oberta, com un taüt de ficció. Damunt seu, una pantalla rectangular de gran mida, i just a l'esquerra, un pupitre ple de comandaments. Tot i que la nau era força gran, pels voltants baixava tant el sostre que es feia gairebé impossible poder-hi passar, tot i tombar-se de panxa a terra. Aquest fet li va impedir remenar una espècie de calaixeres que dibuixaven perfectament la forma ovalada d'aquell objecte.

Després d'adonar-se que tot el misteri podria amagar-se en aquells comandaments, començà a prémer tot tipus de botons fins que les diverses reaccions de l'aparell el deixaren glaçat. En un d'aquells sotracs, aparegué una nova càpsula que sobresortí del terra i que contenia una petita píndola de metall. Lentament, aixecà la tapa de la càpsula, acostà la mà a la píndola, i l'estirà amb força. Va ser impossible d'arrencar. En dècimes de segon, la càpsula es tancà, retornà al lloc d'on havia sortit i el terra tornà a quedar tapat.

La seva intenció era continuar furgant els comandaments, però de sobte, la nau començà a treure aigua per tots els costats. En pocs minuts, aquell objecte es convertí en un autèntic aquari. L'Artur, castigat durant la seva infància a llargues jornades de natació obligada, aprofità la pujada de nivell de l'aigua per surar i sortir. Com que la inundació semblava no tenir fi, se situà davant de la cavitat per la qual havia caigut en aquella cova, i esperà fins que l'aigua arribés a l'alçada.

El procés, cada vegada més accelerat, va facilitar que en pocs minuts sortís d'aquella presó subterrània. Malgrat això, l'aigua, al córrer en posició quasi horitzontal, resultà un perill molt més elevat que quan pujava de forma vertical. La força de la corrent li feia

perdre l'equilibri i malauradament no podia evitar les topades força contundents contra les parets irregulars del passadís pel qual intentava trobar la sortida definitiva a l'exterior.

L'esforç generat durant tantes hores i el cansament acumulat van provocar que en un dels girs més pronunciats xoqués de cap contra una estalactita de pedra dura. Això li ocasionà uns primers mareigs desconcertants i una posterior pèrdua de coneixement. Altra vegada, la seva vida semblava penjar d'un fil.

CAPÍTOL 16

Somni o realitat?

La primera imatge que observà en obrir els ulls fou una llum blanca que li ennuvolava la visió. *Ja està, ja sóc mort*, pensà.

A la tercera vegada que es fregà les parpelles va poder distingir un gran quadre blau tacat de cotó. *Mite'l, el cel, que esplèndid*, confirmà amb rotunditat.

De sobte, un excrement d'ocell li explotà damunt del nas com si fos un ou fètid de grans propietats pudentes. *Ostres! Maleït siga...*

Miraculosament, l'aigua l'havia arrossegat fins la sortida. Estava estirat de panxa enlaire i amb un aspecte horrorós. No sabia ni quan de temps havia transcorregut, ni si allò que havia viscut era part d'un somni, ni si alguna persona coherent podria assimilar aquella realitat que recordava en certs fragments i de la qual no en sabia treure una conclusió gaire adient. De totes maneres, la temptació de retornar dins d'aquella cova fou nul·la.

Les veus humanes que escoltà vagament metres enllà el feren reaccionar. Es posà dret com va poder i intentà accelerar el pas, però incrementar el ritme li era molt difícil. Semblava un grup nombrós. Poc a poc aquella remor fou més evident. No hi havia dubte que la colla estava molt a prop.

-Escolteu! Aquí! Escolteu! – va cridar com si fos el darrer tren que el podia dur de nou a l'estació de la vida.

Les converses s'aturaren en sec. Es feu un silenci inquietant fins que una exclamació castellana, de la part del sud del país, alertà de la seva presència a la resta dels excursionistes.

-Ya lo veo... Parece un hombre que va zolo... Venga! Por aquí...

L'Artur arribà exhaust, quasi literalment mort. Amb penes i treballs, aconseguí articular algunes frases inconnexes.

-Perdonen... Me he perdido... No encuentro el camino de vuelta al monasterio...

-¡Por Dió hombre! ¿Cómo ze le ocurre ir zin compañía? De hesho, er camino de vuerta é fásil. Ziempre pa' bajo, ziempre pa' bajo, na' má... Puede ir con nozotro, ¿verdad shico?

Aquella colla de jovent, gairebé una desena de nois i noies, li donaren la benvinguda i li oferiren fruits secs i aigua ben fresca. Un petit mos que en aquelles circumstàncies semblava el millor àpat que havia tastat durant molt de temps. El cap d'aquell grup, o almenys en feia tota la impressió donada la facilitat de paraula i el protagonisme que exercia vers els altres, era un jove de no més de vint-i-cinc anys. Tenia un accent andalús molt graciós, era cepat, amb unes barbes molsudes i uns ulls que sobresortien de la cara com si fossin dues pilotes de tennis taula. Es deia Xivi i li explicà de pe a pa el motiu de la seva presència a la muntanya de Montserrat:

-Ovni, Arturo, ovni. Cada zeiz mezez, zin farta, zubimos hazta la ermita de Zan Juan, y noh quedamo toa la noshe en vilo, zin pegá ojo, pa' ve como azoman la cabeza. Hazta er día de hoy, y despué de zinco año, zólo lo hemo vihto un par de veze, pero ha zido zuficiente pa' que no perdamo ezta tradizi6n. Un milagro Arturo, un milagro. Zi alguna ve tiene la oportunidad de vel.lo, nunca jamá lo orvidará. Ze lo azeguro. É una ehperienzia única. Argo que ze queda en la mente grabao pa' ziempre.

-¿Los vieron ayer? – preguntà absort per l'explicació i per la coincidència dels fets.

-¿Que zi lo vimo? ¡Mejó que nunca Arturo! ¡Mejó que nunca! Má clarito imposible. Como zi arguien le hubiera yamao... De hesho, ze azercaron tanto, que la lú noh nubló la vizta. Un ehpectáculo. Hize foto como pue, pero como puede ve, no se dihtingue má que un rehplendó.

Efectivament, la pantalla digital de la càmera només ensenyava un cercle blanquinós que es diluïa pels costats.

-Y uzté Arturo, ¿qué hazia zolo por ezto parahe?

-Pues la verdad, es que yo también venía por lo mismo. Lo que sucede es que me perdí por el camino, y al ir sin compañía, pues he sufrido más de la cuenta.

-¿Y qué? ¿También lo pudo ve?

-Si yo le contara...

CAPÍTOL 17

El retorn i la descoberta

L'Elvira havia mobilitzat a tots els serveis d'urgències per intentar trobar al desaparegut Artur. Per aquest motiu, la seva arribada va ésser de domini públic, arran dels mitjans de comunicació que esperaven qualsevol novetat com si fossin voltors, i també pel nombrós xafardeig que es generà quan els cossos de seguretat l'identificaren a peu de la plaça.

L'Artur, de seguida, fou portat amb ambulància cap a l'hospital, i el Xivi va voler acaparar el protagonisme davant dels mitjans de comunicació.

-Zí, é zierto... yo lo zarvé... Ziempre me han disho que tengo un oído de perro, y que pueo ezcuchá a quilómetro de dihtanzia... Zi no llega a ze por mi... Quien zabe? Pobre Arturo...

A l'hospital li van diagnosticar un parell de fractures a les costelles i vàries contusions al cos que tenien que ser tractades amb cura durant uns dies per les infermeres. A contra voluntat, va estar ingressat a planta durant quatre dies i les infermeres van tenir que aguantar la seva poca virtut com a pacient. Tot se li ajuntava. Les ganes de prosseguir amb la història i les visites de l'Elvira i en Genís el posaven frenètic. Calia com més aviat recuperar-se i retornar a la feina.

Quan per fi va arribar l'alta mèdica i la sortida de l'hospital, l'Artur, l'Elvira i en Genís Quadrat repassaren totes les pistes menys la descoberta que amagava l'Artur i que encara no volia desvetllar, bé per prudència, o bé per no ésser titllat d'erotòman.

En Genís, que semblava ésser un ordinador portàtil de gran potència resolutiva, amb un disc dur inacabable que processava la informació a alta velocitat, va dictaminar un judici que va encaixar en el pensament de tots tres.

-El maletí que va protegir amb la seva vida el coronel Von Balthasar dos anys abans, quasi amb tota seguretat, devia contenir una documentació molt important que complimentava la informació que duia Himmler en el maletí que s'extravià a l'hotel Ritz després de la seva visita a Montserrat. En aquells papers, hi deu haver quelcom de gran rellevància i que sota el meu criteri, no té res a veure amb el Grial ni amb les llegendes que corren arreu. La clau, seria trobar els dos maletins i poder traduir el text imprès, però molt em temo que això serà una missió gairebé impossible d'aconseguir. Crec que de moment, el més adient i menys costós, serà buscar informació i entrevistar a experts en la matèria, i després, potser serà seguir la pista del maletí que va desaparèixer aquella nit del 1940 a Barcelona, començant pels treballadors que encara puguin estar vius i que estaven de servei aquella nit en aquell hotel.

Cap dels dos discutí les seves teories. De fet, eren el camí més fàcil i més a l'abast. Es connectaren a la xarxa, tragueren informació del cas, i començaren les entrevistes a la recerca d'alguna dada.

Les primeres informacions, detallades i extretes d'escriptors, periodistes, historiadors, gent que havia escrit sobre el tema i que publicava la informació a fi de guanyar adeptes per les seves tesis, llibres o novel·les, parlaven d'una mà misteriosa que cercava documents sobre el Grial, el catarisme, la nova religió que volia crear Hitler i fins i tot asseguraven alguns que el maletí contenia l'obra sencera d'Otto Rahn.

Tot i que cada hipòtesi semblava fonamentar-se en un fil molt prim de poca consistència, alguna d'elles, per la manera en què estaven exposades i vinculades a

persones i fets històrics, tenien tot l'aspecte d'ésser uns descobriments molt reals, si més no, amb un raonament molt cuidat i d'eventual pressuposició.

Després, amb les converses cara a cara, tot es diluïa més. Les posicions fermes es basaven més sota les probabilitats i els percentatges de l'atzar augmentaven de manera massa considerable.

En veure que aquelles fonts conduïen a places buides, sense contingut i sense profit, deixaren córrer les bifurcacions i anaren directes a l'inici del riu tal i com els havia aconsellat en Genís. Lògicament, després de tants anys, era gairebé impossible trobar algú que encara quedés en actiu entre la plantilla dels treballadors de l'hotel, però aquella, naturalment, no era la seva intenció. Amb l'excusa d'un reportatge sobre la història de l'hotel, i previ pagament per part d'en Genís al gerent, l'Artur i l'Elvira varen obtenir el permís per poder registrar els arxius històrics de l'empresa. Dades d'hostes, registres, dades cronològiques de fets destacats, currículums dels treballadors, detalls de celebracions, de reunions, de preparatius per a esdeveniments d'alta volada, i un llarg etcètera més de referències destacables que van anar recopilant i destriant durant més de dues setmanes.

Una de les cròniques de més interès feia referència a que el maletí del tot poderós cap de la SS, va ser robat a l'habitació on Himmler va estar hostatjat. Un escàndol monumental.

Tot i que la policia franquista va procurar que no es difongués la notícia va mobilitzar a totes les forces de seguretat de Barcelona per recuperar de nou el maletí, aquest ja no es va trobar mai més. Durant dies van córrer rumors que el maletí contenia importants documents relacionats amb el Grial o que inclús es va afirmar que s'hi guardaven antics plans de Montserrat amb coves secretes i subterrànies. També es van publicar diverses

possibilitats del robatori, entre elles, que el servei secret britànic hi estava al darrera, i que per aquella època, tenia agents secrets infiltrats en la ciutat comtal.

CAPÍTOL 18

Uns intents descoratjadors

Tirant d'aquest fil, entre la documentació que anaven estudiant, van aconseguir trobar el paper on hi constava el registre de Himmler. S'havia hostatjat a l'habitació número 207, una mítica habitació que amb el pas del temps havia estat reformada, però que encara mantenia aquell aire tradicional de temps passats.

Amb l'excusa de fer-hi un reportatge fotogràfic, van poder entrar en l'habitació i remenar-la tota de cap a peus. Quan gairebé ja havien acabat la feina sense haver trobat quelcom de rellevància, l'Artur va trepitjar una rajola que ballà amb el pes i que provocà una mirada d'interès que dies enrere mai succeí. Però sota la rajola, només hi havia l'esquelet d'un rosegador.

Marxarien de buit, com podia ser? Després de tant esforç res no semblava portar-los fins aquell misteriós maletí de pell negra.

Cap dels dos però, defallí. Van decidir tornar a repassar els arxius i buscar quelcom que encara no haguessin pensat. En un dels registres d'hostes, hi havia un nom que els cridà l'atenció. Era un nom català que no lligava amb els cognoms de l'època. Com si hagués estat mal inventat. Podria ser l'habitació d'un agent secret britànic?

L'esperança i la il·lusió els va acompanyar durant tot el passadís, que van recórrer amb una urgència desmesurada. La clau mestra que els havien donat pel reportatge fotogràfic va obrir la porta sense cap problema i l'habitació semblava de per sí la pista definitiva. Tenia les cortines tancades i la poca llum que passava per l'esclatxa feia la impressió de dibuixar una ratlla de misteri diví. Van mirar calaixos, cortines, catifes, escriptoris,

butaques, rere els quadres i espills, sota el llit, entre els coixins del sofà... res... altre cop via morta.

L'Artur va asseure's abatut al peu del llit, i esbufegant s'hi va estirar. Durant uns instants repassà mentalment tot els llocs on havien mirat, i va adonar-se que només els quedava el sostre, i curiosament, i va observar una esquerda.

-Ja ho tinc! – exclamà l'Artur. Mira aquella esquerda del sostre de forma rectangular! Acosta'm la cadira...

Va pujar dempeus damunt del cul de la cadira i es va posar de puntetes per mirar de pressionar aquell tros de guix que semblava tenir un cert joc. Després de suar la camisa durant més d'un minut, el tros va cedir i va poder treure'l amb cura com si es tractés d'una peça molt valuosa d'un trencaclosques de gran rellevància.

Va palpar amb la mà per tots els racons. Una i altra vegada. I una i altra vegada va topar amb trossets de guix. I prou. Amb l'ajuda de tres cadires més va poder treure el cap per damunt del forat, però ni rastre de cap pista que els dugués enlloc. Era com trobar una agulla en un paller.

CAPÍTOL 19

La troballa del segle

-Ens hem equivocat! – va exclamar l’Elvira.

-Com dius? No pot ser. Tots els documents parlen que el maletí va ser robat aquí, i que havia d’haver estat un cop molt ben preparat, i qui millor, que els serveis secrets britànics.

-En això no, en la mà executora. Recordes que vam llegir en un diari que esmentava que el servei secret britànic havia tingut la col·laboració de les forces republicanes, i es parlava molt per sobre d’un cambrer català? Crec que hauríem d’investigar les antigues zones destinades al personal de l’hotel.

-És una possibilitat. No hi tenim res a perdre – apuntà l’Artur.

En les instàncies antigues del personal calia fer-hi un bon escorcoll. Primer les cambres, després els llocs de treball, i també en les instàncies comunes. Van ser més de quatre hores esgotadores on van trobar autèntiques relíquies de l’època, però on tampoc semblava haver-hi cap pista que els portés a saber on es trobava el misteriós maletí.

L’Artur, cansat i força abatut, es va recolzar en la xemeneia de la sala d’estar del personal. Es notava que devia fer anys i panys que allà no s’hi cremava cap tros de fusta, i una de les pedres que havia sostingut el seu pes va cedir, va caure al terra i es va trencar en diversos bocins.

-Vigila!

Ambdós van observar que les pedres estaven mal posades i que estaven encaixades per poder ser mogudes.

En un tres i no res van treure sis pedres enganxades amb molt poca consistència, i sota, hi havia una rajola de dimensions rectangulars plena de polsim.

-Mira Elvira, hi ha un xifra gravada! – exclamà sorprès per la troballa.

Amb molta cura, van eixugar la pols del damunt i van resseguir amb el dit el dibuix d'aquell gravat.

-El número dos-cents set. Què significa? – rumià un instant l'Elvira - És clar! Va ser l'habitació on Heinrich Himmler va estar hostejat en la seva breu estada a Barcelona i que ja vam regirar sense trobar-hi res.

-Tens raó! I segurament, on va ser robat el maletí! Aixequem-la!

La rajola tenia unes dimensions prou considerables per descartar que la podien alçar amb els dits. Sense aixecar gaire rebombori, l'Artur entrà dins de l'habitació dels estris de manteniment i va poder fer-se amb una palanca de ferro de suficient grossor i pes.

Després d'unes quantes estrebades, la rajola cedí. Sota, hi havia uns taulons que van enretirar. Seguidament, va aparèixer el miracle. Un miracle quadrat, negre, de pell fina i amb uns gafets daurats que només es podien obrir sabent la combinació adient o a cops de martell i escarpa. La troballa del segle.

CAPÍTOL 20

El missatge xifrat

En Genís utilitzà la segona opció, més rudimentària però menys complicada, per obrir el maletí i descobrir aquell misteri tan rebuscat. El dispositiu no oposà gaire resistència, i després de sacsejar-lo una mica al buit, un munt de documents es van escampar pel terra sense ordre ni sentit. Accelerats per impulsos emotius, tots tres recolliren els papers com si fossin nens omplint bosses de caramels la nit de la cavalcada de reis.

-Poseu-los aquí! – exclamà en Genís assenyalant la seva taula. – Aneu amb compte que alguns podrien estar molt delicats.

Després de tenir-los tots agrupats i classificats per categories, en Genís repassà el contingut d'aquells papers sota la mirada atenta de l'Artur i l'Elvira. A cada foli que passaven, la il·lusió i la fervor s'anava difuminant. Tot estava escrit en alemany i sota uns paràmetres poc normals. No hi havia frases, no hi havia construccions lògiques, les consonants s'ajuntaven sense cap vocal entremig i els paràgrafs semblaven acabar-se només per inèrcia, sense comes, sense punts, sense cap signe d'interjecció.

-I què farem amb tot això? – va preguntar l'Artur.

-Tranquils. Tinc un conegut que és traductor i coneix diverses formes d'identificar un text.

-Però si això no hi ha qui ho agafi pel dret? – va apuntar l'Elvira.

-Nosaltres no en som capaços, però segur que en Mestres sabrà treure'n l'entrellat. Heu fet molt bona feina nois! No sabeu la quantitat de gent que mataria per tenir aquests documents a les mans! Heu trobat un dels maletins més importants de tots els temps! Au va, aneu a fer un vermut...

La barra del bar estava plena. Era d'aquells dies que els cambrers treien foc pels queixals i miraven de reüll a la porta amb intencions imaginàries de poder-la tapar amb una paret de maons. Decidiren asseure's en una taula i acompanyar els dos combinats amb unes braves i uns calamars a la romana.

-Coneixes aquest Mestres? – preguntà l'Artur amb un cert to de desconfiança.

-L'he vist alguna vegada. Em sembla que és una eminència. En Genís recorre a ell quan troba alguna dificultat que se li escapa de les mans. Per què ho dius?

L'Artur dubtà uns instants. Un silenci que l'Elvira endevinà de ple.

-Desconfies d'ell? D'en Genís?

-Home...

-No ho facis. No s'ho mereix. Ell no ho farà mai a la inversa. Confia molt en tu i en el teu potencial. Els que fa temps que el coneixem, ja sabem de quin peu calça. Per les seves mans han passat proves i descobertes de gran rellevància que mai ha utilitzat per interessos propis. Espero que això mai li arribis ni tan sols a insinuar. Del contrari, estaràs fora del projecte a l'instant. No en tinguis cap dubte.

-Jo...

-Res Artur. Aquesta vegada t'ho deixo passar, però espero que no es torni a repetir. Si veig que dubtes del nostre projecte, del nostre funcionament, o del nostre cap, seré la primera que carregaré contra tu.

Aquell fou el punt d'inflexió per l'Artur. Fins el moment, tot havia estat una simple relació comercial. Un intercanvi de preu i servei que havia estat acceptat de manera condicional i readaptable en qualsevol instant. La reacció de l'Elvira va fer un gir de noranta graus en el seu pensament i la seva lleialtat.

-Ho sento Elvira, no era la meva intenció la de...

Li posà el dit a la boca i segellà la conversa amb un somriure de comprensió. Un quart d'hora després, el telèfon de l'Elvira els feu retornar de nou al despatx d'en Genís. L'historiador Mestres ja havia arribat.

L'Artur, només veure'l, va endevinar que era una persona diferent, fora del comú. Un home de poques paraules, moviments lents, concisos, amb el pensament allunyat en una òrbita destinada només als intel·lectes i una capacitat d'observació i anàlisi que deixaven glaçat.

-Encantat Artur. Eixugui's els contorns de la boca i no xerri gaire fort. Se li nota el combinat i arriba la flaire dels calamars fregits. Hi havia molta gent avui al bar, oi? Segur que amb tant de fum no s'hi podia ni estar.

-Com ho sap? Per la pudor del tabac?

-No només per això, sinó perquè a la màniga dreta de la camisa hi té una cremada de cigarreta. Segurament, amb tanta acumulació, el culpable ni se n'ha adonat.

Després de la presentació i l'apunt, de seguida es concentrà en els documents. Durant més d'una hora, repassà cada foli amb cura i delicadesa, i mantingué un silenci gairebé sepulcral. Quan ja semblava que tots els presents menys ell quedarien adormits, en Mestres aixecà el cap, observà a tots tres amb molt de deteniment, i començà a exposar les conclusions del seu estudi.

-Bé, començarem per allò més senzill, els plànols. No hi ha dubte que, segons les descripcions escarides que acompanyen les traces i la forma en què estan dibuixades les esferes i els cubs, aquests plànols descriuen a la perfecció l'existència de cavernes, passadissos y grutes sota l'abadia de Montserrat que condueixen fins un gran llac subterrani. Pel que fa a les inscripcions, una d'elles, sembla ser un missatge xifrat de contingut rellevant.

-Un missatge xifrat? – preguntà astorat l'Artur.

-M'explico. Durant un interrogatori, els alemanys, l'any 1940, van descobrir les arrels de l'ésser humà i el planeta Terra. Van obtenir una informació molt valuosa que no van poder completar per l'assassinat posterior de l'interrogat. Aquests fets que aquí es detallen, ja eren sabuts. De fet, són rumors que fa temps que volten, però que mai havien agafat tant de sentit com ara. El cas és que els alemanys sabien que allò podia tenir un valor incalculable, i van optar per no arriscar. La clau del misteri era la localització d'un objecte, però no la volien dur escrita al damunt, i per això van decidir que s'endurien una màquina enigma al lloc adient amb els codis corresponents per desxifrar el missatge que arribaria des d'Alemanya. Arribats al monestir, connectaren les ràdios, les configuraren, i reberen el missatge. Aquest que teniu vosaltres és l'autèntic.

SWNZIDZIYRQFMSDKPOJYADSMRZTNMHTPTZOOHQKJTDFDXCUYNCUCOT
FVQEPLQLQZWBZAUXKHHDHFBPLMJIZEJMDXUEGPVQFKZDKUGQEVUDO
DCFYBSMJVSQGHYGJKAYCYPGQDSSZUOVKWFAXQCNOYIFVWKEBNCAH
AICQBQKCX

CAPÍTOL 21

Com desxifrar el codi

Aquest era el punt clau, com poder desxifrar el codi. L'Artur, encara desconcertat i una mica orsai, no entenia per què van marxar de Montserrat els alemanys si tenien la informació a les seves mans. En Mestres, li aclarí el dubte fent repàs d'aquells moments històrics viscuts a l'abadia.

-Quan van treure la màquina enigma que duien al damunt, i la van preparar per rebre el missatge, ningú trobava els codis per fer-la funcionar correctament. M'explico. Aquestes màquines estaven fetes per poder fer bilions de combinacions i crear claus per utilitzar. Per desxifrar un missatge, era necessari conèixer la combinació en que es va configurar la màquina original per escriure el missatge xifrat. Coneixent la combinació, només era qüestió de configurar la màquina del destí del missatge, amb les mateixes claus per poder conèixer el text en pla. Segons testimonis, van buscar fins al darrer racó i la darrera persona de l'expedició, i fins i tot van provar de recordar-se'n escenificant una mena de concurs o test d'intel·ligència, però ningú se'n va sortir. Finalment, després d'intentar-ho tot, van decidir connectar amb la base alemanya perquè els hi diguessin el missatge sense xifrar o les claus necessàries per poder fer la feina, però els membres de la base van insistir una i altra vegada que ells no estaven autoritzats a realitzar aquella operació, ja que la comunicació podia ser interceptada.

Himmler va utilitzar tot el poder que tenia per influenciar als seus subordinats. Va donar ordres explícites per crear unes claus noves, les va fer enviar junt amb la configuració de la seva màquina i va ordenar que li fessin un text nou, que contingués el mateix que

el primer, afegint-hi palla al text original, tant per davant com per darrera, per protegir la principal informació. És aquest altre que teniu aquí:

CSAUQEDCTNCKWKCWTCVEDQCRPSWNZIDZIYRQFMSDKPOJYADSMRZT
NMHTPTZOOHQKJTFDXCUYNCUCOTFVQEPLQLQZWBZAUXKHHDFBPLMJI
ZEJMDXUEGPVQFKZDKUGQEVUDODCFYBSMJVSQGHYGJKAYCYPGDSS
ZUOVKWFAXQCNOYIFVWKEBNCAHAICQBQKXCXSAUQEDCTNCKWKCWT
CVEDQCRP

És cert que després de moltes hores i de permanents comunicacions i amenaces, Himmler va poder extreure el cos del primer missatge, però una cosa era treure la palla sobrant, i l'altra més complicada era trobar l'agulla dins del paller. De fet, aquell dia, no van ser capaços de desxifrar el missatge emblemàtic, i van tornar a l'hotel amb l'esperança d'aconseguir-ho l'endemà. El problema va venir quan el maletí amb el desitjat missatge va desaparèixer. Crec que la resta de la història ja la coneixeu prou bé.

En Genís i l'Elvira acompanyaren les paraules d'en Mestres amb cops de cap de comprensió i assentiment, però l'Artur continuava sense estar convençut.

-Però, el que no acabo de comprendre, és per què no van tornar a Alemanya. Allà podien agafar una altra màquina enigma, amb les claus i els codis corresponents, i tornar a Montserrat per desvetllar el secret...

-Li explico. Resulta que la màquina que creien perfecte, amb codis impossibles d'esbrinar, afortunadament pels aliats i pel futur d'Europa, no va resultar ésser tan impecable. L'endemà mateix, una operació força important, va ésser desxifrada i

descoberta pels aliats. Hitler notà que el sistema havia fallat, que hi havia quelcom que no rutllava, i prohibí immediatament l'exportació de dades fora dels perímetres reglamentaris, però el virus ja s'havia propagat i estès tant, que el mal ja no es podia reparar. Molts missatges tàctics enviats havien estat interceptats i desxifrats i l'èxit de la campanya militar dels aliats es començà a forjar.

-Bé doncs, si aquí tenim la clau tan preuada per l'exèrcit alemany, desxifrem-lo i a guanyar diners a cabassos! - exclamà l'Artur.

En Genís, l'Elvira i en Mestres se'l miraren fixament, s'interrogaren amb la vista, i esclataren a riure com tres nens davant d'un teatre de putxinel·lis. Just en aquell instant, va ésser conscient que no analitzava, que treia conclusions precipitades i que no vigilava les seves reaccions espontànies i fora de lloc. *Desxifrar el codi. I què més? Pensà interiorment. No tenim la màquina ni els coneixements suficients i salto amb aquestes bajanades... Collons Artur! Quan aprendràs a estar callat?*

-Ho sento... A vegades, em deixo endur per les emocions...

-No passa res Artur. M'agrada el teu optimisme! – apuntà en Genís. Què hi dius Mestres?

-Complicat. Molt complicat. Doneu-me temps. Dues, tres setmanes.

-D'acord. – li respongué en Genís.

-I nosaltres? – preguntà l'Elvira.

-Esbrineu tot el que podeu per la xarxa i per les llibreries i els arxius històrics. Algú en sabrà alguna cosa d'aquestes màquines i aquests codis i és important recalar com més informació possible.

CAPÍTOL 22

Recerca per separat

Com si es tractés d'una cacera coordinada per lleons, cadascú va prendre una posició a fi d'encercolar la presa, la màquina enigma. L'Elvira entrevistà a diversos historiadors i entesos en la matèria, en Genís cercà per les biblioteques més concorregudes i més documentades de la ciutat, i l'Artur s'enganxà davant de la pantalla de l'ordinador a fi d'esbrinar a través de la xarxa qualsevol fil per on poder estirar.

Aprofitant que l'ordinador portàtil que li proporcionà en Genís es podia connectar a la xarxa des de qualsevol lloc, decidí passar uns dies a casa dels pares i conèixer les darreres novetats del poble.

-I què fill? Tot bé? L'empresa funciona? T'has de fer valer, eh? Una feina així, tan bona i tan ben pagada, no l'has de deixar escapar. És d'agrair. No escatimis en temps ni en treball. Fes tot el que et mani el teu cap. Fes-me cas. Amb aquesta crisi, ja veus com va el món. Cada dia notícies sobre el tancament d'empreses, més nombre d'aturats, menys ofertes... Un desastre! On anirem a parar? Sort que el teu pare ja està jubilat. Ara que, després de tants anys en aquell cul de món, empassant fums i soroll, li ha tocat una paga que fa pena. Ens hem tret de sobre unes quantes coses per arribar a fi de mes: el canal televisiu de pagament, els telèfons mòbils, les mútues, les subscripcions a revistes i diaris, fins i tot ja s'han acabat els àpats de reis. Les costelles de xai, els entrecots, les gambes... No podia ser home!... Verdura, verdura i verdura. Bo per la butxaca i bo per la salut! El teu pare ja rondina ja, però el metge està molt content... L'altre dia, l'home de la Maria...

La xerrameca de l'Antonia s'allargà ben bé dues hores. La visita del seu fill fou com el sentiment que pateix un actor quan veu l'entrada de centenars de persones en un teatre per fer ple fins la bandera en el dia de la seva estrena: un estímul extraordinari.

L'oïda de l'Artur s'adaptà a la importància de la informació i va saber desconnectar a temps. El documental que oferia la televisió era prou interessant per aguantar aquell xàfec sense perdre els nervis i la paciència. De tant en tant, quan la mare sospitava, ell feia que sí amb un gest de cap i prosseguia la claca.

-Per cert! Me'n descuidava. La teva cosina és aquí. Ja pots passar a saludar-la i felicitar-la.

Aquest apunt va ésser el detall que l'apartà de París i de les obres d'art que presentava aquell nyicris amb cap de meló amb un micròfon a la mà des del museu de *Louvre*.

-La Mar és aquí?

-I doncs? Quina altra cosina tens?

-Felicitar-la? Per què?

-No ho saps? Es casa!

No, no pot ser... – pensava interiorment – La meva Mar... amb qui? Per què? Com? Quan? On? Es casa... de casar-se... matrimoni... però si això és anar contra natura... si estàvem destinats a estar junts tota la vida... què havia passat? Per què no li havia dit? Jo l'hauria aturat... hauria confessat el meu amor i tot hauria acabat com en un conte de fades i princeses...

-Fill... Et trobes bé?

El cor se li havia disparat, com si volgués sortir del seu cos i fugir ben lluny. Una calor intensa s'havia propagat per tots els seus membres com un virus d'alta contaminació nociva i tot ell tremolava com si fos damunt d'un tractor llaurant la seva vinya sense parar.

-Estic un pèl marejat... M'aniré a estirar una estona...

L'Antonia li passà la mà pel front i el notà humit. Regalimava suor per tot arreu com si fos un pollastre a l'ast. La pell havia agafat un to groguenc i respirava amb certa dificultat.

-Sembla que fins i tot tinguis una mica de febre. Puja a la teva habitació i tapat bé. Et faré una infusió de mel i llimona i et prendré la temperatura.

Tot i provar diverses vegades aclucar els ulls i agafar el son, les imatges de la Mar i el seu passat conjunt es repetien una i altra vegada. Aquelles caminades fins la font, aquelles xerrades íntimes on es despullaven els seus secrets, aquelles anècdotes divertides que sovint fregaven el límit de la ratlla de l'amistat, li martellejaven el pensament i el sumien en una espècie d'agonia infausta.

L'Antonia, patidora de mena, li feu un exhaustiu examen fisiològic. Quan va comprovar que no tenia febre i que la taquicàrdia havia disminuït, li posà un mocador impregnat d'alcohol damunt del front i el deixà que descansés tranquil.

Cansat, desanimat, pràcticament sense alè i amb el cor trencat en mil bocins, intentà deixar la ment en blanc, recuperar la respiració pausada, i agafar el son. Un objectiu que després d'unes hores d'aflicció, finalment aconseguí.

CAPÍTOL 23

Evitant la Mar

Es passà una setmana llarga sense sortir de casa dels pares. Tot el dia connectat a la xarxa i davant de l'ordinador cercant informació sobre la màquina enigma i recopilant dades que l'allunyessin de la realitat. Quan la mare li preguntava si havia anat a veure la Mar abans que ella marxés, treia qualsevol excusa de la feina i tancava la recepció de les paraules i els consells.

Si no et mires la ferida, no fa tant de mal, pensava per dins seu. Aquest era el punt clau, evitar la Mar fos com fos.

Aquella tarda de divendres fosquejava abans d'hora i l'Artur decidí donar el tomb per la vila intuïnt que ningú seguiria les seves passes. L'ambient inhòspit d'aquella vesprada, augmentat per un vent de tramuntana que feia disminuir els graus de benestar, li van regalar una passejada solitària envoltada de records.

Quan girà una cantonada, observà en la paret una ombra estranya. Es movia. Una espècie de silueta que semblava seguir-lo a poca distància, de manera prudencial i sagaç. Amb gest desconfiat, va mirar per tots els voltants sense obtenir cap presència física. Era estrany. Es quedà quiet durant un minut, i després, decidí restar importància i prosseguí la passejada.

Prop de l'església, un magnífic edifici de pedra que encara conservava trets de l'art romànic, hi havia una petita plaça franquejada de xiprers en la qual l'Artur i la Mar hi havien passat força estones. Era un indret adient ja que gairebé ningú la visitava i podien xerrar tranquil·lament dels seus assumptes. La font, seca des de feia anys, encara continuava amb teranyines que penjaven del sifó. El banc, coix d'un costat, havia perdut

la pell verda i el rovell dels claus i les potes semblava estendre's per tota la fusta corcada. Els gronxadors que utilitzaven mentre la feien petar, encara aguantaven presentables, com si fossin immunes al pas inexorable del temps. Va pujar en el seu i es balancejà com si fos el pèndol del rellotge de l'Ajuntament. El grinyol del mecanisme era l'únic soroll que feia competència al vent. Quan la negror de la nit va vèncer i els fanals dibuixaven les ombres dels objectes amb un gris diluït, l'Artur, pràcticament adormit, va rebre un ensurt d'aquells que fan època i dels quals te'n recordes tota la vida. Una bufada al clatell que li posà la pell de gallina.

-Hola Artur...

Era la Mar. La seva Mar. Més guapa que mai. Pletòrica i amb una brillantor als ulls que enlluernaven.

-Mar...

No va gosar dir res més. Es quedà glaçat, immòbil, com si de sobte el seu cos estigués immers dins d'un congelador. Una paràlisi que perdurà durant una bona estona fins que ella li injectà l'antídot idoni d'aquell estrany verí.

-Carai noi! Comprenc que no saltis d'alegria, però almenys una abraçada i uns petonets, no?

Sentir una altra vegada el tacte d'aquells llavis, d'aquelles mans de cotó, d'aquells pits esvelts, d'aquell maluc perfecte, li produí un calfred per tot el seu cos com si s'acabés de llençar al port de Barcelona en ple hivern. Una estranya combinació de plaer i esgarripança que no podria descriure ni amb centenars de paraules.

-Estàs... estàs...

-Guapa, oi? – va apuntar amb un somriure encisador.

-Sí...

-Tu també. Et veig diferent, canviat. Et prova això de viure sol. M'ha dit un ocellet que tens una xicoteta que t'està rondant, oi?

-Som amics, res més...

-Ja... Ja ho suposava. L'Artur no vol embolics seriosos. No vol complicacions. Fas bé. Així tens més temps per les teves coses. Per cert, com va la feina?

-Molt bé. Estem treballant en un projecte fantàstic. La veritat, és que mai m'havia divertit tant en el treball. És apassionant.

-Ho veus? Tanta por que et feia. Ai senyor! Si fossis més decidit, aconseguiries tot allò que et proposessis.

Aquella frase va produir una reflexió. Mentre ella continuava xerrant, ell hi donava voltes. Ho havia dit amb segones? Volia provocar quelcom?

-Com és la vida, oi? Arriba un punt, que cadascú tira per un camí diferent, i la distància es va incrementant sense poder-ho evitar. Aquell lligam que creiem indestructible, resulta que poc a poc es va diluint. Aquells somnis de quitxalla acaben esmicolats en mil bocins i quasi gairebé són impossibles de tornar a reconstruir. Jo t'estimava, saps? Des de petita. Estava enamorada de tu fins la medul·la. M'agradava com somreies, com parlaves, com analitzaves totes les coses, com em comprenies... Eres perfecte. L'home ideal. Vergonyós, interessant, comprensiu, guapo, de cos atlètic... No hi havia nit que no pensés una estona en tu. La meua mare ho va esbrinar de seguida. A les noies se'ns nota molt, encara que de vegades els homes no ho saben veure. Més d'una vegada vaig haver de mossegar-me la llengua per no confessar-t'ho tot. No sabia si tu senties el mateix i em feia molta por fer el ridícul. Quan vaig marxar a València, em volia morir... Durant uns mesos, gairebé no vaig poder ni sortir. Després, amb la insistència dels amics que havia fet allà, vaig anar acceptant la situació i em vaig obrir més a les portes que m'oferia el futur. Hi havia un noi que em rondava cada dia i que cada dia s'emportava

carbassa. Era simpàtic, agradable, festós i molt persistent, però quan el comparava amb tu, perdia punts com si fos un combat de boxa fins que quedava anul·lat del tot. Així pensava que seguiria la meua vida, esperant un miracle que s'esvaí el dia que vaig trucar a casa i la meua mare em va dir que sorties amb una noia. Em va entrar una ràbia desconeguda i vaig jurar venjança. Aquella mateixa nit vaig acceptar la proposta d'aquell noi i vaig ficar-me al llit amb ell sense contemplacions. De mica en mica, la relació va anar prosperant i la teua imatge va anar perdent detall. Fa uns dies, com si fos una pantalla de cinema, vaig observar una fotografia teua que guardava al capçal del llit i tot es veia borrós. Ja no feia mal. Per aquest motiu vaig decidir finalment passar pàgina i acceptar la proposta de matrimoni d'en Ricard. Sempre diuen que quan tanques un llibre i n'obres un altre, la història del primer es va desfent a mesura que avances amb el segon. Jo espero realment que així sigui, i espero que per tu l'assumpte mai hagi anat d'aquesta manera. Desitjo que de veritat el nostre vincle, sigui quin sigui, mai s'acabi trencant del tot i que puguem comptar sempre l'un amb l'altre...

En aquell instant va fer un impàs en el seu discurs i va sospirar profundament. Immediatament, sense donar temps a rèplica, prosseguí.

-En fi!... Ja ho he abocat tot. Tenia ganes de fer-ho. Ha estat com treure'm del damunt una llosa de tones de pes. Ara ja saps tots els meus secrets i la notícia per la qual et volia veure... Sí, és cert, passaré per la vicaria a finals de l'estiu vinent.

La sinceritat i crueltat d'aquell discurs el deixà atònit. Resultava ser que la noia dels seus somnis, la seva estimada Mar, no havia estat mai seva per culpa d'aquella tímidesa que durant tants anys l'havia mantingut en un estat de repressió continuada molt difícil de suportar i que, ara, irremeiablement, se li escapolia de manera quasi definitiva. No sabia què fer, si dir-li que no es casés, si confessar-li la veritat, acceptar la derrota... Els

dubtes el mantenien en silenci i la Mar no entenia per què aquell tros d'home que tant havia estimat no era capaç de respondre ni una sola paraula.

-Digues alguna cosa, no?

-Felicitats...

-I ja està?

-Què vols que et digui més?

-Home Artur! Volia saber si estàs content per mi, si te n'alegres. A més, et volia demanar que fossis el padrí del casament.

Au va! Fes-la més grossa! Va pensar. I què vols més? Que t'acompanyi fins al llit a la nit de noces? Quins pebrots!!

-Què? Què me'n dius?

-Que no...

-No?

-Doncs no, Mar. Què pensaries si jo et demanés el mateix?

-Home... No és igual. Jo em sentiria molt incòmode.

-Doncs a mi em passa exactament el mateix.

-Però...

-Sí, Mar, sí! Jo també t'he estimat sempre. Des de xic. El que passa és que mai he tingut valor per dir-t'ho. Tenia la impressió que estaves un nivell per damunt i que mai m'acceptaries com a parella. No vull. No vull assistir a la teva boda ni menys fer de padrí. No suportaria veure com et cases amb algú que no sigui jo. Ja sé que no és just que tot això t'ho digui ara, que sembla que ho faci per fer-te la guitza, però és el que sento. Si et sóc franc del tot, desitjaria que tot anés malament i que no et casessis amb aquell home per res del món.

La Mar, amb els ulls entelats i la mirada perduda, s'acostà fins la seva posició i li clavà una bufetada d'aquelles que fan mal i que sembla que la galta, amb un formigueig intens, estigui a punt d'esclatar com un globus inflat amb desmesura.

-Ets un malparit!

Girà cua, marxà a pas accelerat, i no es donà la volta en cap instant.

-Mar! Mar!

L'Artur la cridà un parell de vegades fins que la seva figura va desaparèixer per la cantonada. En aquells moments, el seu cor i la seva ànima, s'havien esmicolat en mil bocins.

CAPÍTOL 24

Treballar per oblidar

L'endemà al matí va decidir fugir com un llorigó espantat. Tornar a la feina era la millor opció per oblidar tanta amargor i sofriment, o almenys, això va ser el que va pensar. Encara li quedaven uns dies de marge abans de la trobada, i desesperat com si li anés la vida, va entrar en tots els espais de conversa virtuals sobre la segona guerra mundial per poder obtenir la informació desitjada.

En alguns fòrums oberts es parlava de la màquina enigma i del seu funcionament. Tot i que l'explicació semblava en principi força bàsica i entenedora, va intentar simular diverses proves i en cap d'elles va obtenir un resultat satisfactori.

Hi havia algun personatge virtual que fins i tot posava exemples molt gràfics i s'atrevia a dir que cap dels missatges passats durant la segona guerra mundial podria ésser invulnerable i que ell era perfectament capaç de desxifrar-los tots.

L'Artur va estar a punt de picar l'ham i posar-se en contacte amb ell de manera immediata, però de seguida va entendre que no podia córrer aquell risc i que virtualment era molt fàcil afirmar coses de difícil comprovació i de nul contrast.

Per la seva banda, l'Elvira tampoc havia tingut gaire èxit. La recerca, tot i ésser molt minuciosa i treballada, havia estat infructuosa i força desesperançadora. Els llibres pràcticament no mencionaven la màquina enigma i el seu funcionament semblava ésser una qüestió de transcendència inhàbil.

L'Artur escoltà les seves exposicions amb atenció, però va evitar el contacte físic en tot moment. Havia perdut la gana sexual i cada vegada que la mirava fixament li semblava veure-hi la cara de la Mar.

Aquella fredor la va alertar i decidí donar-li temps. Mai havia estat una dona possessiva i amb l'Artur no volia fer una excepció. Sempre se sol dir que les dones tenen un doble sentit per aquestes coses i veuen a venir les tempestes amb suficient temps d'antelació, i l'Elvira tenia clar que aquell canvi de comportament i d'actitud havia estat produït per una altra dona. En cap moment va declarar la seva sospita i en cap moment va demanar cap nom.

Aquell matí, l'Artur acceptà la proposta meteorològica per passejar pel Parc Güell.

Els estudiants més agosarats començaven a reunir-se fora de les aules i el turisme més exòtic es multiplicava per tot arreu.

Aquelles imatges d'hormones exaltades que fluïen de manera descontrolada i que deixaven una essència sostinguda de diversos matisos li recordaren aquell passat juvenívol que semblava haver passat fulla feia anys i que cronològicament no quedava tan enrere. I si hagués fet això... I si hagués continuat amb aquells estudis que... I si m'hagués llençat damunt la Mar... I si aquell dia li hagués fet un petó... Aquelles reflexions en veu baixa no era la primera vegada que se les feia, però en aquell escenari prenien més força que mai. Habitualment, ell era una persona d'aquelles que contínuament analitza la seva vida i en fa balanç gairebé sempre negatiu, i quan més se centrava en la Mar, més s'aguditzava aquella tendència.

Immers en aquella espiral de productivitat dubtosa, van passar les hores fins que el timbre del telèfon mòbil el va fer retornar a les esferes reals.

-Digui?

-Artur, sóc en Genís. Has de venir immediatament. En Mestres ens ha citat.

CAPÍTOL 25

El funcionament de la màquina

Aquell home de mirada trista i apagada semblava haver pres un beuratge d'envelliment accelerat. En el seu conjunt, s'hi detectava un desgast i un esgotament massa exagerat, com si no hagués tastat el llit durant dues setmanes ni per fer-hi una capcinada de vint minuts.

Amb una parsimònia neguitosa, obrí la carpeta que duia sota l'aixella i demanà a tots els assistents que prenguessin seient i que fessin silenci fins la fi de la seva exposició.

Amb les parpelles gairebé closes, fixat únicament en els papers, inspirà aire i començà a llegir les seves notes.

-El funcionament de la màquina enigma en principi és força bàsic. Tot i que hi ha diverses teories de com s'utilitzava el mecanisme intern i no em posaré ara a discutir ni desgranar quina és la més exacta, el que veritablement ens interessa és que hi ha força unanimitat vers com es va crear i com funciona. L'invent rau en tres rotors, alineats d'esquerra a dreta. Cada rotor té una correspondència de totes les lletres de l'alfabet anglès amb una alta lletra, per tant i aclareixo per qui no ho sàpiga, vint-i-sis símbols diferents que produeixen centenars de combinacions. Això significa que cada vegada que volien xifrar una lletra, el rotor de la dreta girava una posició. Si aquest havia arribat a un punt clau on s'havia fet una volta sencera, també girava el rotor central, i quan aquest arribava al punt clau, girava el que estava més a l'esquerra. Quan havia acabat d'actualitzar-se l'estat de la màquina, realitzaven la correspondència des de la lletra introduïda a la lletra de sortida generada per la màquina, i a causa de

l'actualització permanent de l'artefacte, una mateixa lletra xifrada diverses vegades donava com a resultat diferents lletres de sortida. Ho enteneu?

Tots tres es van quedar palplantats intentant assimilar tanta informació complexa en aquell espai de temps tan reduït. En Mestres se'ls va mirar amb cara de circumstàncies, com si esperés una resposta positiva i una conclusió exacta d'aquella tutoria tan ben presentada i resumida. En veure que els alumnes no captaven l'essència del missatge, els intentà tranquil·litzar amb un detall més breu i concís.

-Sembla molt complicat, però ben mirat, té la seva lògica. Per a desxifrar un missatge, tan sols s'ha d'introduir la sortida que ha presentat la màquina del missatge original començant amb la mateixa configuració que quan s'ha iniciat el procés per poder desxifrar el missatge. És a dir, conèixer la posició de les esferes, les lletres, en les quals es va configurar el missatge original. Ara ho enteneu?

En Mestres era d'aquelles persones increïblement intel·ligents que s'explicava com un llibre tancat.

-Jo no et segueixo noi... - va admetre en Genís. – Hi ha quelcom que se m'escapa. Crec que si anessis al gra i ens estalviessis la palla t'ho agrairíem. Ho confesso. Hi ha nivells intel·lectuals als quals no hi arribo. No sé que penseu els altres, però pràcticament m'he quedat igual que al principi de la teva explicació.

Tant l'Artur com l'Elvira van afirmar amb el cap que la seva opinió era calcada a la d'en Genís. En Mestres, un pèl molest per aquelles declaracions tan directes, va recollir els papers, va obrir un maletí que tenia sota la cadira, i va posar damunt la taula tres esferes dentades amb el missatge secret de l'Artur al costat.

-Bé... Ja veig que ho hauré de fer tot jo. Si us plau, si em voleu ajudar, agafeu tres papers en blanc, bolígraf, i comenceu a apuntar tot el que jo us digui.

Aquell home de mans formoses, amb un pols precís i una paciència infinita, començà a girar les esferes de manera parsimoniosa i amb un detall exquisit. De tant en tant, aturava el procés, calculava mentalment, mirava a algú en concret, i li dictava una lletra sense més explicació. El silenci que regnava la sala només quedava esquinçat quan aquella simulació creada per l' historiador girava lentament a la recerca d'una nova sortida xifrada. Era com un grinyol agut que feia esgarrifar la pell.

El dictat monòton i aleatori de lletres consecutives sense un significat concret s'allargà fins ben bé entrada la nit. L'Artur i l'Elvira varen insistir en posposar la resolució fins l'endemà, però en Metres va ofegar les expectatives de descans adduint que per a ell era indispensable no patir cap intermitència en el procés a fi d'evitar errades de conseqüències poc agradables. Quan el rellotge de la paret va marcar les dues de la matinada, en Mestres va decidir concloure la investigació i va demanar els folis per poder repassar els resultats.

Feia així:

SWNZIDZIYRQFMSDKPOJYADSMRZTNMHTPTZOOHQKJTDFDXCUYNCUCOT
FVQEPLQLQZWBZAUXXHHDFBPLMJIZEJMDXUEGPVQFKZDKUGQEVUDO
DCFYBSMJVSQGHYJKAYCYPGQDSSZUOVKWFAXQCNOYIFVWKEBNCAH
AICQBQKCX

Mentre ho estudiava amb determinació i quasi sense parpellejar, en Genís apuntà els seus dubtes.

-És mes curt que l'original. Per què?

En Mestres aixecà un instant la vista del foli i li va respondre de manera contundent i directa.

-N'he tret la palla. Sobrava text del davant i del darrere. Era un costum dels alemanys per poder distreure al personal.

-Ja... – va acompanyà en Genís observant de reüll els seus dos col·legues.

Al cap d'uns vint minuts, dictà sentència.

-Correcte. Aquest està immaculat. A veure l'altre...

El segon foli era el de l'Elvira. Tenia la mateixa llargada però les lletres es modificaven completament. Feia així:

URSPRUNGLEBENPLANETHYPOTHESEBEFAHLPANSPERMIA
MONTSERRATISTINOVNIHÖHLEBARCELONACATALUNYASICHERHEIT
UNTERSUCHTGERÜCHTUNDTESTSBEWEIFEBRINGENMISSION
HIMMLERGEORNETDURCHHITLER

En Mestres hi passà diverses vegades el llapis tot gratant-se el coll. Semblava que fos un gos ple de puces de les quals no se'n podia deslliurar en cap moment.

-No va bé? – preguntà en Genís.

-I si ho deixés per demà? – insinuà l'Artur. – Tantes hores d'esforç i concentració tampoc pot ser gaire positiu. Necessita un descans.

-És cert. – recolzà l'Elvira. – Roma no es va construir en un dia. Segurament, demà ho veurà tot més clar.

En Mestres aixecà la mà dreta i l'aguantà estesa durant una bona estona com si fos un guàrdia urbà que dirigís el trànsit en un moment de col·lapse viari força feixuc.

De sobte, quan en Genís estava a punt d'aixecar-se i exigir una pròrroga sense condicionants, l'historiador feu un xiscle sorprenent.

-Eureka! Simplement l'haig de traduir de l'alemany.

El resultat de la feina, fou aquest:

ORIGENVIDAPLANETAHIPOTESISPANSPERMIADIRIGIDASEENCUENTRAEN
OVNICUEVAMONTSERRATBARCELONACATALUNYAINSPECCIONARCERT
EZARUMORYTRAERPRUEBASMISSIONHIMMLERORDENADAPORHITLER

Aquí ho teniu. Perdoneu que estigui fet en castellà, però és que la traducció del text en aquesta llengua se'm fa més lleugera.

NOTA: Si ho voleu provar, és molt divertit. Aneu a la pàgina:

<http://enigmaco.de/enigma/enigma.swf>

A veure si descobriu quin codi va passar Himmler perquè es configurés el missatge segon, més llarg, des de la màquina original. Qui ho aconsegueixi, tindrà premi. Si envieu el codi correcte, les tres lletres de les rodes que fan desxifrar el missatge, entrareu en el sorteig d'un portàtil. Només heu d'escriure a francesc_lino@hotmail.com amb el codi més preuat d'aquesta història.

CAPÍTOL 26

Anàlisi del missatge

En Genís l'agafà gairebé com si fos el quadre d'algun autor cèlebre de valor incalculable i el traduï al català en veu alta i amb un to molt pausat, escenificant el millor possible el contingut del mateix i posant-hi els articles corresponents a fi d'incrementar-ne la comprensió:

-L'origen de la vida al planeta. Hipòtesi de la panspèrmia dirigida. Es troba en un ovni dins d'una cova a Montserrat, Barcelona, Catalunya. Inspeccionar certesa del rumor i portar proves. Missió de Himmler ordenada per Hitler. Ostres!

-Això no ho diu Genís... – apuntà en Mestres.

-Molt graciós amic Mestres...

El cor de l'Artur s'accelerà. Si havia entès bé el missatge, ell, i només ell, de manera accidental, havia estat just en el lloc i el punt exacte en què la vida humana a la Terra havia començat segles enrere i a més n'havia extret una prova real que tenia de qualsevol manera en un calaix del seu pis. Tot i que la resta de persones que hi havia a l'habitació li generaven la suficient confiança per desvetllar-ho, un insistent pessigolleig que li regirava l'estómac li paralizzà l'impuls. En Genís, emocionat i sensiblement il·lusionat, s'oblidà completament de l'hora i del cansament i exigí una explicació profunda i una anàlisi del missatge. Una anàlisi que plantejà l'historiador amb rapidesa i fermesa, com si li pertoqués per dret i per coneixements.

-El missatge és clar. La hipòtesi de la panspèrmia dirigida no només era cregut pel famós biòleg molecular britànic Fancis Harry Crick, sinó que temps enrere, ja era

suposat per la cúpula dels nazis i creien que a Montserrat hi havia una prova real que els podia donar el poder de fer ballar el món sencer al son de la seva música.

-Qui era Francis Harry Crick? – preguntà l'Artur.

En Mestres se'l mirà i esclafí a riure.

-Què qui era en Francis Harry Crick? Doncs va ser l'home que junt amb James Watson va desxifrar l'estructura molecular de l'ADN. Watson va afirmar que conviure amb ell durant dos anys en una petita habitació de Cambridge va ser veritablement un plaer. Tot i que durant un temps van tenir certes diferències i cadascú d'ells va negar la participació de l'altre en la investigació, el cert és que ells dos van acabar per publicar el descobriment afirmant que l'ADN era tridimensional i que tenia forma de doble hèlice, assegurant sense cap mena de dubte que era l'ADN i no la proteïna el contenidor de les característiques que hereten els fills dels seus pares. Amb això ja n'hi va haver prou per assentar les bases de les teràpies genètiques, els experiments amb l'ovella Dolly, la nova criminalística, aquella guerra d'Iraq microscòpica i multinacional coneguda com a Projecte Genoma i per donar-los a Crick i Watson el Premi Nobel de Medicina l'any 1962, que van compartir amb el bio-físic Maurice Wilkins, científic que demostrà utilitzant raigs X que l'ADN té estructures en espiral en què el patró es va reiterant una i altra vegada.

-I la teoria de la panspèrmia dirigida? – va continuar interrogant l'Elvira.

-Al contrari que el seu col·lega nord-americà, Crick va fugir del món mediàtic instal·lant-se en un institut de San Diego. Allà estudià a fons el sistema nerviós i els mecanismes del cervell, però també va explotar la teoria de la qual la resta de científics sempre en van mostrar un cert recel: la vida a la Terra va poder començar a partir de molècules transportades des de l'espai per un cometa o un meteorit. Crick va plantejar aquesta idea l'any 1973, en un article publicat en conjunt amb la química Leslie Orgel.

És més, en aquest article, van anar més lluny, i van afirmar que era improbable que els organismes vius extraterrestres haguessin pogut arribar a la Terra com espores o com organismes vius incrustats en un meteorit, sinó que els organismes havien estat deliberadament transmesos a la Terra per éssers intel·ligents d'un altre planeta. Així doncs, aquest Premi Nobel creia fermament que fa 3500 milions d'anys, la vida a la Terra va ésser sembrada per una civilització intel·ligent i molt més avançada i que inclús el nostre codi genètic va ésser manipulat expressament per ells a fi d'experimentar i treure dades. Aquesta és la hipòtesis de la panspèrmia dirigida. De fet, aquesta hipòtesi sempre ha estat plantejada per diverses personalitats. Primer va ésser el filòsof grec Anaxàgores, més tard el físic suec Svante Arrhenius, i abans que Crick, l'astrònom britànic Fred Hoyle. Versions que han anat sobrevivint fins el dia d'avui amb el descobriment d'estructures fòssils suggerides en el meteorit marcià ALH84001. És cert que molts científics són crítics vers la hipòtesis de la panspèrmia perquè no tracta de respondre a l'interrogant de com va originar-se la primera vida a la Terra, i que segons ells, la hipòtesi només tracta de passar la responsabilitat a un altre temps i a un altre lloc, oferint només una solució parcial de l'interrogant, però segons Crick i Orgel, la panspèrmia dirigida podria ajudar a resoldre alguns misteris sobre la bioquímica de la vida. Per exemple, podria ser la raó per la qual els sistemes biològics de la Terra depenen del molibdè més que del crom o el níquel, quan aquests últims hi abunden en molta més quantitat al nostre planeta. De fet, Crick, en una declaració valenta, va dir que cap home sincer i amb coneixements, seria capaç d'afirmar que l'origen de la vida es producte d'un miracle, ja que són tantes les condicions que haurien d'haver succeït, que no hi ha teoria que ho pugui demostrar amb dades lògiques i coherents.

L'Elvira i en Genís observaven l'historiador amb certa incredulitat. Semblava un professional absort pels seus coneixements i accelerat pel descobriment d'uns indicis

que podien fomentar una mica més aquells estudis en els que creia des que havia trepitjat la universitat. Talment com un fanàtic que idolatrava al seu heroi. En canvi, l'Artur era conscient que aquelles declaracions afirmaven amb contundència que ell, i només ell, estava vivint un moment històric que possiblement podria fer canviar les teories i els esquemes de moltes enciclopèdies i estudis científics. Que ell i només ell, coneixia el lloc exacte en què la panspèrmia dirigida va començar el seu procés en el planeta Terra.

-Què? No hi creieu, oi? Escèptics com els mateixos col·legues de Crick. Doncs sí, jo hi crec. La Terra era un món desolat, inhòspit. Tenia condicions primigènies? Sí, però mancava algú que hi posés una llavor. Una llavor que estic convençut que va sembrar deliberadament una civilització molt avançada. Una sembra entre d'altres, que formava part d'un projecte experimental i que possiblement, perquè tingués èxit, també es va provocar un canvi en el Planeta totalment estudiat. No us heu plantejat que l'ésser humà no és res? Que simplement som un element més, força corrent i insignificant, dins l'Univers? Senyors... Per a mi, l'ADN, té un origen artificial, i aquest missatge secret de l'exèrcit alemany només fa que confirmar que molta més gent de la que creiem pensa i pensava el mateix. I no gent del carrer, sinó científics contrastats i fins i tot premis Nobel.

En Genís s'aixecà, inspirà aire profundament, feu un parell de voltes per l'habitació i se situà al costat de l'Artur. Amb un moviment serè, li posà la mà damunt de l'espatlla, se'l mirà fixament, i buidà unes ordres sense cap tipus de dubte:

-Demà mateix sortirem tots cap a Montserrat. No hem de perdre més temps. S'ha de trobar aquesta cova. No pot ser que primer Napoleó, i després Hitler, obsessionats pel poder, estiguessin tan errats. Alguna cosa important hi ha d'haver... Si fa falta, ens hi

estarem mesos... Contractarem a excursionistes... Estic disposat a gastar-m'hi tots els diners que faci falta...

Semblava excitat. Els seus moviments s'havien accelerat i semblava talment com si dugués un coet encès al cul. En Mestres el coneixia i sabia que per la seva reacció l'havia convençut. Somreia. Estava satisfet d'haver-se ficat a la butxaca el públic present amb un monòleg estel·lar.

La càrrega de consciència feu parlar a l'Artur. No podia seguir callant el seu secret.

-No cal que hi anem amb guies... I tampoc cal preveure una estada llarga... ni...

-Artur... – contestà en Genís – Ja sé que aquests raonaments exposats magníficament pel nostre amic Mestres són difícils de creure i que es basen en teories poc sostenibles, però no és menys cert que d'haver-hi una mínima possibilitat, seria la descoberta més important de tots els temps. Necessito que em feu costat. Sobretot tu, que has estat treballant en aquesta història des de l'inici.

-Genís... No estic dubtant ni de la teva intuïció ni de les teories d'en Mestres. Només dic que no cal que hi anem amb tants interrogants perquè jo sé exactament allò que busquem i on està.

No cal dir que les rialles i els comentaris juganers van predominar els següents cinc minuts fins que l'Artur explicà amb pèls i senyals la seva història a Montserrat i l'experiència viscuda dins d'aquella cova. Després, tot va transformar-se en admiració, inquietud davant la troballa, i molta emotivitat continguda.

En Genís va voler fixar els punts per tenir clar l'estratègia.

- Així doncs Artur, saps més o menys on estava situada la cova?

-Sobre el terreny segurament sabré trobar el camí. No crec que la cova hagi desaparegut...

-Bé... Prepararé el viatge i demà us diré quan sortim.

CAPÍTOL 28

La trucada

Després d'esmorzar quatre cereals amb llet, l'Artur sortí a fer un tomb per la Rambla. La temperatura era molt afable i els vianants lluien un somriure gairebé estiuenc. Les jaquetes penjaven del braç i els jerseis estaven arremangats fins els colzes. La marea turística començava a prendre un relleu important vers els veïns autòctons i les diverses llengües es barrejaven en una espècie d'escudella animada que repicava per tots els racons.

Com de costum, baixà fins al port i observà la mar repenjat damunt de la barana del Maremàgnum.

Els pensaments li sobrevenien sobtadament i de manera continuada talment com les ones que picaven a la fusta humida del moll. A més, ho feien sense ordre ni sentit. A vegades era la Mar, a vegades era la càpsula, a vegades era l'Elvira, i a vegades eren les imatges dels seus inicis en el món de l'escriptura. Tot d'una, la música del mòbil l'alertà d'una trucada.

-Si?

-Artur Vilamajor?

-Jo mateix.

-Tenim la noia. Si la vol tornar a veure, demà, a les sis del matí, el volem veure a la cova de Montserrat. I porti els seus companys de feina. Ningú més. Ha entès? Ningú més. Si no segueix les instruccions, no la tornarà a veure.

-Qui és? Amb qui parlo?

-Recordi, demà a les sis del matí, sens falta.

La conversa es tallà en aquell punt, sense donar més opció, sense oferir més alternatives.

De seguida pensà en l'Elvira. La relació amb ell evidenciava el seu segrest. Amb l'ai al cor, trucà al seu mòbil intuïnt que contestaria qualsevol menys ella. El resultat però, no fou aquest.

-Artur?

-Elvira?

-I doncs? Qui vols que sigui? Digues, què vols?

-Estàs bé?

-He tingut dies millors, però sí. Per què?

-On ets?

-A casa, on vols que sigui? Per què aquest interrogatori?

-No... Res... Pensava que...

-Artur... Estic una mica cansada de criaturades... Quan tinguis les coses clares, ja en parlarem...

Altra vegada es quedà amb el telèfon a l'orella i amb un pam de nas, sense saber per on anaven els trets i desconcertat per les respostes interlocutores rebudes. El segrest era fictici? Una broma? Però qui podia tenir tanta informació?

De nou la música del telèfon li accelerà la respiració. Aquesta vegada era la mare.

-On sou fill?

-On som? Qui?

-Artur! No fem bromes. Els oncles pateixen. Si voleu estar junts, se us respectarà la decisió, però no fa falta que la Mar no doni símptomes de vida des de fa dies.

-La Mar i jo? Junts? Per què penseu això?

-Cony fill! No t'ho dic? Des que vas marxar del poble, que ella tampoc apareix per enlloc. Hi ha algú que us va veure parlar a la plaça la nit abans que tornessis a la ciutat. La gent ha lligat caps, i la conclusió és prou clara. Ostres nois! Us agrada fer les coses de manera complicada! Això no es fa així home, no es fa així... Artur!... Artur!

Aquesta vegada va ser ell qui penjà el telèfon. No tenia ganes de sentir sermons, i menys, després de lligar que la noia segrestada era la seva estimada Mar. Calia actuar ràpid i esgarrapar dècimes de segons al rellotge. Havia d'informar als altres i ser sincer, sense dreces ni enfonyalls.

CAPÍTOL 29

Converses al tren

A fi d'avançar la data de sortida, l'Artur imposà la veritat per davant de qualsevol altre detall. Confessà les trucades, el segrest de la seva cosina, i la importància de recuperarla. En Genís i en Mestres es van centrar en la història, i van acceptar de bon grat la sortida imminent. En canvi, l'Elvira, visiblement afectada, notà que aquella Mar era el veritable obstacle per mantenir una relació seria amb l'Artur, i que aquest, desprenia autèntic amor per tots els porus de la seva pell vers la seva cosina.

Per la tarda, abans de sortir, l'Artur aprofità l'avinentesa per fer una passejada amb ella i sincerar-se a cor obert. Fou una confessió complicada i dura, però necessitava justificar-se a fi de no complicar-ho més. L'Elvira, però, reaccionà amb molta més experiència i maduresa del que ell hagués pogut imaginar.

-Sento haver callat aquests sentiments i...

Li posà el dit a la boca i li tallà les disculpes.

-Prou Artur... A cap i a la fi, ja sabia que alguna cosa similar a aquesta estava succeint. Segurament, tu ho hauràs passat tant o pitjor que jo...

-Elvira...

-De veritat. Els assumptes del cor a vegades no es poden dominar. Creiem que sí, però no és així. Prefereixo que hagi estat ara, i no després. De fet, a la teva manera, ja m'ho vas fer saber. Fa mal? Si, no ho nego, però la ferida, perquè ho entenguis, encara és superficial. Amb el temps, cicatritzarà i gairebé no quedarà ni senyal. Creu-me.

-Elvira...

L'abraçada va ser sincera i emotiva, com dos amics.

-Ets una dona fantàstica. Espero que trobis la persona que et mereixes i que sàpiga valorar el tresor que tindrà a les mans.

-Això espero... Tinc la desgràcia d'enamorar-me sempre dels cors ocupats...

Abans de pujar al tren van tenir temps de fer-la petar una estona més, observant amb curiositat i admiració el mosaic de colors i diversitat que oferia la Rambla en aquella vesprada plàcida i melangiosa.

Un cop asseguts en les butaques de plàstic i observant com desfilaven els pals de la línia ferroviària per la finestreta més propera, tot el focus d'atenció se centralitzà en el pla estratègic per recuperar la Mar, obtenir les màximes proves i sortir-ne indemnes.

-Qui creieu que pot estar darrere d'aquest segrest? – preguntà l'Artur.

En Genís fou el primer a respondre.

-Podrien ser grups maçònics, o les comunitats intel·lectuals centrades en estudis científics, o fins i tot els mateixos bisbes de Montserrat. Durant aquests mesos, has remogut molta terra i ara comencen a sortir-ne els primers rosegadors que volen captar part de la collita. A canvi de què? Possiblement de silenci, secret de sumari, o secret professional, com vulgueu dir-ho. El més important, és cedir. Un cop la corda sembli fluixa, i la tensió gairebé esmorteïda, serà el moment de fotre el camp per poder tibar tot el que vulguem quan ens trobem dins del nostre territori.

-Jo crec que son grups nazis. – va dir l'Elvira. –Aquestes minories encara creuen en el retorn del seu règim recuperant aquell secret que tant va cercar Hitler. Cal anar amb molt de compte perquè podríem córrer un perill seriós. Aquesta gent no coneix l'ètica ni les negociacions.

-I vostè, Mestres? Què n'opina? – preguntà l'Artur.

-Que no són humans. Són éssers extraterrestres que volen eliminar els nostres coneixements i enterrar per sempre les nostres descobertes. Per ells, som experiments

que han de controlar i qualsevol peça que surti de l'engranatge s'han d'afanyar a posar-la a lloc.

L'Artur coincidí amb aquella declaració. Era l'única hipòtesi que quadrava amb tot el que succeí des que entrà en aquella cova. Gairebé estava convençut, que la matinada següent, viurien una experiència única, i només quedava resar, o encomanar-se a algun sant o a alguna força externa, perquè aquella trobada no acabés en una fi tràgica.

CAPÍTOL 30

Camí cap a la cova

Després de sopar en un restaurant de Monistrol, van decidir emprendre camí cap a la cova.

Van ser dues hores d'esforç intens on el silenci imperava per damunt de tot. Quan les forces començaven a demanar repòs, van decidir fer un descans. Els més castigats, en Mestres i l'Elvira, van descriure un cert aire de pessimisme, però empesos pels més experimentats, en Genís i l'Artur, van decidir reprendre les passes esperonats per la poca distància que els quedava.

Després d'uns quilòmetres, es va fer evident que aquella mitja mentida només era una estratègia per no defallir.

Per fi, després de quatre hores intenses, i agafats de la mà del trenc de l'alba, van aconseguir divisar les primeres roques a tocar de la cova.

Cadascú felicità al company del costat amb vehemència i les anècdotes i les alegries es van barrejar amb el fantàstic entorn. Amb cura, van baixar el precipici amb cura, ajudats de cordes i arnesos.

El terra era moll i llefiscós. La mullena desprenia una flaire alliberadora que impregnava cada pedra, cada fulla, cada branca, d'una lluentor encisadora com si fos treta d'un conte de fades. Les petjades quedaven gravades al fang i les sabates anaven perdent el seu color original fins quedar ben bé tenyides d'un marró fosc.

L'entrada a la cova semblava haver-se fet fonedissa. Van estar repassant el terreny minuciosament i van estrènyer el cercle fins esgotar qualsevol possibilitat. Les mirades

vers l'Artur s'entrecruaven entre tendències contradictòries que el feien sentir cada vegada més incòmode.

A les sis toques, una imponent llum blanquinosa, enlluernadora i de gran escalfor, impactà damunt la zona on estaven. Tots, com a acte reflex, es taparen els ulls. Una ceguera temporal que no els deixà entreveure res.

Els xiscles i els noms van ser ofegats per un fort soroll agut, com si diversos motors estiguessin arribant als límits de la seva resistència. A continuació, un autèntic vent huracanat llençà els cossos dels quatre improvisats excursionistes metres enllà. L'impacte contra el terra els deixà atordits. Durant uns minuts, la pèrdua temporal de coneixement provocà un silenci gairebé sepulcral. Una taciturnitat aclaparadora.

CAPÍTOL 31

Els visitants

El primer en recuperar l'alè i la consciència fou l'Artur. Els seus companys, curiosament, estaven tots tres recollits al seu costat. Una llum violeta, tènue, proporcionava una visió prou detallada.

-Genís! Elvira! Mestres!...

L'esforç de l'Artur donà els seus fruits. Tots tres recobraren l'enteniment. En Mestres va poder copsar que aquella llum artificial provenia de l'exterior. Sense saber com, estaven dins la cova i un gran ull ovalat els observava des del forat de l'entrada. Abans que ningú d'ells pogués pronunciar paraula, aquella portalera misteriosa s'obrí com la closca d'un ou de gallina. Del seu interior, sorgí una espècie de plataforma mecànica que baixà de nivell com si fos un ascensor màgic, sense cables, sense paret, sense portes i sense sostre.

Damunt d'aquell plat estrany, s'anà dibuixant una figurà encara més estranya. Un ésser humà gairebé sense formes definides. Braços i cames fins, sense pèl, sense ungles als dits, amb un cos pla, sense panxa ni pits remarcats, amb un llarg coll elàstic que semblava girar tres-cents seixanta graus i una cara de simetria perfecta, amb un nas petit i rodó, uns ulls negres i profunds, amb unes ninetes gairebé impossibles de diferenciar, una boca de pinyó sense dents i un cap desproveït de cabells.

-Bon dia.

La veu d'aquell singular ésser era normal. Una expressió clara i catalana que no va obtenir l'habitual resposta de cortesia pel col·lapse mental dels nostres protagonistes.

Tots quatre, bocabadats, van romandre en silenci i gairebé immòbils, talment com estàtues de cera.

-Suposo que la nostra presència us resulta gairebé inexplicable, però tot és pel nostre bé comú. A canvi del vostre silenci, us retornarem la Mar.

L'Artur, en sentir el nom de la seva estimada, reaccionà instintivament.

-On és? Què li heu fet?

-La tenim dins la nau.

-Deixeu-la anar!

-Tot al seu temps...

L'espera no entrava dins dels plans de l'Artur. De manera sobtada, es posà en peu i s'apropà a aquell personatge amb gests accelerats i aire provocador.

L'individu, amb la punta d'un dit, en va tenir prou per fer volar el cos de l'Artur i mantenir-lo flotant durant uns segons fins que el deixà caure de cop. La topada amb el terra fou prou dura per treure-li del cap la idea de tornar a increpar aquell ésser fantàstic.

-No venim a fer mal a ningú. Som humans, com vosaltres, però d'una altra galàxia i d'un altre temps. Només volem recuperar el control del nostre experiment. Res més. Entrareu amb mi a la nau i us farem una eliminació parcial de la memòria. Després, podreu tornar a casa amb la Mar i tot seguirà com abans.

L'Artur observà la resposta dels seus companys. En Mestres, va ser el primer en acceptar les condicions. La resta, seguí el camí marcat per l'historiador.

La plataforma s'elevà suaument i en un tres i no res es trobaren dins d'una habitació enorme i rodona. Les parets eren blanques i cada tres metres hi havia unes obertures fosques en forma d'ou gegant. Una d'elles, escopí el cos de la Mar damunt d'un llit sense potes ni matalàs.

-Mar!

L'Artur s'hi apropà i li besà el front. Ella, completament adormida, no respongué a l'estímul, com si fos immune al tacte.

-Què li passa?

-Res. Simplement està anestesiada. Preparada per la neteja de la vostra matèria grisa. Ara us toca a vosaltres.

Seguidament, de les altres obertures, sortiren llits buits.

-Si us plau...

Tots quatre es miraren amb certs aires de reticència i ningú va prendre la iniciativa.

-No perdem temps. – insistí l'estrany visitant.

En Mestres, decidit a ser el primer en seguir les seves instruccions, sospirà lleugerament i s'estirà damunt d'aquella espècie de catifa voladora metàl·lica.

Els altres, talment com les fitxes d'un dominó posades estratègicament perquè vagin caient una rere l'altra, s'anaren estirant enmig d'un mutisme força rellevant i revelador. El cos, després de pocs segons, quedava fixat per una espècie de magnetisme i prohibia qualsevol moviment d'alliberació. Estaven completament presos i a mercè d'aquella estranya criatura.

-Tranquils. Tot anirà molt ràpid i no sentireu cap mena de dolor. Ara, tanqueu els ulls i relaxeu-vos el màxim possible.

-Un moment! – exclamà en Mestres. – Voldria fer una petició...

L'ésser endevinava la curiositat d'en Mestres. La seva prodigiosa ment podia llegir els pensaments del savi i intentà calmar-lo, però en Mestres també semblava poder llegir la ment de l'ésser.

-Encara que després no recordi res, m'agradaria saber més de vostès. D'on provenen, quin és el seu objectiu, per què han escollit la Terra...

L'èsser va somriure i va desaparèixer rere la foscor d'una de les portes ovalades i automàticament l'habitació va perdre bona part de la intensitat lluminosa.

CAPÍTOL 32

L'explicació

Durant uns minuts, en aquella sala misteriosa hi va regnar la confusió i els nervis. La manca de saber què i com, impregnava d'espordiment i escepticisme a tot el grup.

Quan la paciència de tots començava a traspasar tots els límits sostenibles, una veu greu i potent que sorgia de tots els racons i que penetrava per les oïdes com si tinguessin a cau d'orella a l'interlocutor, els va relatar allò tan preuat que volia sentir en Mestres.

La nostra provinença és llunyana. Som éssers humans com vosaltres, però d'una època més avançada. El nostre planeta està a una distància impossible de poder detectar pels vostres científics. Sí, respirem, pensem i ens entenem tal i com ho feu vosaltres, però tenim tots els sentits molt més desenvolupats. Fem servir quasi el cent per cent de la capacitat mental mentre que vosaltres només en feu servir un ínfim cinc per cent. Per què estem aquí? Sou un experiment. Un de tants d'altres. Llavors que hem anat disseminant per les galàxies a fi d'aconseguir millores, tant físiques com psíquiques. Quelcom similar als estudis que realitzen els científics de la Terra amb els animals. Cal reservar el secret? I tant! Si no, modificaríeu el comportament natural. Sou un experiment força destacat. Ens ha servit per millorar les nostres defenses i per corregir errors en l'ADN. Teniu data de caducitat? Tot depèn de vosaltres. Heu passat a un segon terme perquè certs comportaments han provocat que el planeta es deteriori i que l'equilibri de vida corri perill, en detriment d'altres planetes que han evolucionat més ràpid i que s'han col·locat en posicions més privilegiades pel nostre interès. Jo sóc el responsable de l'equip que donà vida a la Terra, i després de moltes generacions, he de

reconèixer que ens trobem en un moment crític. Cada espècie, cada època, cada detall, ha estat provocat. En un futur, està previst accelerar l'evolució fins arribar als nostres temps, però estem pensant si cal provocar un nou impacte que transformi la vida en aquest planeta.

-Perdoni... – va interrompre en Mestres – Ens està dient que volen extingir de nou la major part de la vida que hi ha actualment sobre el planeta?

És una de les possibilitats que estem barrejant. L'ésser humà terrestre sembla estancat en un punt sense sortida. Els mecanismes de convinença estan greument afectats. Desigualtats, excés de poder, concentració de riquesa en mans inadequades, sistema econòmic fallit, maltractament del medi ambient... El panorama no és gens alentidor.

-I si nosaltres poguéssim comunicar...

No. A vosaltres no us toca decidir ni fer res. Torno a insistir que només sou un experiment, sense poder de resolució ni capacitat per modificar els nostres plans. Nefasts dictadors ja han intentat fer-se amb aquest poder en el passat, però tots n'han marxat amb el mateix resultat. Esteu aquí únicament perquè heu ensopegat amb una de les naus que van transportar el vostre ADN, res més. Ara, esborrarem de la vostra memòria tots els detalls que ens vinculen, tornareu a les vostres vides com si res de tot això hagués passat, i l'Artur, de manera induïda, se centrarà en la llegenda del Grial com a faula que el conduirà a l'èxit literari. És una recompensa justa que ens deixarà a tots satisfets.

-Però...

Senyor Mestres... No els ha d'afectar res del que han sentit. La vida és efímera, i vostè, com a historiador, ho sap més bé que ningú. Res és etern. Ara hi som, i ara no hi som. Cada dia, cada minut, cada segon, és un regal... Ni les grans figures humanes, com vostès les anomenen, poden esquivar aquesta normalitat. Després, tots son records, històries escrites, i en quasi tots els casos, anonimats que queden esvaïts amb el pas del temps...

CAPÍTOL 33

El despertar

Els cinc llits van retornar al seu origen, rere aquelles portes fosques, dividint als pacients com si cadascú hagués d'estar en un quiròfan separat a causa d'una intervenció diferent.

Diversos braços mecànics, sorgits de les parets com per art de màgia, van preparar les operacions sense demanar cap opinió ni escoltar cap pregària. Damunt dels caps, van situar una espècie de cascos metàl·lics que els desproveïren de quasi tots els sentits. No hi veien, ni podien escoltar. El nerviosisme i l'espasmodisme que sentien tots, excepte la Mar, que encara romania dormida, de seguida deixà pas a la tranquil·litat. L'efecte d'un gas invisible i d'olor indescriptible, els anestesià en qüestió de segons. A partir d'aquell instant, el que passà quedà en una incògnita perpètua. Un espai de temps desconegut.

El retorn de tots cinc a la normalitat va ésser d'allò més sorprenent. Semblava talment que aquelles darreres hores i aquells darrers fets haguessin estat esborrats de la memòria talment com un somni irrecuperable.

L'Artur, despertà al llit de casa seva amb una sensació de pau i descans molt profunda. Una darrera imatge d'aquell estrany somni el situava damunt la pista del Grial. Havia de veure en Mestres. El nom de Manuel Franquesa prenia força. L'Andreu Ripol, el jove capellà a qui van obligar a acompanyar a Himmler en la seva visita a Montserrat, va confirmar que el comandant alemany era allà a la recerca d'un talismà anomenat Sant Grial. I semblava que Manuel Franquesa, amic íntim de l'Andreu, tenia un secret per explicar d'aquella visita. Un secret que no morí amb ell, sinó que ara podria estar en mans del seu fill, també de nom Manuel Franquesa.

-Mestres! Mestres! – cridà l'Artur des del replà.

La porta no s'obria. Havia pitjat el timbre diverses vegades, però l' historiador no responia. Impacient, anava a marcar el número d'en Genís, quan sentí la seva veu al darrera.

-No contesta?

-Genís! Justament t'anava a trucar.

-Ho sé...

-Què vol dir que ho saps?

-Doncs, que ho he suposat, vaja... Quan t'he vist al replà trucant amb insistència, i que en Mestres no t'obria, he suposat que em trucaries per si jo en sabia quelcom...

-I no en saps res doncs?

-No. Precisament el venia a buscar. He tingut un estrany somni i volia corroborar unes informacions sobre la visita de Himmler a Montserrat.

-Noi! Què curiós! Precisament jo venia pel mateix. I ara què fem? Està clar que a casa no hi és.

-Potser ha baixat a la cafeteria a esmorzar. Anem!

En Genís passà davant. Coneixia bé els racons que freqüentava el seu amic Mestres i l'encertà a la primera.

-Que no entres? – preguntà l'Artur en veure que s'havia quedat estorat observant per la finestra del bar.

-L'Elvira...

Efectivament l'Elvira i en Mestres estaven conversant mentre prenen un cafè amb llet. Li va sorprendre trobar-la allà.

-Vinga home, que és l'Elvira, no pas un fantasma – li digué l'Artur mentre l'estirà cap dins.

Pel que explicà l'Elvira, semblava que a tots quatre els havia perseguit el mateix somni, i que la recerca del Grial i els misteris que envoltaven aquella llegenda tan masegada per desenes d'escriptors i historiadors, prenia més força que mai amb aquell nou fil per estirar. Tot i ésser una versió més, semblava tenir un camí més ferm. Manuel Franquesa va resultar ser una font d'informació molt important. El seu pare havia estat compartint molts anys de la seva vida amb Andreu Ripol, tant al monestir com a capellà, com fora d'aquells murs. Els llaços entre les famílies es van fer molt estrets, tant, que fins i tot al fill d'en Manuel, li explicà en confidència tot allò que havia viscut amb Himmler i la visita a la recerca del Grial. Un relat nou que mai havia explicat a ningú, però que es veia en l'obligació de compartir-ho abans que deixés aquest món. Aquelles descobertes van ser un tresor. La novel·la semblava ésser més que una ficció, que una història ben treballada, fins i tot, agafava tints de troballa històrica, un relat que impactaria al públic i que trauria a la llum molts misteris ocults. En Genís es preocupà de redactar un bon resum per entregar a tots els seus contactes literaris, i en pocs dies, començaren a arribar les respostes de grans segells editorials, on semblaven interessar-se per les connotacions de la història. Les ofertes semblaven amuntegar-se amb promeses de gran llançament literari.

CAPÍTOL 34

Els malsons

La Mar, però, semblava haver retornat per una dreuera ben diversa a tots els altres. A pocs dies de l'enllaç, i davant la sorpresa de tot el seu entorn, cancel·là el compromís i decidí aixoplugar-se sota el paraigua dels pares. La crisi d'identitat que vivia esquitxà tots els membres de la família i l'Artur començà a sospitar quelcom d'estrany.

El fet de tenir-la a prop va propiciar que la visités sovint amb la intenció d'arrencar-li bocins de confessió, però cada vegada que el timbre de la seva porta anunciava la seva presència, ella el rebutjava sistemàticament. I això no era tot el que el preocupava. Feia dies que un malson el perseguia. Les nits, cada vegada més llargues i feixugues, esquinçaven aquell tel de dubtes que durant el dia s'anava recosint amb certa dificultat. Els somnis, cada vegada més freqüents, el feien retornar al dia que va caure per la cova de Montserrat. Una imatge que s'aturava en aquell instant i que semblava no tenir continuïtat, però que permanentment el tenia sotmès en un estat d'intranquil·litat i neguit.

Aquell dissabte gris en Mestres el visità en contra del seu procediment habitual.

-Mestres! Quina sorpresa! I amb aquest temps? Què el porta per aquí?

-Noi... No sabia on anar...

-Què li passa?

-Coses estranyes, molt estranyes.

L'Artur li oferí una tassa de te i pastes de fulla seca d'aquelles que entren com l'aigua i que es desfan al paladar.

-Sóc tot oïdes...

-Veuràs... Normalment no tinc contacte amb gent o lectures fora del meu abast. Converses amb marroquí o amb xinès eren una utopia fins fa uns dies...

-No l'entenc...

-Fa unes setmanes, vaig agafar el prospecte d'un medicament per comprovar si l'automedicació del meu constipat seguia unes pautes correctes. La meva sorpresa va ser quan vaig llegir amb tota naturalitat la versió francesa del text. L'entenia a la perfecció.

-I?

-Doncs que jo no he estudiat mai la llengua francesa.

-Com diu?

-Tal com ho sents. Atònit, vaig repassar diversos canals internacionals i entenia tots i cadascun dels continguts. Informatius americans, series angleses, cine xinès, reportatges marroquins... Com si la meva ment s'hagués empassat un disc dur amb tots els idiomes existents i de traducció automàtica. No entenia res, i a la vegada, ho entenia tot.

-Mestres...

-Sí, ho sé... Sembla una bajaranada, una broma de poca credibilitat, però li asseguro que és així. Pel carrer, entenia el diàleg dels turistes japonesos, les discussions de gent de procedència africana... Quelcom miraculós...

-I per què m'ho explica a mi?

-Perquè cada nit tinc un somni estrany. Un somni relacionat amb una cova de Montserrat i uns éssers inversemblants. Vostè hi surt com a protagonista principal. De fet, començo a pensar que aquell somni ha estat real.

L'Artur no va poder dissimular la semblança d'aquella narració amb la que cada nit el perseguia a ell. Durant uns instants, van aparèixer bocins d'aquella experiència que semblava haver-se fet fonedissa. Unes imatges que el tenien desconcertat i fora de tota reacció normal.

-En podem parlar un altre dia? – li suplicà l'Artur.

-Bé... però, què me'n diu?

-Mestres... Estic fet un embolic. Necessito temps. Temps i silenci. No ho comenti a ningú.

-Però...

-Li demano Mestres, confii en mi...

-Està bé, està bé... Però si vostè en sap més coses, vull que me les aclareixi per treure'n l'entrellat el més aviat possible.

-Descuidi...

En Mestres marxà amb un gest de disconformitat poc afectuós.

L'escena en què la Mar estava com morta damunt d'una llitera màgica, i de la que no havia fet esment a en Mestres, el perseguia durant tot el dia. Va intentar parlar amb ella per trobar la llum que pogués esvaïr aquelles ombres tan pertorbadores, però les seves constants negatives només li provocaren més nervis i ofuscació. La darrera vegada que penjà el telèfon, la ràbia continguda li supurà per tots els porus de la pell i tots els aparells electrònics que tenia prop seu explotaren com si una gran descàrrega elèctrica hagués passat pel seu pis sense control. La televisió, les làmpades, la cadena de música, els altaveus... tot s'esmicolà en un sospir. *Déu meu!* exclamà interiorment. *Però què...*

Espantat, sortí del pis i es camuflà enmig de la gent que passejava per la Rambla. Mentre tothom semblava caminar amb un rumb i un objectiu fix, ell, capficat, fora de l'òrbita habitual, es movia per inèrcia cap un destí desconegut.

Vora el mar, assegut damunt d'un piló de metall rovellat emprat per amarrar embarcacions de gran tonatge, es mirà les mans fixament i repassà cada centímetre de pell per intentar esbrinar quelcom d'anòmal.

Res. Tot normal. I si ho tornava a provar? Només calia concentració, sentiment i desprendre l'energia cap un punt sense perill.

Es fixà en les baranes, s'imaginà una escena on amb les seves mans les doblava, i el resultat fou prou evident. Amb la seva força mental havia estat capaç. Discretament, prosseguí. El seu poder era increïble. Des de molts metres de distància, era capaç de moure vaixells i arrossegar vehicles aparcats i aturats amb el fre de mà. Una força vital que havia sorgit del no-res i que semblava ésser esquinçada d'una pel·lícula de ciència ficció.

Aquella vesprada de titular impossible fou llarga. Llarga pel descobriment, pels interrogants, per la reacció desconeguda del propi cos vers fets inversemblants i per la reunió sobtada que s'havia trobat en retornar a casa. La Mar, en Genís, l'Elvira i el Mestres feia estona que l'esperaven a la porta, impacients per la seva arribada.

La Mar, havia anat casa per casa per explicar qui era, què hi feia, i la necessitat de convocar aquella trobada. Una feina per reunir totes les peces necessàries que no va resultar gens fàcil, i menys, en el cas de l'Elvira. De seguida notà que estava reticent, que volia saber més d'ella i de la seva relació amb l'Artur, però la Mar no va voler fer més llenya de l'arbre caigut. Amb cadascun d'ells només va caldre citar-los esdeveniments del projecte perquè creguessin en el seu relat.

Tots quatre eren allà, esperant-lo com si fos l'actor principal d'una obra de teatre en la que el seu paper imprescindible n'havia frenat l'estrena. La Mar explicà tot el que va passar: el seu segrest, l'experiment d'aquells éssers evolucionats dins la cova, la intenció de esborrar-los la memòria... i per les reaccions de tots, semblà que la

comprensió estava assumida per uns fets que recordarven en petits flaixos. Com si el rentat de memòria hagués estat un intent fallit. La Mar, portaveu i ponent de l'acte, dreta i encercolada pels altres quatre assistents, exposà sense embuts una declaració del tot esclaridora.

-Crec que cadascú de vosaltres està patint una transformació increïble. Tots en sou conscients i no cal que ens ho amaguem més. En Mestres comenta que de sobte llegeix, entén i parla tots els idiomes que existeixen. En Genís és capaç d'endevinar tot allò que passa per la ment de qui té al costat. L'Elvira pot evadir-se del dolor i passar per damunt d'un llac de cendres descalça com aquell qui camina per damunt d'una tarima de fusta, i l'Artur, que encara ens ho ha de confessar, segurament té un poder fantàstic que fins ara mai hauria pogut imaginar, no és així?

L'Artur se'ls mirà desconcertat, i a la vegada, alleugerit. Poder explicar tan ràpidament aquella experiència era com treure's del damunt una llosa pesant de milers de quilos.

-Doncs sí. De moment, he descobert que amb la ment sóc capaç de moure i modificar qualsevol objecte que em proposi. Però... I tu? Què ens amagues Mar?

-Doncs que conec el futur i el passat, al detall, a la perfecció. Em puc moure amb llibertat i situar-me just on vull i en l'època de la meua vida que vull. Diguéssim que és com estar dins d'una màquina del temps, però em sembla que no puc anar més enllà del que he viscut o he de viure.

-I tot això, a què es deu? – preguntà l'Artur cercant la resposta entre tots quatre.

-Jo us explicaré el perquè de tot plegat – continuà la Mar -. Vosaltres, possiblement no ho recordeu, però jo, malauradament, no ho he pogut oblidar ni un sol instant. No sé com, però estava desperta. Potser no hauria d'haver simulat la meua anestèsia, però la por em tenia tan glaçada que en cap moment vaig voler donar indicis que em trobava totalment conscient. Per aquest motiu, en un tic nerviós, vaig moure la meua posició i el

bisturí làser em tocà allà on no m'havia de tocar. El cas és que en un gest de valentia, el director de l'experiment terrestre, o sigui, un descendent directe dels nostres creadors, va decidir que amb nosaltres volia provar quelcom de diferent. Volia donar-nos part del seu poder, part de les seves propietats intel·lectuals i de desenvolupament, per veure i comprovar què fèiem amb ells. Espero que no els defraudeu. La seva esperança és que no us vulgueu aprofitar d'aquests avantatges, ni que vulgueu ésser els responsables d'un canvi social, ni que sigueu protagonistes de fets històrics. Només desitgen que utilitzeu aquests privilegis per fer la vostra feina el millor possible i per seguir vivint una existència normal. És només així quan podrien començar a creure que l'ésser humà terrestre pot donar un pas més en la seva evolució. Lluny d'afany, de cobdícia, de poder i d'egoisme.

-Per què parles en segona persona del plural? – observà l'Artur.

-Perquè ja us he dit que el làser em tocà allà on no m'havia de tocar. Tinc poders diferents als que em volien atorgar, però també tinc un destí diferent al que suposaven que tindria. Em queda poc temps de vida...

-Com? – preguntà en Mestres.

L'Artur no va poder dir res més. Aquella sentència l'havia deixat sense alè. Ella, però, fou prou taxativa per tallar de soca-rel una escena massa dramàtica que només servís per agreujar la seva situació.

-No hi ha dubte. Em queden dies, hores. He agafat decisions diferents des del moment dels fets que ara em condueixen a aquest destí. He vist imatges on tots quatre, en un futur molt pròxim, esteu plorant la meva mort, però no he aconseguit veure l'instant en que es produeix el fatal desenllaç.

-Però, i si poguessis canviar el destí? I si poguessis retornar al passat i evitar que l'Artur entrés per primera vegada a la cova? – insistí en Mestres.

-No sé si funcionaria, i a més, perdríeu totes les possibilitats que teniu ara. I les descobertes que heu fet per la novel·la... Les ofertes de les editorials...

-Això és el de menys! – contestà ràpidament l'Artur amb contundència.

Ambdós es creuaren unes mirades tendres i es preguntaven per què no s'havien declarat molt abans, per què tant temps perdut.

En Mestres, sempre furgant en un camp més científic, prosseguí en la línia del temps.

-Si pots viatjar a través del temps, podràs modificar la tendència de la història.

-Oblides que manen ells. Nosaltres som uns simples experiments. Res més. Ells tindran la darrera paraula...

CAPÍTOL 35

La declaració

L'Artur implorà un per un, a tots els components, el retorn dels poders, mentre la Mar s'havia anat a reflexionar a l'habitació del costat.

-Tot això ha succeït perquè jo els vaig descobrir. Del contrari, tot seguiria igual. Si la Mar pot viatjar al passat i fer-me canviar de rumb, evitant la visita a Montserrat i a la cova, ells mai es fixaran en la nostra existència. Serem uns conillets més dins dels milers de milions que tenen per observar.

-I si ara ja els interessa aquest nou gir, què passarà? – apuntà en Genís.

-No ho sé... Però almenys, provem-ho...

La que va costar més de convèncer va ésser la Mar. L'Artur la trobà observant les Rambles des de la finestra. Un degoteig de gent que, com ella, sempre havien obviat el valor del temps i de l'existència, amb preocupacions massa materials i de profunditat relativa. Sense dir-li res, es col·locà al seu costat. Una llàgrima seca dibuixava un petit riu damunt la galta esquerra. La respiració, encara alterada, delatava un cert ploriqueig.

-Mar, no et pots deixar anar així, no pots donar-te per vençuda. Et queda poc temps. Mar...

La Mar se'l mirà amb certa indiferència.

-Us agraeixo molt el vostre gest, però no servirà de res. És més, correu el risc de perdre aquests privilegis per un intent fallit.

-M'és igual Mar! M'és igual! Jo no vull viure si tu no hi ets! T'estimo! T'estimo més que a la meua vida! No puc imaginar la meua existència sense la teua companyia. Seria una farsa, una vida buida. Vull viure amb tu, vull menjar amb tu, vull viatjar amb tu,

vull riure amb tu, vull plorar amb tu... No vull respirar si tu mors. Em suïcidaré. Em sents? Em suïcidaré!

-Artur...

La Mar el besà amb una passió desfermada. Per primera vegada, el cor de l'Artur se li havia declarat de ple. Durant uns minuts, van acariciar-se els rostres i es van petonejar.

La resta de companys, espiant rere la porta, van entrar per llimar temps i anar per feina.

-Bé, preparem el pla... – va dirigir en Genís. En Mestres, pot crear un nou text on la part principal ens condueixi cap al Grial. Després, Mar, hauràs de memoritzar la part essencial del document. En aquest punt no pots fallar. Si fa falta, te'l repasses mil vegades, però és la clau. Mentrestant, l'Elvira s'encarregarà de cercar papereries especialitzades en la tècnica de l'envelliment de documents i papers. Crec que n'hi ha que fan una feina realment impecable, on a en Mestres li serà molt difícil distingir si és un original o una rèplica. Un cop tinguis el document memoritzat, jo t'ensenyaré com escanejar l'original, com obrir el document a l'ordinador i modificar-lo amb el text creat per en Mestres, i com imprimir-lo amb el paper envellit que compraràs a la botiga que ens hagi trobat l'Elvira.

-I com i quan el canviaré?

-Hauria de ser... – va dir l'Artur – just després de separar-nos, en el moment que em vas informar que et casaves amb aquell noi de València... t'hauries d'infiltrar a casa d'en Mestres i fer el canvi de document.

En Mestres es gratà el front fins que recordà on el tenia.

-Hauràs de cercar la carpeta on el guardava. Sempre la tinc sota el llit. És de color marró, amb les puntes metàl·liques i d'unes dimensions considerables.

-I com entraré? – preguntà la Mar.

-Fes-te passar per una comercial, intenta ensarronar en Mestres i...

-No funcionarà – va interrompre en Mestres a en Genís. – No obro mai la porta a desconeguts. El que sí pots fer, és estar a l'aguait i vigilar quan marxi de casa. Si aixeques la torreta de la flor que tinc sota la finestra de l'esquerra, hi trobaràs un joc de claus que t'obrirà la porta.

Sense perdre un instant, tots es posaren en marxa. L'Artur acompanyà l'Elvira a la recerca de la papereria, mentre els altres prepararen el pla a l'oficina.

-Elvira, jo... No sé com explicar-te tot això però...

-Artur... No cal... Quan he vist com us miràveu i com uns abraçàveu...

-És que ella i jo...

-No cal Artur, de debò... Una dona sap quan la miren d'aquesta manera... i amb mi, mai t'ha passat... almenys, amb la intensitat que he vist abans entre tots dos...

Tot i que semblà acceptar-ho, la recerca de la papereria adient fou en silenci. Finalment van trobar-ne una que feia una feina pràcticament perfecta. I no quedava molt lluny del despatx d'en Genís. Una troballa.

Durant la resta de la jornada, i un cop fetes totes les tasques, tot quedà en la memorització del document per part de la Mar. Calia estar-ne molt segur, i en Genís insistí una i altra vegada fins comprovar que es coneixia l'ordre d'aquelles lletres de pe a pa, sense cap vacil·lació.

Després, la Mar exigí quedar-se sola. Tancà porta i finestres, s'estirà damunt del llit, va cloure els ulls i es concentrà en el passat.

CAPÍTOL 36

El retorn al passat

Aquella tarda de divendres fosquejava abans d'hora. Els núvols van fabricar una capa opaca que anul·laren la llum solar i l'Artur decidí donar el tomb per la vila intuïnt que ningú seguiria les seves passes. L'ambient inhòspit d'aquella vesprada, augmentat per un vent de tramuntana que feia disminuir els graus de benestar, li van regalar una passejada solitària envoltada de records.

Quan girà una cantonada, observà en la paret una ombra estranya. Es movia. Una espècie de silueta que semblava seguir-lo a poca distància, de manera prudencial i sagaç. Amb gest desconfiat, mirà per tots els voltants sense obtenir cap presència física. Era estrany. Es quedà quiet durant un minut, i després, decidí restar importància i prosseguí la passejada.

Prop de l'església, un magnífic edifici de pedra que encara conservava trets de l'art romànic, hi havia una petita plaça franquejada de xiprers en la qual l'Artur i la Mar hi passaven forces estones. Era un indret adient ja que gairebé ningú la visitava i podien xerrar tranquil·lament dels seus assumptes. La font, seca des de feia anys, encara continuava amb teranyines que penjaven del sifó. El banc, coix d'un costat, havia perdut la pell verda i el rovell dels claus i les potes semblava estendre's per tota la fusta corcada. Els gronxadors que utilitzaven mentre la feien petar, encara aguantaven presentables, com si fossin immunes al pas inexorable del temps. Va pujar en el seu i es balancejà com si fos el pèndol del rellotge de l'Ajuntament. El grinyol del mecanisme era l'únic soroll que feia ombra al vent. Quan la negror de la nit va vèncer i els fanals dibuixaven les ombres dels objectes amb un gris diluït, l'Artur, pràcticament adormit,

va rebre un ensurt d'aquells que fan època i dels quals te'n recordes tota la vida. Una bufada al clatell que li posà la pell de gallina.

-Hola Artur...

Era la Mar. La seva Mar. Més guapa que mai. Pletòrica i amb una brillantor als ulls que enlluernaven.

-Mar...

No va gosar dir res més. Es quedà glaçat, immòbil, com si de sobte el seu cos estigués immers dins d'un congelador. Una paràlisi que perdurà durant una bona estona fins que ella li injectà l'antídot idoni d'aquell estrany verí.

-Carai noi! Comprenc que no saltis d'alegria, però almenys una abraçada i uns petonets no?

Sentir una altra vegada el tacte d'aquells llavis, d'aquelles mans de cotó, li produí un calfred per tot el seu cos com si s'acabés de llençar al port de Barcelona en ple hivern. Una estranya combinació de plaer i esgarrifança que no podria descriure ni amb centenars de paraules.

-Estàs... estàs...

-Guapa, oi? – va apuntar amb un somriure encisador.

-Sí...

-Tu també. Et veig diferent, canviat. Et prova això de viure sol. M'ha dit un ocellet que tens una xicoteta que t'està rondant, oi?

-Som amics, res més...

-Ja... Ja ho suposava. L'Artur no vol embolics seriosos. No vol complicacions. Fas bé. Així tens més temps per les teves coses. Per cert, com va la feina?

-Molt bé. Estem treballant en un projecte fantàstic. La veritat, és que mai m'havia divertit tant en el treball. És apassionant.

-Ho veus? Tanta por que et feia. Ai senyor! Si fossis més decidit, aconseguiries tot allò que et proposessis.

Aquella frase va produir una reflexió. Mentre ella continuava xerrant, ell hi donava voltes. Ho havia dit amb segones? Volia provocar quelcom?

-Com és la vida, oi? Arriba un punt, que cadascú tira per un camí diferent, i la distància es va incrementant sense poder-ho evitar. Aquell lligam que creiem indestructible, que perduraria al pas del temps, que assegurava un contacte permanent i fidel, resulta que poc a poc es va diluint, que poc a poc es va desfilant fins que ja no pot aguantar més la tibantor i es trenca. Aquells somnis de quixalla, aquelles imaginacions d'adolescent, aquells pensaments de joves, acaben esmicolats en mil bocins i quasi gairebé són impossibles de tornar a reconstruir. Jo t'estimava, saps? Des de petita. Estava enamorada de tu fins la medul·la. M'agradava com somreies, com parlaves, com analitzaves totes les coses, com em comprenies... Eres perfecte. L'home ideal. Vergonyós, tímid, interessant, comprensiu, guapo, de cos atlètic... No hi havia nit que no pensés una estona amb tu. La meva mare ho va esbrinar de seguida. A les noies se'n nota molt, encara que de vegades els homes no ho saben veure. Cada dia m'agafava uns minuts i em recordava que érem cosins, que estar amb tu era pecat. Però a mi tot aquell sermó moral i ètic em passava d'una orella a l'altra sense fer estació. La teva presència em feia perdre el nord i no escoltava cap regla. Més d'una vegada vaig tenir que mossegar-me la llengua per no confessar-t'ho tot. No sabia si tu senties el mateix i em feia molta por fer el ridícul. A poc a poc, aquella ferida que em feia mal cada dia que passava i que no la podia guarir perquè no podia estimar-te com jo volia, es va anar cicatritzant per si sola. Quan vaig marxar a València, em volia morir. Les primeres nits, sortia al balcó i observava la lluna i les estrelles i em preguntava per què, per quin motiu em tocava patir tant, fins quan duraria aquell calvari... Durant uns mesos, gairebé no

vaig poder ni sortir. Després, amb la insistència dels amics que havia fet allà, vaig anar acceptant la situació i em vaig obrir més a les portes que m'oferia el futur. Hi havia un noi que em rondava cada dia i que cada dia s'emportava carbassa. Era simpàtic, agradable, festós i molt persistent, però quan el comparava amb tu, perdia punts com si fos un combat de boxa fins que quedava anul·lat del tot. Així pensava que seguiria la meua vida, esperant un miracle que portava de nom Artur. Un príncep que apareixeria per València amb el seu cavall blanc i que em rescataria de la torre per dur-me al seu palau i viure plegats per sempre. Malauradament, aquell somni s'esvaí el dia que vaig trucar a casa i la meua mare em va dir que sorties amb una noia. Em va entrar una ràbia desconeguda i vaig jurar venjança. Aquella mateixa nit vaig acceptar la proposta d'aquell noi i vaig ficar-me al llit amb ell sense contemplacions. De mica en mica, la relació va anar prosperant i la teua imatge va anar perdent detall. Fa uns dies, com si fos una pantalla de cinema, vaig observar una fotografia teua que guardava al capçal del llit i tot es veia borrós. Ja no feia mal. Per aquest motiu vaig decidir finalment passar pàgina i acceptar la proposta de matrimoni d'en Ricard. Sempre diuen que quan tanques un llibre i n'obres un altre, la història del primer es va desfent a mesura que avances amb el segon. Jo espero realment que així sigui, i espero que per tu l'assumpte mai hagi anat d'aquesta manera. Desitjo que de veritat el nostre vincle, sigui quin sigui, mai s'acabi trencant del tot i que podem comptar amb l'altre quan algú de nosaltres o necessiti...

En aquell instant va fer un impàs en el seu discurs i va sospirar profundament. Immediatament, sense donar temps a rèplica, prosseguí.

-En fi!... Ja ho he abocat tot. Tenia ganes de fer-ho. Ha estat com treure'm del damunt una llosa de tones de pes. Ara ja saps tots els meus secrets i la notícia per la qual et volia veure... Sí, és cert, passaré per la vicaria a finals de l'estiu vinent.

La sinceritat i crueltat d'aquell discurs el deixà atònit. Resultava ser que la noia dels seus somnis, la seva estimada Mar, no havia estat mai seva per culpa d'aquella tímidesa que durant tants anys l'havien mantingut en un estat de repressió continuada molt difícil de suportar i que, ara, irremeiablement, aquella quimera se li escapolia de manera quasi definitiva. Els dubtes el mantenien en silenci i la Mar no entenia per què aquell tros d'home que tant havia estimat no era capaç de respondre ni una sola paraula.

-Digues alguna cosa, no?

-Felicitats...

-I ja està?

-Què vols que et digui més?

-Home Artur! Volia saber si estàs content per mi, si te n'alegres. A més, et volia demanar que fossis el padrí del casament.

Au va! Fes-la més grossa! Va pensar interiorment. I què vols més? Que t'acompanyi fins al llit a la nit de noces? Quins pebrots!!

-Què? Què me'n dius?

-Que no...

-No?

-Doncs no, Mar. Què pensaries si jo et demanés el mateix?

-Home... No és igual. Jo em sentiria molt incòmode.

-Doncs a mi em passa exactament el mateix.

-Però...

-Sí, Mar, sí! Jo també t'he estimat sempre. Des de xic. El que passa és que mai he tingut valor per dir-t'ho. Tenia la impressió que estaves un nivell per damunt i que mai m'acceptaries com a parella. No vull. No vull assistir a la teva boda ni menys fer de padrí. No suportaria veure com et casses amb algú que no sigui jo. Ja sé que no és just

que tot això t'ho digui ara, que sembla que ho faci per fer-te la guitza, però és el que sento. Si et sóc franc del tot, desitjaria que tot anés malament i que no et cassessis amb aquell per res del món.

La Mar, amb els ulls entelats i la mirada perduda, s'acostà fins la seva posició i el besà amb tota la passió que desprenia el seu cor.

En aquest instant, va ser quan canvià el decurs de la història.

CAPÍTOL 37

La jugada i el seu risc

Passats uns dies, la Mar, havia de dur a terme una part molt important del pla. Sortir a comprar el paper envellit en la papereria indicada i escriure el text clau. Per temor a oblidar-lo a causa dels nervis, ja feia hores que havia escrit el missatge en un paper a part. Un document que havia memoritzat desenes de vegades i que l'havia retingut amb tota claredat.

Després, tocava anar a casa d'en Mestres, i esperar amagada que en qualsevol moment del dia sortís a prendre l'aire.

El primer intent fou fallit. Aquell home semblava reclòs a casa seva com en una presó. Ni tan sols treia el cap. El segon dia, decidí anar-hi més d'hora. I la seva intuïció no va fallar. Era d'aquelles persones a qui a trenc d'alba, els agrada fer una bona passejada. Aprofitant que la casa havia quedat buida, agafà el joc de claus de sota la torreta, obrí la porta i anà directament a la recerca del seu llit. Efectivament, sota hi havia la preuada carpeta, i dins, l'anhelat document. Ara, quedava acompanyar l'Artur a la feina i guanyar-se la confiança d'en Genís.

Com de costum, en Genís va voler amenitzar la trobada amb un bon esmorzar al bar de sota. Durant l'àpat, la Mar va mirar d'escapolir-se per dur a terme la segona part del pla.

Amb l'excusa que tenia fred i que s'havia deixat l'abric a l'oficina, en Genís li deixà les claus. Per tant, només era qüestió d'escanejar-lo, modificar el text important, imprimir-lo i retornar-lo a la carpeta d'en Mestres.

Però aquesta part era més complicada. No per la distància entre les dues ubicacions, que només estaven a cinc minuts, sinó per la perillositat de la tornada del savi a casa seva.

Quan va arribar, el va veure entrar. Efectivament en Mestres havia tornat de la passejada i ara complicava l'operació. No sabia quina era l'opció més adient. Si fer-se passar per una nova veïna, per una enquestadora, per repartidora de publicitat, si deixar-ho per l'endemà tot i prendre el risc que trobés a faltar el document... El que no podia fer era retardar massa la tornada al bar. Quan gairebé estava a punt de marxar, va tornar a veure en Mestres que sortia de nou. Sense pensar-s'ho dues vegades, entrà altre cop a la casa i col·locà el més ràpid possible el paper a la carpeta. Quan tot just estava a punt de sortir victoriosa, la porta s'obrí.

-Hi ha algú?

En Mestres havia tornat i estava molt estranyat de trobar-se la porta oberta i amb les claus al pany.

La Mar havia quedat just darrera la porta i no gosava ni respirar. Amb les mans, palpà un paraigüer i agafà el mànec d'un dels paraigües com un instint de protecció. En Mestres avançà uns metres endins i quan ajustà la porta, la Mar no va poder evitar la temptació de colpejar-lo, però en veure qui ni tan sols es girava i entrava dins la casa directe cap a la seva habitació, marxà accelerada i amb el cor que gairebé li sortia del cos. Finalment, el pla, havia reeixit.

CAPÍTOL 38

La promesa

Quan en Mestres posà en funcionament la seva màquina, el resultat va ser perfecte. El codi anava única i exclusivament encaminat a la llegenda del Grial. Després, la ficció prenia més cos. Una trama de suspens, d'interessos morals i eclesiàstics, de persecucions espectaculars i d'una fi prou enterbolida que deixava entreveure una saga prou rendible.

Els esdeveniments eren prou aclaridors. Ningú més que la Mar sabia que la història i el destí s'havien modificat, i tot i així, en cap moment va tenir la temptació d'explicar-ho.

La satisfacció de poder gaudir de l'amor de l'Artur i de viure una vida llarga plena d'emocions conjuntes era un premi massa valuós per arriscar-ne el més mínim bocí.

El neguit de la Mar era cada vegada més ínfim. La novel·la havia sortit al mercat envoltada d'un èxit prou aclaparador, la família va acabar per entendre la seva relació i es va fixar la data del casament pel següent estiu, i la seva capacitat de poder viatjar a través del temps semblava haver-se fet fonedissa.

Cap dels altres membres va evidenciar símptomes de poders mentals extraordinaris. En Mestres, després de l'èxit de la primera entrega, ja treballava junt amb l'Artur en una segona part on el Grial deixava pas a una guerra subterrània entre l'Església i una secta totalment contrària al seu estatus dins de la societat actual.

L'empresa d'en Genís s'havia consolidat dins la creació negra i sota pseudònim i després de signar un contracte amb l'editorial més forta del país ja havia contractat un tercer grup per crear més ràpid i amb més volum.

L'Artur se sentia l'home més feliç de la terra. Es guanyava molt bé la vida fent allò que li agradava, podia viure sense la contaminació de la popularitat i tenia la seva estimada Mar al seu costat quasi les vint-i-quatre hores del dia. Una vida perfecta.

París sempre havia estat una ciutat desitjada per ambdós, i aprofitant que en Genís va donar repòs durant la primera quinzena de desembre, van organitzar un viatge per homenatjar el seu amor i per començar a obrir boca cara el casament.

La capital de França era fantàstica, molt millor del que havia sentit. El museu de Louvre en què Dan Brown havia centrat bona part de la seva novel·la *El Codi Da Vinci* era una veritable joia de l'art. Centenars de metres i desenes de sales on la història era interpretada sota els grans talents artístics de tots els temps. El riu Sena, desprenia aquella flaire que relligava els sentiments i els feia pujar d'intensitat. La catedral de Notre-Damme, una peça única on els detalls arquitectònics semblaven no tenir fi, dibuixava des del campanar una ciutat immensa, descomunal. I els Champs-Élysées, des de l'Arc de Triomf fins al mateix passeig, on el luxe i la misèria convivien de manera sorprenent i es barrejaven enmig del fantàstic mosaic de llums, colors i persones de diferents procedències i aspecte físic, proporcionava una passejada carregada d'emocions que els van acompanyar fins la cua d'entrada a la torre Eiffel.

La riuada de visitants que esperava pujar al segon pis tant pels ascensors com per les escales es movia amb lentitud, a ritme de tortuga. La nostra parella anava darrera d'una família jove amb tres fills que xerraven amb els pares preguntant amb certa gràcia detalls d'aquella construcció.

L'Artur li reia les gràcies a les ganyotes del petit i la Mar, visiblement afectada per la síndrome de cupido, li deia a cau d'orella que tenia símptomes de paternitat precoç.

L'ambient distès va facilitar l'espera. Quan els tocà el seu torn, van avançar a la simpàtica família pujant els graons com si a dalt els esperés un premi de valor considerable.

A mig recorregut, la Mar va demanar una pausa. L'aire semblava arribar amb més dificultat i els múscles de les cames havien perdut l'estat de relaxació de manera definitiva. Molts quilòmetres per la capital francesa en molt poc temps.

Des del mirador del primer pis, la ciutat semblava una maqueta proporcionada on el riu Sena destacava enmig dels fantàstics edificis de teulada blau marí que s'estenien com una serp de longitud inesgotable.

Després d'un patiment alleujat per les meravelloses vistes d'ocell van arribar al segon pis, on van entrar a la botiga de records i van pujar als ascensors que els van dur fins al capdamunt de la torre. Des d'allà dalt, la humanitat semblava quelcom més que un niu de formigues de moviments poc reglats i gens pràctics. Observant cap al cel, s'aixecava una agulla rodejada de bolets que semblava punxar els núvols amb tendresa i sol·licitud. Tothom feia fotografies per immortalitzar aquell instant. L'Artur i la Mar no eren menys. Fins i tot, van demanar a un noi que anava en un grup escolar, que els fes una fotografia conjunta.

Enmig d'aquella òrbita enamoradissa, l'Artur li va prometre fidelitat per tota la vida.

Una promesa que la Mar va refermar i segellar amb un petó de cine.

CAPÍTOL 39

La reacció

Després que els ascensors baixessin i obrissin portes carregats per damunt de les seves capacitats, el poc espai i el gran número de turistes va provocar un col·lapse al segon pis. Un dels agents de seguretat va ordenar que anessin desfilant amb ordre per facilitar l'arribada de nous visitants. L'Artur i la Mar van ser dels primers a baixar graons. Un descens prou lleuger que fatigava molt menys que la pujada i que permetia veure amb prou claredat la pèrdua constant d'alçada.

La inèrcia, va provocar un cert distanciament. La Mar s'havia avançat uns metres i en un replà va aturar-se per esperar el seu futur marit. Aquell grup d'estudiants flirtejava amb la velocitat i les emocions baixant a ritme de carrera i van passar l'Artur talment com un llamp. Un d'ells, el de més pes, va perdre peu i es va desequilibrar. Amb la intenció d'agafar suport en una de les baranes, va carregar tot el seu cos damunt de la Mar i la va fer saltar per sobre de les proteccions. El xiscler va ésser esfereïdor. L'Artur, posseït per una desesperació endimoniada, va saltar al replà com una fera i va observar amb llàgrimes com la seva estimada Mar queia al buit. Des d'aquella alçada i amb el munt de cops que rebria el seu cos en topar amb l'estructura, la mort era inevitable.

En qüestió de dècimes de segon, l'Artur imaginà que l'agafava. La seva ment dibuixà un escenari fantàstic en què els seus braços s'allargaven i la podia estirar fins la seva posició. De cop i volta, el cos de la Mar quedà suspès a l'aire. La caiguda s'havia aturat i ara flotava com si fos un globus carregat de querosè. De mica en mica, la Mar va anant guanyant alçada fins que va arribar als braços del seu estimat. Entre crits d'esglai i plors de joia ambdós es van abraçar i petonejar davant l'atenta mirada d'un munt

d'espectadors improvisats, que encara no acabaven d'assimilar ni explicar què i com havia estat aquell incident momentani.

-Reina... jo... no sé com...

-Tsssss... Calla... No diguis res... – va tallar ella amb un petó.

Volia aprofitar aquell moment. De fet, volia aprofitar cada moment. Cada segon. Cada instant al seu costat. No sabia què havia fallat, en quin moment els extraterrestres havien decidit canviar el rumb de la història, en quin instant havien descobert la seva jugada, però no pensava perdre més temps en esbrinar-ho ni en pensar si estava sentenciada a morir. Tampoc li importava si l'Artur conservava el poder, i si els altres també. Tots havien demostrat ser bona gent. Només tenia una cosa al cap, gaudir del seu amor, gaudir de la vida, i gaudir de cada bocí de la seva existència. Com havien dit dins d'aquella cova de Montserrat, calia restar importància a tot. Estem de pas. Un pas efímer, un gra més dins d'una platja immensa i incalculable. El futur, és el present.

-FI-

Capítol 9 – pàg. 47 – Trobada amb l'història

[L'alzina de la Coma d'en Vila. Retall d'història.](#)

<http://www.guimera.info/wordpress/coneixer/?p=105>

Capítol 11 – pàg. 56 - El segon camí

<http://veritas-boss.blogspot.com.es/2012/05/en-busca-de-santo-grial-himmler-y.html>

Capítol 26 - pàg. 108-110 – Anàlisi del missatge

<http://www.astroseti.org/articulo/1317/en-memoria-a-sir-francis-crick>

<http://es.wikipedia.org/wiki/ALH84001>